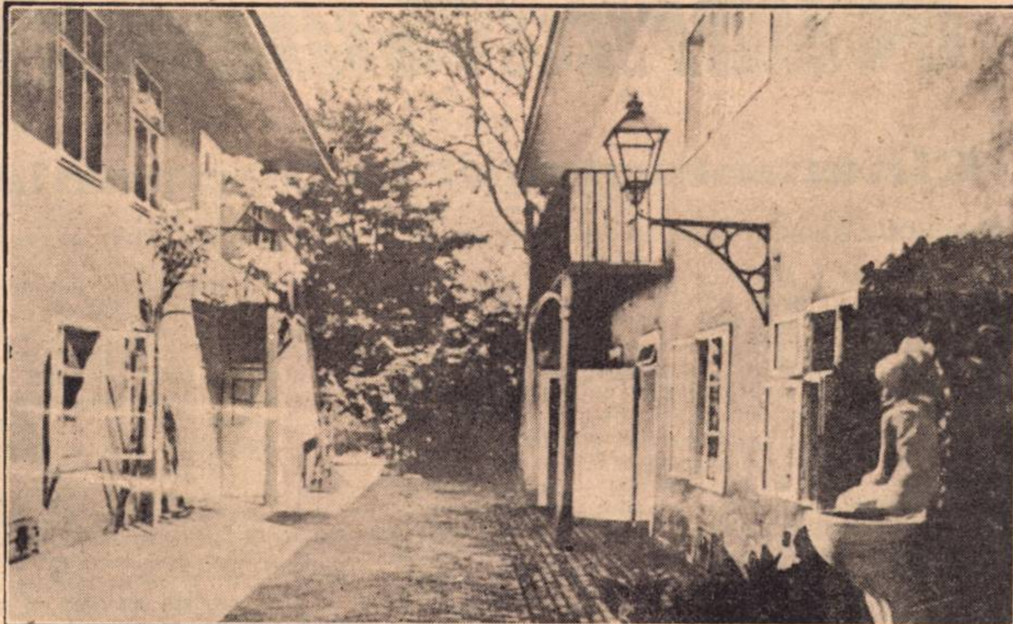
Sărbătorirea lui Schubert

Viena sărbătoreşte cum n'a mai fost sărbătorit un cântăreţ, —o sută de ani de la moartea pretutindeni cunoscutului compozitor Franz Schubert.
Impreună cu Viena lumea întreagă salută pe acest mort nemuritor.

FRANZ SCHUBERT
O litografie de Iosif Kriehuber din anul 1846

Curtea casei din Viena, în care s'a născut Schubert: Himmelsphortgrund No. 72.

PORTRETUL LUI SCHUBERT TANAR
După un desemn de Kupelwieser

Boxul pentru greutate mare

Până mai acum o lună toată lumea era încredinţată că australianul Tom Heeney care în zilele acestea se va măsura cu Gene Tuney, va mânca trânteală la sigur. După cum se pare, credinţa aceasta începe să se clatine.

Australianul se antrenează cu multă ardoare şi înţelepciune şi face ca partenerii săi angajaţi să plătiască scump banii pe cari îi primesc. Phil Mercurino, unul dintre aceştia, a primit o lovitură în frunte care i-a făcut în două arcada sprâncenelor şi l-a scos pe multe zile din luptă.

Menagerul lui Heeney nu încetează a spune orcui vrea să-l asculte că şansele australianului sunt tot mai mari, că e un adevărat gladiator, pe când campionul lumei nu-i decât un amator norocos.

— „Nici nu poate fi un luptător serios — spune menagerul — când nu luptă decât odată la doi ani. O să rămână doar în istoria boxului. Heeney o să ţi-l facă piftie!"

Toate bune, dacă n'am fi în ţara reclamei, America. Businessmen-ii de aci se pricep minunat de bine să animeze întâlniri care nu se anunţă destul de interesante.

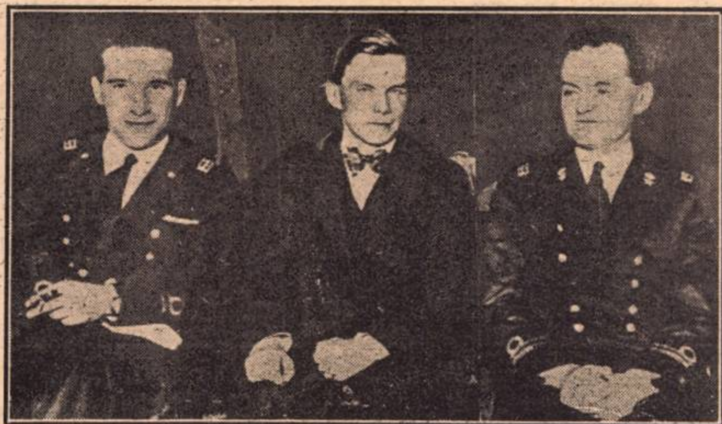
Norul sburător

Decurând, la San-Francisco s'a disputat al doilea Marathon al pielor roşii, cursă de alergare pe distanţă de 482 mile rezervată indienilor din America.

A ieşit învingător un atlet frumos cu un nume poetic: „Flying cloud" pe româneşte norul sburător. Ilustraţia noastră îl înfăţişează pe când e felicitat de o fată tânără. Victoria i-a fost răsplătită cu 3000 dolari, o întreagă avere.

Cei cari au fost găsiţi

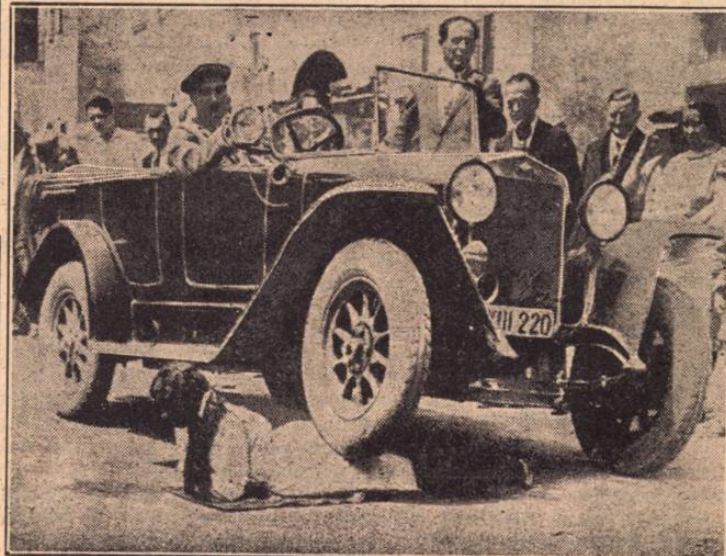
Căpitanul de corvetă italian Mariano, căruia i-a degerat un picior.

Profesorul suedez Malmgreen, care a murit acum o lună în mijlocul gheţarilor.

Căpitanul de corvetă italian Zappi care era sleit de foame.

Cei trei din grupul Malmgreen, plecaţi prin gheţuri, după naufragiul balonului „Italia", au trăit cea mai îngrozitoare dramă, în cursul celor 13 zile cât au umblat flămânzi. Cei doi căpitani italieni au putut fi salvaţi de spărgătorul de ghiaţă rusesc „Krassin". Malmgreen a murit pe drum.

Sexul slab ?!

Carola van Lien, o tânără olandeză, în faţa publicului din Viena, suportă ca zece automobile turism, diferite mărci, să treacă deasupra ei, fără să-i pese.

Rubrica Cinematografică

SUB CONDUCEREA D-LUI VALENTIN PODEANU

Cinematograful în Germania

Producția filmului tinde să devină cea mai importantă industrie germană

Făcându-se o statistică a filmelor prezentate în toată Europa s'a ajuns la următorul rezultat: 45% americane, 35% germane 15% franceze iar restul alte producții. E neîndoios că filmul german vine imediat după cel american, tinzând, nu numai a-l ajunge procentual, ci chiar a-l întrece. Evoluția artei și industriei cinematografice în Germania e surprinzătoare și de aceea vom căuta, în acest articol — bazați pe date statistice — să cercetăm drumul pe care l-a parcurs această industrie, până la progresul de azi.

Cinematograful german a luat ființă nu mult timp după cel italian, francez și danez.

Mulți ani producția lui nu conta pe piețele străine. De abia după 1910 încep și filmele germane să pătrundă în celelalte țări, iar în 1913 trece și în America unde se prezintă, în timp de un an, 1.500.000 de picioare. Cifra acesta e însă mică față de ceeace exploata Franța (6.800.000 picioare), Britania (2.800.000 picioare) și Italia (2.500.000 picioare), căci Germania, până după războiu, venea într'al cincilea rând, în ceeace privește producția cinematografică europeană.

In timpul războiului lucrul în ateliere nu încetează și se produc încontinuu filme, care sunt apoi reprezentate cu persistență în cinematografele teritoriilor ocupate. Totodată ia un mare avânt Jurnalul cinematografic, care e pus în slujba armatelor Puterilor Centrale, pentru a susținea moralul trupelor, cât și al populației. Astăzi Jurnalele de războiu german sunt socotite printre cele bine documentate și stau pe aceiași treaptă cu cele franceze și engleze.

Imediat după războiu, cu toată criza financiară care a oprit din acțiune atâtea mari uzine, filmul german nu încetează și începe să se impună în restul Europei, cu toate că aceste filme veneau dintr'o țară învinsă.

Piața cinematografică germană găsise însă și un moment prielnic spre a-și plasa produsele. Italienii erau în plină decădere, francezii un producea în deajuns, pentru a se satisface toate cerințele și în afară de aceasta filmele franceze nu corespundeau — cu excepția unui mic număr—spiritului postbelic, iar de peste ocean începuse să invadeze piața europeană, filmele americane ale căror subiecte nu erau concepute pe placul nostru. Ele erau însă reprezentate fiind oferite pe un preț derizoriu, care atrăgea pe orice antreprenor.

Producția germană aduce însă ceva nou. Groaza și dezastrele produse de războiu era în toată goliciunea, iar subiectul era tratat cu un rar realism.

Pentru a nu se încărca prea mult bugetul cu cheltueli inutile se evitau pe cât era posibil deplasările. Totul se făceau în studio, unde cele mai perfecționate „jupiteuri" dădeau cele mai frumoase efecte de lumină sombră. Grație acestor restrângeri a cheltuelilor filmele germane putea fi oferite pe prețuri egale cu cele americane, ceeace a făcut să se nască o mare concurență între produsele americane și germane. Lupta aceasta s'a potolit în urma unor serii de acorduri americano-germane; primii voind a-și asigura sălile de proecție europeană precum și o utilizare a capitalurilor lor mari în turnarea de filme. In vechiul continent, cei din urmă dorind să exploateze marea producție în care cheltuelile n'ar fi putut fi acoperite numai de Europa.

Toată industria cooperează acum la perfecționarea technicei filmului german.

Studiourile berlineze sunt cele mai bune din lumea întreagă. Chiar americanii au rămas uimiți de tehnica pe care o posedă cea mai mare organizație cinematografică din Europa: *Ufa*. Iar marele artist Douglas Fairbank a declarat, pe când vizita acum câțiva ani Germania, că ar ține foarte mult să turneze un film, în studioul Ufei, căci în nici un studio american nu există o atât de perfecționată rețea de luminație.

Vorbind de Ufa, credem necesar să arătăm, în câteva rânduri organizația acestui „colos" care caracterizează întreaga industrie cinematografică geramnă.

Studioul dela Babelsberg a fost fondat în 1910. Suprafața sa se întinde pe 110.000 m. p. Pe acest teren se găsesc clădirile permanente și ruinele cele mai pitorești, cu un teren pe care poate să evolueze un întreg escadron.

Clădirile permanente formează uzinele. Aci se găsește un post electric de 5.000 amperi, un hangar pentru negative, două hangare cari reprezintă propriu zis studioul, o magazie unde se află în cea mai strictă ordine, sute de mii de costume cât și requizitele și în fine 400 camere pentru funcționari. Fiecare artist își are loja sa, mobilată în stilul cel mai modern, iar fiecare lojă posedă câte o baie.

Organizația Ufei cuprinde trei secțiuni: producere, dstributie și exploatare. Secția producerei se imparte și ea în mai multe subsecții: filme pur artistice, filme cu caracter vulgar, filme pur științifice, filme sociale, filme didactice și culturale, filme documentare și însfârșit actualitățile.

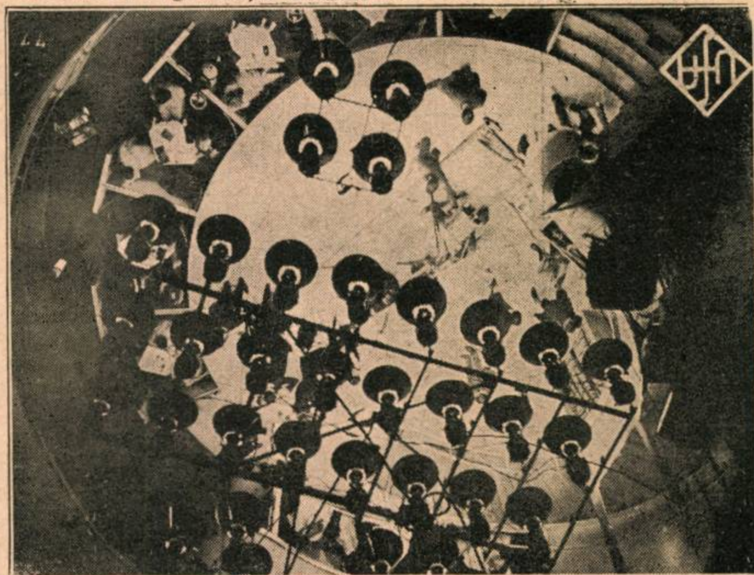
Distribuția cuprinde două secții: distribuția filmelor proprii și distribuția filmelor celorlalte case străine sau indigene. Secția exploatare are conducerea a 110 săli de cinema, din cele mai moderne, și care sunt proprietatea acestei societăți.

Ufa a pordus cele mai mari filme din punct de vedere artistic, din întreaga lume: „Ultimul om", Varieté, Nibelungii, Metropolis și altele.

In afară de Ufa mai sunt încă alte 50 de case de producție. Jumătate din ele sunt în strânse legături cu America, Anglia și Franța. Producția de filme se ridică din an în an. In 1923 germanii au produs 808 filme, iar în 1928 pe un singur trimestru (de la 1 Ianuarie la 31 Martie) 574 de filme. Dar din acestea o bună parte sunt filme didactice și educative. Față de filmele care vin de peste graniță, germanii păstrează anul acesta o producție de 45% filme străine iar 55 filme indigene. ¾ din filmele produse sunt exploatate în toate statele Europei, excluzând Anglia. Deasemenea și în America pătrunde un prea mic număr.

In Germania filmele sunt exploatate de 4000 de cinematografe, majoritatea aparținând caselor de producție sau distribuție.

Sălile de proiecție germane sunt din cele mai încăpătoare și moderne. Numărul locurilor variază între 1.500—3.000. Programul e compus din filme de scurt și lung metraj, iar în unele săli se dau și completări artistice, vorbite.

Reflectoarele în studio-ul Ufei.

Poşta Cinefililor

C. Dumitrescu. — CHARLIE CHAPLIN, 1416, La Brea Avenue, Holywood, California, U. S. A.; DOUGLAS FAIRBANKS, Fairbanks studio, Hollywood, Calif. U. S. A.; ADOLPHE MENJOU, Lasky studio, Hollywood, Calif. U. S. A.; JOHN GILBERT, Metra-Goldwin studio, Culver City, Calif U. S. A.; HARRY LIEDTKE, Berlin Lichterfelde, Drakestrasse, 81; IVAN MOSJOUKINE, Ufa, Berlin W. 9, Kothenerstrasse, 3; HARY PIEL, Berlin W. 15, Konstanzeestrasse, 7; LYA DE PUTTY, Columbia Production, Hollywood, Calif. U. S. A.; DOLORES DEL RIO, United Artists Studio, Hollywood, Ca lif U. S. A.; HUGUETTE, 137 Boulevar Haussmann, Paris; GRETA GARBO, Metro Goldwin, studio, Culver City, Calif., U. S. A. Restul în numărul viitor.

Paul Gerardy. — LYA MARA, Berlin, Pommernalle. Adresa lui Verebeș, în numărul viitor, ca s'o dau pe cea nouă.

Luzon.— CONRAD VEIDT, Universal studio, Universal City, Calif. U. S. A.; HARRY LIEDTKE, vezi răsp. C. Dumitrescu; LYA DE PUTY, idem; ALICE TERRY, Rex Ingram studio, Nice, France; LILIAN GISCH, Metro-Goldwin studio, Culver City, Calif. U. S. A.

Figurile Ecranului

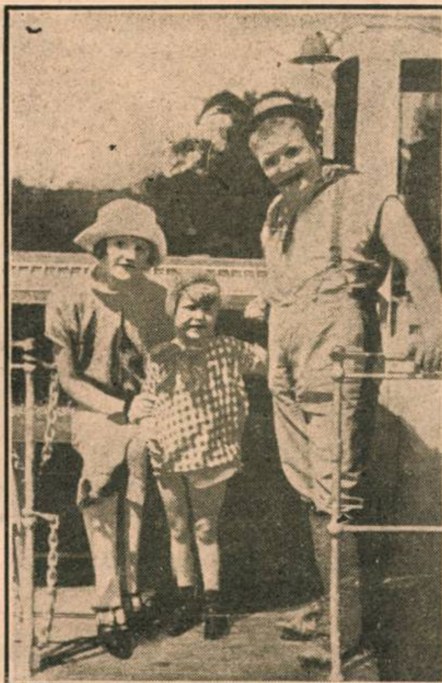
Vera von Schmiterlöw

Vera von Schmiterlöw e tipul reprezentativ al frumoseţii suedeze. Opriţivă mai mult asupra clişeului şi admiraţi perfectele trăsături ale feţii. O figură ovală, cu o frunte înaltă, — ce trădează o minte inteligentă — şi dela care porneşte un păr blond, mătăsos, — ce se prelinge liniştit, ca întinsul de ghiaţă. Ochii ei albaştrii, luminoşi, îţi pătrund dincolo de suflet şi îţi turbură mintea, — iar buzele ei senzuale îţi amintesc pe Brigitte Helm.

Vera von Schmiterlöw nu a apărut de mult pe ecran, deaceea ne e aproape necunoscută, dar cele câteva filme în care a jucat, ne-au dovedit că posedă un real simţ artistic. Cei cari au văzut Cele trei dorinţi, *au putut observa, dealtfel, frumosul ei joc; reuşind ca împreună cu G. Frölich să susţină toată greutatea acţiunii. Un alt rol care a relevat talentul Verei Schmiterlöw e acel al Cristei din* „Am Rudesheimer-Schloss steht eine Linde" *(care nu s'a reprezentat la noi) unde are ca partener pe Werner Fuetterer, o altă fericită descoperire a cinematografiei germane. Sperăm ca în sezonul ce se apropie să admirăm mai multe filme cu această tânără artistă suedeză.*

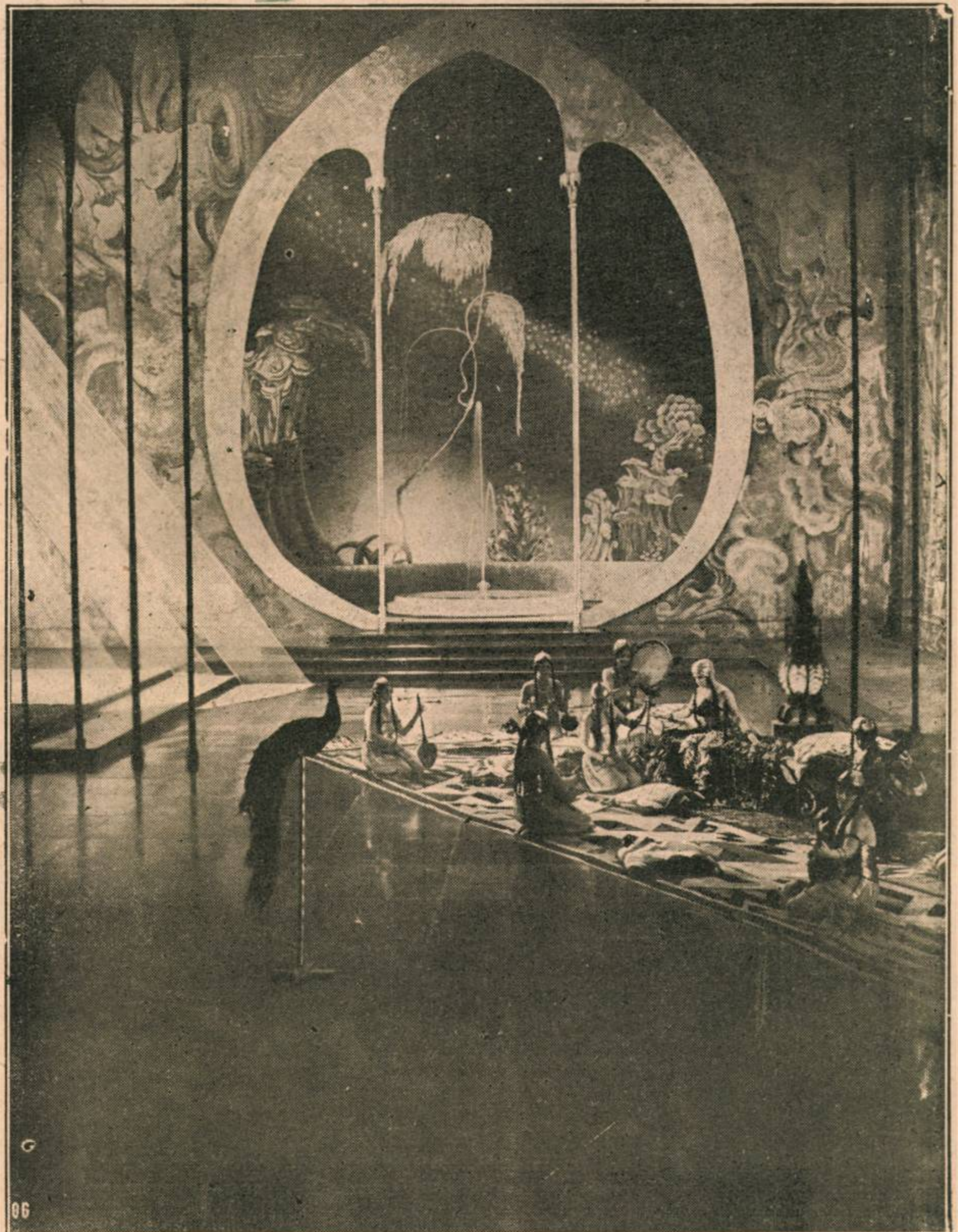
O fotografie rară: Patachon cu familia

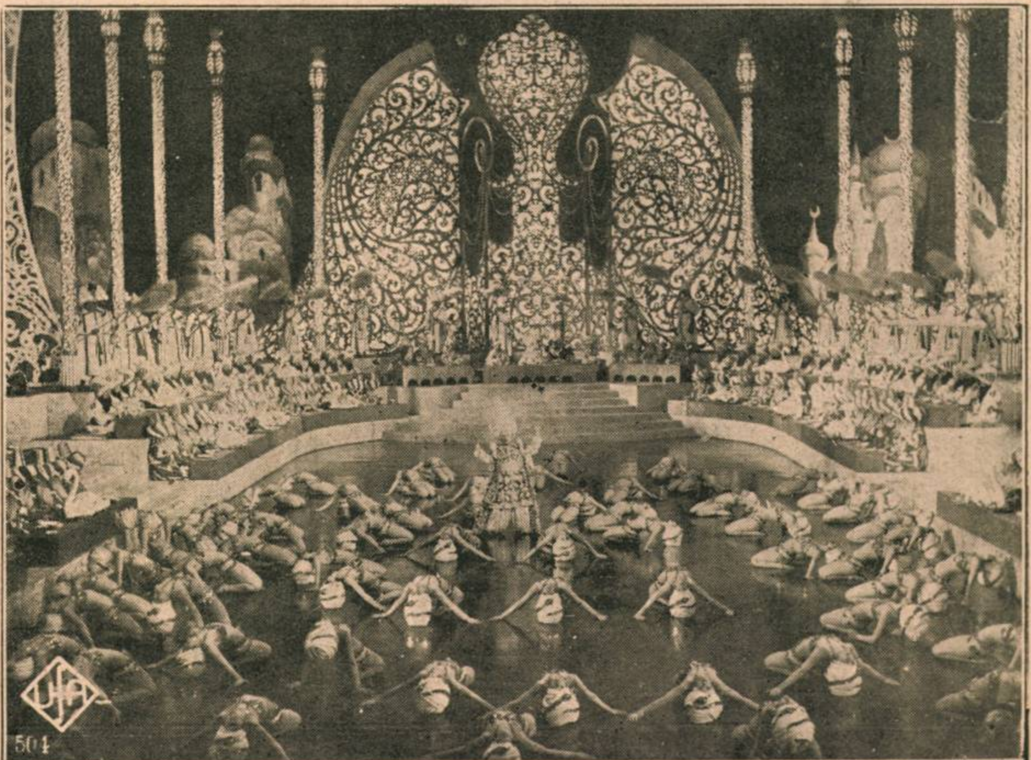

Micul şi adorabilul Patachon cu soţia şi fetiţa lui pe iachtul său propriu

Sheherazada

Reproducem aci câteva scene din fastuoasa realizare a „Ufei" Sheheradza (Geheimnisse des Orients). Regia a fost încredinţată lui Alexandru Volkoff, care a realizat şi cunoscutul film „Casanova". *Distribuţia cuprinde pe Nicolas Koline, Ivan Petrovici, Iulius Falkenstein şi Dita Parlv. Figuraţia cuprinde câteva mii de persoane.*

Nimic nu poate fi mai desfătător în timpul verii, anotimpul de viaţa şi sănătate, decât petrecerea la plajă. La mar ginea măr
Unda apei răcoreşte trupul şi boalele dispar în baia de lumină şi de raze ultraviolete.
Tot mai mult oamenii înţeleg că fizicul se întăreşte la soare şi la mare.
Ilustraţiile noastre arată cât de mult e apreciată plaja în străinătate : copii, tineri şi bătrâni, petrec cu toţii vacanţa de v

...ii sau pe nisipul de lângă ţărmul apelor curgătoare, soarele victorios îşi revarsă razele strălucitoare, dătătoare de putere.

...ară la marginea mărei sau la ţărmul râurilor, făcând băi de soare, de nisip şi de apă.

Femina

Bieții bărbați!

Vă asigur că titlul nu e nici decum ironic, ci exprimă o compătimire sinceră pentru reprezentanții sexului tare.

Cea mai inteligentă rugăciune pe care am auzit-o vreodată e cea din cartea lui Moisi, care glăsuește astfel pentru femei: — *„Mulțumescu'ți ție, Doamne, că m'ai creiat după voința ta"*, iar pentru bărbați: *„Mulțumescu'ți ție Doamne, că nu m'ai făcut femee.*

E, o repet, cea mai inteligentă dintre rugăciuni, pe care o aprob din toată inima — dar... numai zece luni pe an.

Dela Sfântul Vasile și până la Sfinții Petru și Pavel femeia, care nu e cu totul la adăpostul grijilor, se ciocnește, zi de zi, cu fel de fel de neplăceri în viață, datorită în cea mai mare parte sexului din care face parte. A înșira aci doar câteva din ele ar duce prea departe și ar fi și de prisos: Cititoarele le cunosc din experiență, cititorii or cum vor fi neîncrezători.

Două luni pe an, în schimb, ne răzbunăm și noi! Două luni, în toiul căldurilor, putem inversa și noi rugăciunea, mulțumim fierbinte atotputernicului, că nu ne-a creiat bărbați.

Zău, și nu vă e și dv. milă de bietele ființe bipede, cari străbat ulițele toride ale Capitalei și celelalte orașe de câmp, îmbrăcați cu pantaloni lungi de stofă, guler, cravată, haină grea? Și doar nu se duc la plimbare, ci la muncă! In birouri își mai scot ei cuirasa de stofă — surtucul, — nu-i vorbă, dar de îndată ce intră vre-o reprezentantă a sexului slab, cu rochie străvezie, decoltată, scurtă până la genunchi, cu mâneci inexistente și dessou-uri aproape imponderabile, începe o avalanșă de scuze, din partea bieților bărbați și imediat își pun iarăși haina pe umeri. In trenuri e și mai rău: acolo scoaterea hainei se amendează. — In paranteză: In țara românească ești liber să înjuri oriunde ca la ușa cortului, fără ca cineva să se simtă jignit, dar dacă'și scoate un călător haina la 35 Celsius la umbră și rămâne într'o cămașă impecabilă aduce un ultragiu moralei publice,ce se pedepsește cu 500—1000 lei amendă.

Mărturisesc că sentimentul de milă ce mi-l inspiră bieții bărbați e amestecat cu o oarecare doză de bucurie răutăcioasă.

Pentrucă bărbații nu sunt câtuși de puțin convinși de necesitatea acestui fel de îmbrăcăminte, dimpotrivă recunosc că e și antihigienic și inestetic. Dar n'au curajul să impue o modă decentă adequată temperaturei. Fiecare în parte mărturisește, că haina, gulerul și cravata sunt o povară, dar se'mbracă cu ele, în loc să poarte cămașa sport, pentrucă nu îndrăznește să se împotrivească obiceiului.

Și se mai zice, că noi femeile suntem sclavele modei! — Bieții bărbați!

E. MARGHITA

Atenție deosebită

Șoferul conduce mașina cu vioiciune. El și Ea s'au înfundat în pernele automobilului. După o lungă tăcere, el întreabă:

— Stai bine?

— Da, dragă.

— Pernițele nu sunt prea tari?

— Nu, scumpule.

— Nu te sdruncină?

— Nu, iubitule.

— Și... nu te trage curentul în spate?

— Nu, sunt bine.

— Atunci, hai să schimbăm locurile, vrei?

Moda se schimbă

Evident, pentru că altminteri n'ar mai fi modă.

Totuș, în ultimii ani, schimbările ei au fost lente. Am rămas mereu la aceeaș rochie dreaptă, cu pliuri, cloșuri sau volane, făcute pentru siluete svelte.

Cucoanele cu figuri à la Rubens — mai există dar acestea, în ciuda masagiului, a sportului a gimnasticei de tot felul — sunt disperate. Toaleta fermecătoare pe corpul de efeb al manechismului se prezintă imposibilă pe trupurile lor cu rotunjimi pronunțate.

Casele de modă pariziene s'au gândit în sfârșit și la aceste nenorocite ființe, precum și la doamnele mai în vârtă.

Vom avea la toamnă manechine mai grase, mai svelte, mai tinere, mai bătrâne, după trebuință. Și vom avea o modă pentru femeia de tip „Girl" și alta pentru femeia de tip „Lady".

Estetica va profita în orice caz de această diviziune a modei — și croitoresele de asemeni.

Umbreluțe moderne, făcute din panglică ciré, imitând petalele de flori.

— Dobitoc nerușinat, cum îndrăsnești să mă stropești cu apă?

— Păi și bucătăreasa noastră, dacă vrea ca friptura să se rumenească o stropește...

După natură

Știa dânsa...

Trăiesc de cinci ani în cea mai deplină înțelegere. S'au luat din dragoste și nici o ceartă n'a venit până azi să le tulbure fericirea. El își uită necazurile, la slujbă, gândindu-se că o va regăsi acasă. Dânsa își trece vremea așteptându-l.

Toate până azi. Azi e Vineri, și 13. Știa ea că i se va întâmpla o nenorocire. Când s'au așezat la masă dracu știe cum s'a mișcat ea, c'a răsturnat piperul tot, pe masă.

„Mișule, spuse dânsa cu lacrimi în voce, să vezi c'o să ne certăm. Uite am vărsat tot piperul".

„Fugi de-aici, nu fi prostuță. Ce-are aface piperul cu noi".

„Nu se poate. Sigur c'o să ne certăm. M'a mâncat și nasul. O să plâng azi".

„Cum să ne certăm frate, dacă n'avem nici un motiv".

„E și Vineri — continuă soția cu încăpățânare, și știu dela mama...

„Ascultă dragă, devi enervantă cu încăpățânarea ta, nu ne-am certat niciodată și acum o ți morțiș c'o să ne certăm".

„Vezi ai și început să mă certi. Știam eu că dacă verși piperul la masă...

„Ești extraordinară! unde vezi că mă cert? Numai că, dupăce sosesc plictisit dela birou, cu gând să găsesc acasă refugiu și liniște, tu începi cu nerozii de astea".

„Sigur eu sunt proastă. Până acum nu eram așa proastă. Văd eu că te-ai plictisit cu mine..."

Ea începe să plângă.

„Ascultă Lenuțo, mă scoți din sărite! Nu ți-am spus nici un cuvânt rău, dar dacă vrei să te certi, fiindcă ai vărsat piperul pe masă e o nerozie. Cauți ceartă cu tot dinadinsul.

Ea plânge tot mai tare.

Sigur tot eu sunt de vină!

Dac'am vărsat fără voie puțin piper, par'că cine știe ce crimă am făcut. Doamne, Doamne ce nenorocită sunt"!

„Ești pur și simplu nebună. Căldurile sunt de vină, sau dracu știe ce te-a apucat. Mai bine nu veniam acasă".

Dânsa plânge în hohote printre suspine deabia poate îngâna:

„Ce bădăran! Vai dacă m'ar vedea mama!"

Dânsul iese furios trântind ușa.

Doamna continuă să plângă: „Știam eu c'o să ne certăm..."

N. C.

Ce nu știe orice gospodină

BĂUTURI RĂCORITOARE

Acum în toiul verii, suntem bucuroși să oferim mosafirilor o băutură răcoritoare, mai ales atunci, când nu avem posibilitatea să le servim înghețată. Iată câteva rețete gustoase și lesne de preparat:

Se roade coaja unei lămâi, se pune într'un castron, se adaogă trei linguri mari de zahăr, praf și zeama a două lămâi se acopere și se lasă astfel câteva ore (3—4). Apoi se adaogă două pahare de vin alb și un kilogram de lapte clocotit. Se amestecă și se strecoară printr'o cârpă curată.

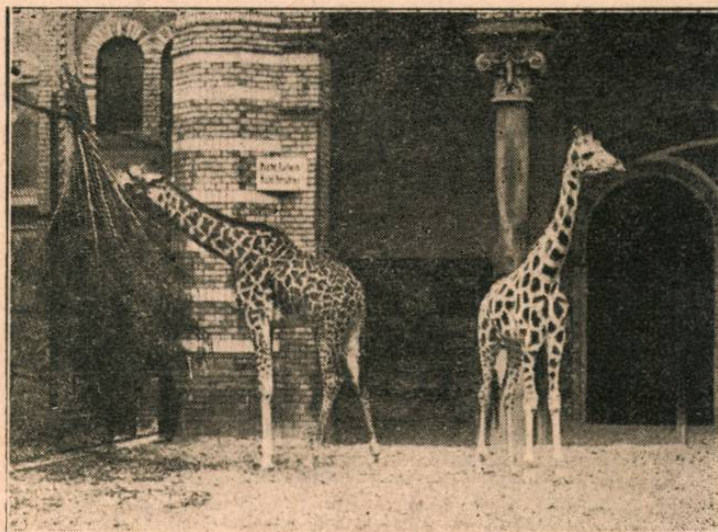
Punem citronada la ghiață.

LAPTE CU MIGDALE

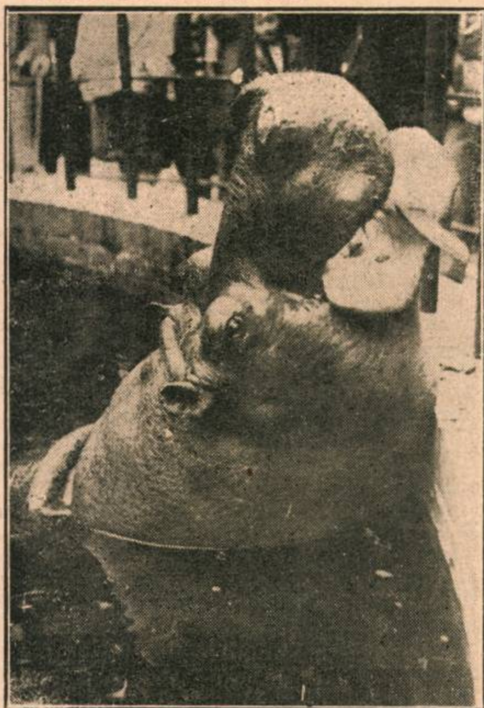
125 grame migdale dulci și două migdale amare se opăresc, se cojesc, se usucă și se dau prin mașina de măcinat nuci sau se pisează în piuliță de porțelan. Apoi se pun într'un vas de porțelan, se toarnă un kilogram de lapte fierbinte peste migdale, se amestecă cu lingura, se acoperă și se lasă să stea un ceas. După aceia strecurăm laptele printr'o sită fină, acoperită cu o bucată de olandă curată. Se adaogă zahăr, după gust, și un pic de sare, 2—3 gălbenușuri de ouă, pe care la amestecăm cu laptele, cu ajutorul unei linguri. Se pune la ghiață.

Studentele şi studenţii şcoalei superioare de educaţie fizică fac exerciţii ritmice în vederea prezentării la Olimpiada dela Amsterdam.

Girafele cu gâtul nemăsurat de lung aşa în cât să poată ajunge cu gura frunzele de pe copacii înalţi, căci în natură nimic nu e făcut fără rost.

Hipopotamul, calul de apă, e un animal uriaş cu pielea groasă care-şi face veacul prin fluvii şi râuri.

Amicii pisicilor din Germania au destinat o clădire veche de fabrică amenajării unui azil pentru pisicile lipsite de adăpost. Ilustraţia noastră înfăţişează o pisicuţă adăpostită, după ce i s'a servit un „frühstück".

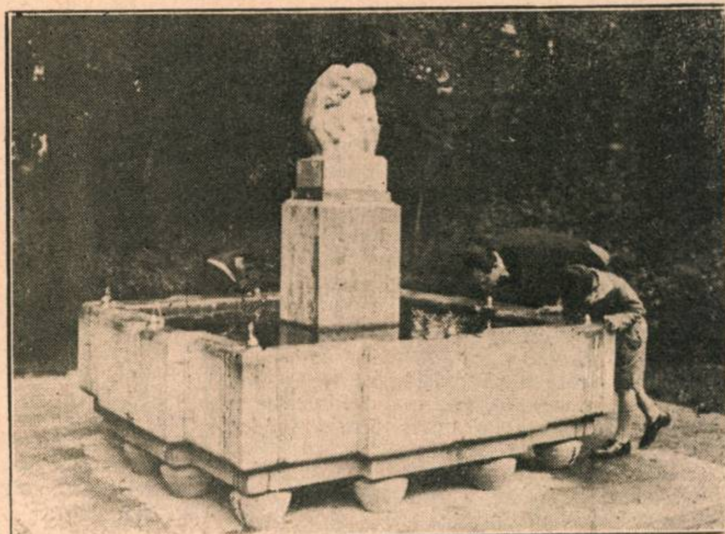

Struţul pasărea alergătoare a pustiului. Penele acestei păsări erau foarte preţuite până mai anii trecuţi şi în crescătorii speciale se produceau cantităţile mari cerute de europence pentru împodobirea pălăriilor. Astăzi penele de struţ se întrebuinţează mult mai puţin.

Săptămâna trecută au avut loc pe stadionul din Berlin întrecerile de selecţiune pentru învăţătorii germani cari se vor prezenta la Amsterdam. In ilustraţia noastră d-ra Iohan face un salt admirabil în apă.

Domnişoara Söhnchen, fostă campioană în salt la ultima Olimpiadă, va trebui să lupte spre a-şi menţinea titlul.

Publicul admiră peştişorii rari, cari se mişcă în apa străvezie a unui bazin artistic construit.

Extraordinarele aventuri ale savantului Svante Perenius

Nuvelă fantezistă de NIC. CONSTANTIN

3

...Svante Perenius deschise ochii şi încearcă să se ridice. Era foarte obosit şi se simţia slăbit.

„Am avut febră astă noapte" gândi savantul. şi pare că toate se rotiau cu dânsul.

Apoi îşi aduse aminte: Eri a cerut să i se suspende viaţa...

Da de unde! nu ieri, acum două mii de ani!

Extraordinar!

Şi unde se află aci?

Svante Perenius îşi frecă ochii: Visează încă, probabil. Cele ce vede nu pot fi decât halucinaţii. Cum de stă suspendat în aer?

Şi cu toate acestea trupul e sprijinit! Pipăie cu mâinele şi... E posibil? Desigur oamenii au inventat cristalul elastic. Atunci nu e suspendat în aer?!

Se mişcă domol, cu băgare de seamă. Colo sunt copaci, un isvor. Dar curios. totul pare că pluteşte. Svante Perenius cercetează cu piciorul golul pe care-l bănueşte în jurul planului de susţinere. Piciorul se opreşte de o suprafaţă rezistentă: Savantul suedez se găseşte într'o cameră făcută toată din cuarţ. Uimit priveşte la decorul din jurul său. Ar dori să vadă pe cineva.

Chiar în acest moment, dindărătul copacilor apar două făpturi. Străbat prin pom şi ape şi vin cu o iuţeală extraordinară. Svante Perenius începe să creadă iar că nu s'a trezit de tot.

Dar iată că decorul de odinioară se transformă. înaintea lui apare o câmpie întinsă, o grădină uriaşă de flori. Nimic decât flori: trandafiri mari. iasomie. crini. garoafe şi tuberoze. în cea mai încântătoare îmbinare de culori şi forme.

Şi parfumul lor se simte, cum se simţea odinioară mirosul brazilor şi răcoarea isvorului.

Svante Perenius nu poate înţelege.

Cele două făpturi au sosit lângă dânsul şi stau mute.

Savantul suedez se uită la ele. Nu sunt oameni. sunt manechine, păpuşi cu chip de om. maşini automate. Una din ele face lui Svante Perenius o injecţie. pe care acesta n'o simte decât prin efectele ei: o completă regenerare a forţelor. Celălalt manechin îmbibă trupul savantului cu un lichid care se evaporă imediat şi produce o înviorare a membrelor.

Svante Perenius se lasă îngrijit. Dar unde sunt oamenii raţionabili? Ar voi să ceară lămuriri. Aceste două manechine nu sunt de bună seamă decât instrumentele. Oare poate să le vorbiască?

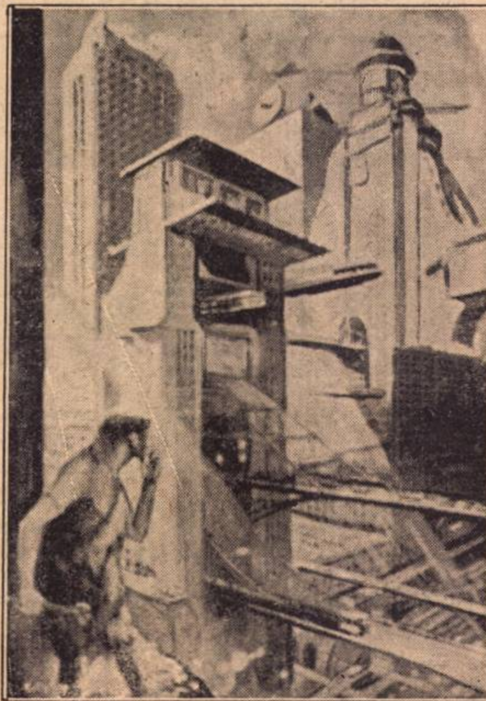
N'apucă să-şi formuleze gândul şi în faţa lui apare un om.

Lui Svante Perenius i-au trebuit câteva clipe spre a înţelege că n'are aface cu un monstru. ci cu un om adevărat. Intr'adevăr capul noului venit este enorm, faţă de trup. Dacă trăsăturile sunt foarte regulate. în chipul acesta galben negricios. fără un fir de păr. în afară de ochi. nimic nu trădează viaţă. Picioarele mici şi subţiri, ca şi mâinile dealtminteri poartă totuş cu destulă uşurinţă capul urias. trupul de copil aproape fără umeri şi fără şolduri.

Svante Perenius se gândi să-i vorbească în esperanto. limba care devenise universală încă depe vremea când îşi avea laboratorul în Upsala. dar omuleţul, mai înainte ca să i se spună un cuvânt. rosti într'o suedeză perfectă:

„Nu trebuie să vă frământaţi spiritul dv. greoi şi rudimentar. Citim ca într'o carte tot ce se petrece în mintea cuiva. Şi pentrucă sunteţi strămoşul. care-a voit să trăiască o viaţă latentă 2000 de ani. din curiozitatea de-a vedea firea de azi. voi întrebuinţa pentru d-ta acest instrument neobişnuit la noi de exprimare a gândurilor: cuvântul şi vă voi da lămuriri la întrebările. pe care n'aveţi nevoie să mi le puneţi. Da, n'aveţi nevoie să mi le puneţi. cum n'a fost de trebuinţă să vă exprimaţi dorinţa de-a sta de vorbă cu un om. Oamenii de azi pot discerna undele care emană din scoarţa cerebrală şi astfel pot şti în orice clipă ce gândesc semenii. Iată — bunăoară — eu cunosc părerea puţin măgulitoare pe care o aveţi despre fizicul meu. O să ne ertaţi însă. dacă vă voiu spune că atât eu. cât şi toţi fraţii mei — cari nu se deosibesc într'u nimic de mine avem despre dv. strămoşii noştri o părere cel puţin tot atât de proastă şi forţa fizică de care dispuneţi — departe de-a ne impune, ne inspiră milă, căci aţi desvoltat-o în dauna spiritului. Noi pentru munca fizică avem automatele pe care le-aţ văzut.

In primul rând e nevoe să vă spun că nu avem nimic de aflat dela d-ta. Cunoaştem în cele mai mici amănunte întreaga istorie a planetei pe care o locuim. Apreciem strădunţele pe care contemporanii d-tale şi î special. — în epoca în care te-ai născut d-ta. le-ai depus pentru propăşirea ştiinţifică. dar ceace aţi produs nu putea fi decât cu totul inferior, pentrucă strămoşii noştri până mai acum o mie de ani erau stăpâniţi de teama de moarte. Oamenii de azi — poate fiindcă trăesc prea mult — nu numai că nu cunosc această frică, dar foarte adesea ei grăbesc sfârşitul vieţii.

Imi dau seama că e foarte greu să mă fac înţeles de d-ta. Bagă de seamă că eşti unul dintre puţini oameni cu cari sunt nevoit să mă slujesc de mijlocul acesta grosolan de înţelegere, graiul. Noi între noi ne înţelegem fără să vorbim, căci suntem impresionaţi reciproc de vibraţiile scoarţei cerebrale şi astfel ne cunoaştem imediat gândurile. In câteva din insulele Pacificului se mai găsesc oameni cari să se slujească de grai.

Invenţia d-tale? — Vezi cât de mare e avantajul de-a citi gândurile semenilor? discuţi fără pierdere de vreme — invenţia d-tale a fost părăsită demult. Cu greu pot înţelege părerea d-tale de rău, dar e natural că oamenii, când au isbutit să prelungiască tot mai mult viaţa. au renunţat, încetul cu încetul. la suspendarea ei.

Pe rând. ceace numiaţi dv. boale au fost nimicite. Omenirea n'a mai ştiut ce-i suferinţa. Noi azi nu pricepem această noţiune. după cum nu cunoaştem nici cealaltă noţiune a dv.: bucuria. Omul nu s'a mai hrănit ca animalele. a învăţat să domine forţele naturei. să transforme anotimpurile. să încălziască polii şi să tempereze clima tropicelor. Pământul este azi grădina pe care dv. o numiaţi paradis şi toate operaţiile acestea le fac automatele noastre. Noi nici nu ne bucurăm nici nu ne întristăm de ele. *noi cugetăm.*

Omul tăcu.

Svante Perenius rămase buimăcit. Cum, la aceasta a dus progresul ştiinţific? Oamenii trăiesc vreme îndelungată pentruca tot timpul să-şi ducă viaţa ca o povară? Plăcerea, voluptatea de-a trăi a dispărut?

Iar celălalt care-i citia gândul. cum citeşte cineva slova tipărită, reluă:

Noi nu putem înţelege că există o plăcere în a trăi. Dealtminteri cu greu înţegem noţiunea de plăcere. Singure simţul văzului. al auzului şi cel pe care d-ta nu-l cunoşti, şi pentru care nu găsesc termen în graiul dv. — acela cu care noi percepem gândurilor semenilor—mai sunt uneori desfătate, dar pentru scurt timp şi cu mică intensitate.

E natural deci că, pentru noi, viaţa nu este bucurie. dupăcum nu este nici suferinţă.

Deaceea n'avea rost s'o prelungim prin suspendare. la ce s'o trăim în fragmente, când şi aşa e destul de lungă. Pe d-ta — fiindc'ai dorit astfel — te-am lăsat să-ţi continui viaţa latentă şi automatele noastre, după ordinul înregistrat — te-au deşteptat azi. când s'au împlinit 2000 de ani dela data cufundării d-tale în somnul care suspendă viaţa. Noi trăim în mod normal 1—500 de ani şi durata vieţii se tot prelungeşte.

Şi, citind în mintea lui Svante Perenius întrebarea: „Omenirea nu se va înmulţi peste măsură de mult?" „Nu. răspunse omul cu picioare subţiri şi capul enorm, nu căci naşterile sunt tot mai rare. Numărul femeilor care procrează. deşi sunt îngrijite în mod special. e tot mai mic. Atât e de adevărat că echilibru cel mai perfect domneşte în natură.

Tumultoase se îmbulzeau întrebările în mintea lui Svante Perenius şi omul care-i răspundea cu indiferenţă. înainte de a i se formula întrebarea. era plictisit de această curiozitate — după părerea lui copilărească.

„Am spus că foarte greu vei putea pricepe stările noastre. Noi plutim. N'avem nevoie de locuinţe. întrucât producem în locul unde stăm. temperatura şi vremea pe care o dorim. Automatele noastre au prefăcut pământul — pe care noi demult nu-l mai folosim pentru hrană — într'o grădină. Animalele trăesc în coloniile pe care li le-am făcut şi le lăsăm să se desvolte în bună pace. D-ta ai rămas adăpostit în casa aceasta. construită acum 1000 de ani din cuarţ şi din sticlă elastică. Radiaţiunile ultraviolete pătrund deodată cu cele de transmiterea imaginelor pentru desfătarea ochilor. Ne petrecem timpul cugetând laolaltă sau adunând muzica eterului şi simfoniile de culori ale planetelor. N'avem nici dorinţe, nici idealuri şi deacea viaţa pare multora prea lungă.

Svante Perenius înţelese din chipul cum omuleţul îi dete aceste din urmă răspunsuri că îl plictisise cu întrebările şi se gândi să-i mulţumească.

„Da într'adevăr spuse acela — înainte ca Svante Perenius să fi deschis gura — socot c'am spus tot ce aveam de spus aşa încât d-ta să poţi în oarecare măsură înţelege. Rămâi aici cât vei voi. Ţi se va putea prelungi viaţa pe un timp oarecare sau, dacă doreşti, ţi se va suspenda, după metoda d-tale. pe o durată de încă o mie, două, sau cinci mii. Automatele sunt la dispoziţia d-tale. Dv., strămoşii noştri, aveţi multe dorinţe şi voinţa tare. Dictează-le ce doreşti".

Zicând aceasta, omul dispăru.

Svante Perenius îşi luă capul în mâini şi începu să cugete la toate câte aflase. Cât de neaşteptat de nou erau toate! Cum s'a schimbat omenirea în două mii de ani!

• • •

Incheiem aci povestirea aventurilor lui Svante Perenius. Cititorii sunt invitaţi să răspundă „Ce-a făcut Svante Perenius?"

Răspunsurile trebuie să fie motivate şi scrise sub forma de continuare a nuvelei.

Cel mai bun răspuns va fi premiat cu 3000 lei.

Expoziţia presei din Colonia

Trenuleţul lui „Gretchen" cea leneşe. — Un oraş de lumină. — Biserica de oţel

Aşezată pe malul cellalt al Rinului, expoziţia Presei din Colonia a ştiut să adune la un loc, pentru instruirea şi captivarea publicului vizitator, ştiinţă şi artă, technică înaltă şi popularizată, utilul şi plăcutul, aşa încât ochiul să nu obosiască de ariditatea unor subiecte de specialitate pură, ci să se încânte în faţa lucrurilor expuse în cel mai inteligent şi mai atrăgător chip.

Variaţia cu care au ştiut numeroasele asociaţii de presă germane să-şi instaleze standurile, exclude monotonia unui subiect pe care ori-cine şi-l închipuia redus la expunerea de rotative, lynotipuri, cerneluri şi hârtie.

Ingeniozitatea stăpâneşte pretutindeni şi e cu atât de multă profuziune amestecată în toate, încât însişi copiii găsesc o deosebită atracţie în hallurile vaste, pardosite cu covoare late, roşii, de cânepă groasă împletită, unde domneşte mereu o răcoare plăcută.

Scene turnante mecanice, închise în vitrine de cristal, ne arată de pildă într'o sală, cum se scrie, cum se tipăreşte şi răspândeşte un ziar. Mici manechine de metal colorat înfăţişează redactorii, lucrătorii, zeţarii, tipografii.

Animaţi de fire electrice, ei lucrează ca modelele vii, după care au fost copiaţi şi rotativele, de câţiva contimetri, scot mereu la foi, sub ochii plini de admiraţie ai publicului.

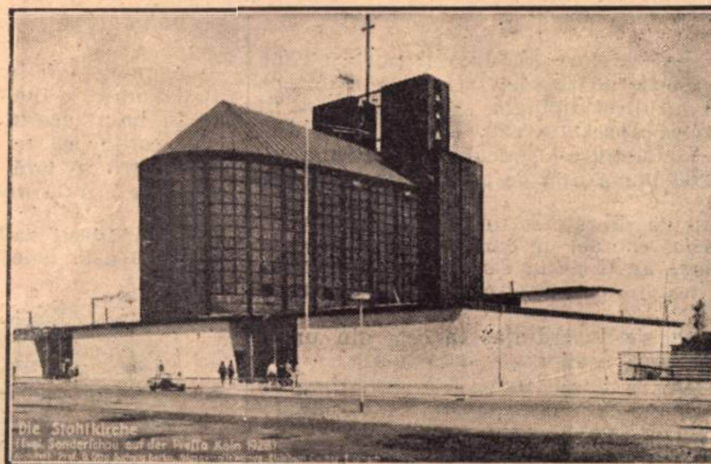
Ceva mai departe însă, o întreagă gazetă germană şi-a instalat sucursala. Lucrători curaţi, — în carne şi oase de astă dată — zeţuiesc, tipăresc. E însăşi viaţa presei, care şi-a dat la o parte vălurile spre a se arăta publicului.

Din nou la o cotitură, a marei halle centrale, o mică distracţie, un minuscul cinematograf ne arată pe criticul de artă. Il vedem vizitând pe rând săli de expoziţii, strâmbând din nas, primind vizite de artişti, cari îl roagă să scrie frumos despre ei, refuzând apoi şi scriindu-şi de zor articol. „Dortmunder General Anzeiger", expune între altele un cap colosal de manechin, care citeşte un ziar de cinci metri aşezat pe braţ.

E însuşi ziarul de mai sus mărit ca pentru un uriaş.

Rinul şi podul Hohenzollern, în timpul nopţii.

Biserica de oţel dela expoziţia pressei din Colonia.

PAVILIOANELE STRĂINE ŞI COLŢIŞORUL ROMÂNIEI

Bine înţeles că de cum am ieşit din halla cea mare a presei germane, am întrebat de pavilionul românesc. Indrumată cu bunăvoinţă, după câţiva paşi prin parcul expoziţiei, zăresc cu emoţie, fluturând în aerul cald d'afară, culorile Patriei. Există o întreagă aleie a standurilor ţărilor străine. După ce trec de frumoasa sală, unde tânăra republică cehoslovacă îşi prezintă foarte demn slova tipărită, iată-mă faţă în faţă cu bluze şi catrinţe, scoarţe şi ii, de pe malurile albastrei Dunăre.

Sunt frumoase isvoadele noastre strămoşeşti, cusute în fir şi mătase. Dar vai! aceasta e presa ţărei noastre? Cum? noi nu avem ziare, nu avem publicaţii? Nimic, decât fusul şi furca ţărancei? O, ba da: iată pe un perete afişe mari: Un bărbat cu torţa în mână, afişul ziarului „Dimineaţa" apoi un alt afiş foarte vizibil: un „Bonzo", căţelul celebru în lumea întreagă prezentând revista *„Realitatea Ilustrată"* iar de-alungul pe o masă, broşuri scrise în limba germană, franceză şi engleză, cu istoricul întreprinderei grafice „Adevărul".

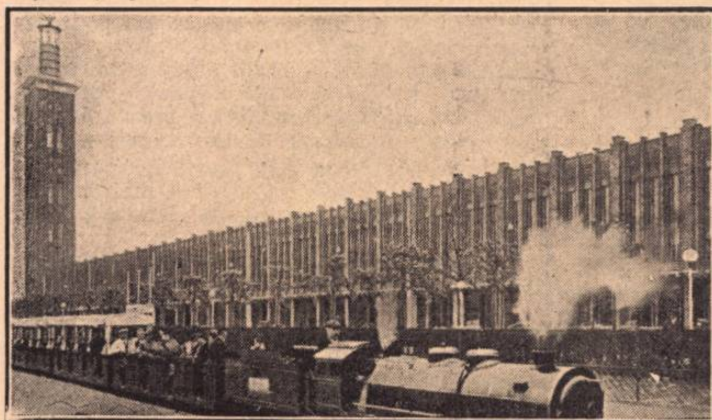
Mă simt foarte mândră, dar şi foarte tristă, când un grup de englezoaice se opresc, admiră punctele bătrâneşti ale unei ii şi după ce parcurg foile broşurei de mai sus, îşi şoptesc în limba lor.

— „Oh! ştiţi, România are mulţi analfabeţi, presă foarte puţină, acolo femeile cos şi lucrează la câmp...

Mă întreb cu durere ce ar fi gândit englezoaicele dacă nu ar fi fost nici broşura şi foile celor câteva publicaţiuni ci numai iile, fotele şi scoarţele presei româneşti! Dar din visarea mea dureroasă, mă trezeşte sunetul puternic al unor clopote.

Mă îndrept pe o altă aleie şi mă aflu în faţa celui mai noui, mai moderne construcţii, realizată de un fiu al veacului: *Biserica de oţel*.

Construită în întregime din plăci de oţel, biserica evanghelică din expoziţia presei, e totuş frumoasă.

Expoziţia presei şi trenul liliputan.

Pavilionul sovietelor

Interiorul ei ,cu pereţii numai din vitrouri colorate albastru, roşu, violet, galben şi verde, de un cubism domolit, ne lasă să ghicim ici colo, capete de îngeri şi sfinţi transparenţi. In fund, în loc de altar un Christ imens de bronz, e răstignit pe-o cruce de lemn, la spatele unei estrade, de unde predică preotul.

E Duminică: O orgă suavă cântă sus departe, iar pe băncile extrem de simple, publicul ascultă cântul divin, în locaşul cel mai nou, hărăzit de progres Dumnezeirei.

— E frumos, zic eu la ieşire custodelui, dar par'că prefer catedrala din oraş.

Minunata, grandioasa clădire în dantelă de piatră, opera de zeci şi zeci de ani a celor mai mari artişti ai Germaniei, catedrala din Colonia e gloria, fala, splendoarea cetăţei. Ea predomină, se impune din orice parte vei fi şi în faţa expoziţiei îşi înaltă săgeţile turnului, d'asupra cărora se învârtesc noruleţele norilor de porumbei ai clopotniţelor.

MAI DEPARTE CU LENEŞA GRETCHEN

După ce pargurg standul sau mai bine zis halla destinată republicei sovietice, unde Lenin binecuvântează, în cadru de postav roşu, înconjurat de operile lui, traduse în 50 de limbi, mă urc în trenuleţul de păpuşi „Die faule Gretchen" şi fac înconjurul expoziţiei.

Seara se apropie. Pe rând se aprind stele de lumină. Turnurile pavilioanelor iau înfăţişare de monştri apocaliptici cu ochi de jar. Două reflectoare străbat necontenit apele Rinului ,iar podul ce leagă oraşul de expoziţie încinge brâu de foc şi scântei, îşi pune colan de diamante ce tremură la picioarele celor doui împăraţi de bronz, cari neclintiţi privesc progresul şi măreţia supuşilor republicei germane de azi.

E noapte, muzicile s'au trezit în toate părţile, şi lumea până în zori mişună în „Presse Ausstellung" pecând eu cuminte, străbat Rinul cu vaporaşul şi reintru în micul, tăcutul hotel, unde îmi am vremelnica locuinţă.

Colonia, Iulie 1928. **FULMEN**

Talismanul

de Mildred Cram

2

Părul ei pe care altădată îl purta strâns într'o plasă de mătase, îi cădea acum pe umeri în neorânduială, și o învăluia în tocmai ca apa unui râu. Umbla acum desculță, iar singura-i podoabă era talismanul, pe care-l purta lipit de trup, la piept, lângă inimă.

Timp de un an stătu dânsa ascunsă, evita orice contact cu oamenii cari din întâmplare ar fi putut s'o întâlnească, ocolia orice prilej de întâlnire cu îndureratul ei tată.

Lumea s'a încredințat în cele din urmă că Tarleton, stăpânește o comoară.

Bărbați și băeți, mânați și înfierbântați de această bănuială s'au cățărat pe culmea muntelui, au găsit „iezătura" și s'au avântat spre colibă. Unul mai îndrăzneț ca ceilalți, păși înainte și se apropiă, cu ochi iscoditori, de intrarea colibei. John Tarleton, prinzând de veste intră liniștit în colibă și se înapoie îndată afară înarmat cu o pușcă, și, cu stăpânirea de sine a unui om care trage în vrăbii, trase de două ori. Glontele străbătură urechile nepoftitului, acesta se rostogoli pe povârniș și-și dete duhul.

A doua zi, Tarleton veni la cârciuma lui Bailey, cu arma pe umeri.

„Iezătura lui Tarleton este moșia Tarletonilor" spuse dânsul adresându-se oamenilor cari ședeau în tină.

Sunt hotărît să dobor orice musafir nepoftit. Băgați de seamă!"

Un an mai târziu dânsul veni în Sunshine, în goană desnădăjduită. Avea nevoie de doctorul Fairwaether.

Asta s'a întâmplat cam prin anul 1882, în noaptea când s'a născut Iosif. Dânsul, repet, este eroul acestei povestiri. Numai, fiți cu băgare de seamă, să nu vă audă cineva în Sunshine numindu-l erou!

Aci nu suntem romanțioși, pe când Tarletonii, dela întâiul și până la cel din urmă, au fost cu toții niște romantici.

Eu cred că dragostea Anei Lincoln era mare profundă și pasionată; așa cum nu găsim decât una la o sută de căsnicii.

Deși trăia în singurătate și nutrea speranțe deșarte, deși n'avusese parte decât de sărăcie și desamăgire.

John înfrunta toate după cum un luptător își poartă armura.

Mi-l reamintesc reapărând în orășel, cu pușca pe umeri, totdeauna tăcut, bănuitor, un adevărat visător...

Tatăl Anei a adunat oameni hotărîți, obișnuiți cu drumurile prin munți, a organizat și plătit o adevărată expediție către inima șirului vulcanic de acolo. Poate s'ar găsi aur... dar aur nu s'a găsit. S'a găsit însă cupru și încă din belșug.

Când ingineri specialiști au coborît din munți cu vestea care a făcut pe mulți locuitori din Sunshine milionari, bătrânul Lincoln merse spre iezătura lui Tarleton și ceru să vadă pe Ana.

De data aceasta dânsa a eșit din colibă și l-a întâmpinat cu copilul în brațe:

„Tată", zise dânsa, îmi pare rău că nu te pot invita să șezi — pentrucă nu avem scaune aici".

Lincoln îi căzu în genunchi, uitând necazul, mândria și îndârjirea lui. Ana, fata lui aci, în halul acesta, ca o slujnică.

„Te conjur să te întorci cu mine", o imploră bătrânul tată. „Nu se găsește nici un firișor de aur la voi. Uite, au dovedit-o inginerii!

Iți prăpădești zadarnic viața aici. Tu și lighioana asta leneșă de bărbatu-tău! Dacă

te inapoiezi, dacă veniți amândoi, voi căuta lui John ceva de lucru". Și apoi, cu o voce mieroasă și ispititoare adăugă: „Odaia ta este întocmai așa cum ai lăsat-o și am trimis la New-York să ți se aducă o rochie minunată de mătase. Doamna Hanscom ți-o va duce.

Ochii Anei scânteiară — iubia doar atât lucrurile frumoase! — și tatăl crezu că-și recâștigase copila. Dar îndată își dădu seama că John Tarleton a stat tot timpul în spatele lui pătrunzând-o pe nevastă-sa cu puterea misterioasă a ochilor săi.

Dânsa dete din cap și spuse:

„E gelozie și invidie. Du-te îndărăt și spune tuturor acest lucru. Tuturor! Noi vom lupta pentru ceeace este al nostru, cu prețul vieței."

Și Lincoln se văzu nevoit s'o lase în pace. Și n'a mai văzut-o niciodată. Necazul și desamăgirea se încuibase mai rău într'însul și pe deasupra gândul neclintit, o înverșunată dorință de a-i scoate pe amândoi din iezătură. Așa se face că a intervenit în această afacere și Ed. Hanscom. Acesta era omul de casă al lui Lincoln, mâna sa dreaptă cum s'ar spune. Era un fel de servitor, secretar și câine polițienesc. Dar nu unul din acei cari se devotează unui om pe care-l socot superior, ci un fanfaron, un lăudăros, care isbutește uneori să înșele inima. Voia ca Ana să fie a lui și-i cerșia surâsul cu mult înainte de a-și fi ațintit John Tarleton ochii, asupra ei. După dispariția Anei Hanscom se însură cu o fată oarecare, drăguță ca o pictură din perete, care-l adora cu adevărat.

Dar Ed. Hanscom n'a iertat-o niciodată pe Ana că nu l-a luat în seamă. Și, deși parea că și dânsul e încredințat de adevărul trâmbițat de experții căutători de aur, în inima lui își făcuse totuș loc o misterioasă bănuială în ceeace privește taina Anei. Imaginația-i era deopotrivă de ațâțată de surâsul tulburător al femeei și de taina de aur stăpânită de Ana.

După multă trudă, Hanscom a isbutit să fie ales șerif, 1) în localitatea Sunshine. Să nu credeți cumva că alegerea aceasta o datorește popularității sale, o, nu, ci faptului că toți concetățenii săi credeau că numai pe calea aceasta se vor putea descotorosi mai curând de dânsul. Șerifii, deobicei, nu-și păstrau multă vreme slujba, într'o localitate ca a noastră, unde viața este socotită ca un lucru de puțin preț.

Când cineva râdea de „nebunii de Tarletoni" hohotul lui întrecea pe al tuturora. Dealtfel, îi lăsa în pace, părând destul de mulțumit cu drăguța lui nevestică, cu fiul său și cu steaua de șerif care-i împodobea pieptul.

In 1889 însă a omorât pe John, tocmai în ajunul nașterii lui Asa. Faptul s'a petrecut astfel:

John Tarleton veni într'o zi de Luni dimineața la Sunshine, cu doi miei pe cari îi vându și luă câte 25 cents de fiecare. In drumul său prin târg, se opri la Bailey la un pahar de vin. In cârciumă nu se aflau la ora ceia decât Bailey și un indian, care dormea dus, cu capul pe o masă și cu picioarele atârnate de un scaun.

Bailey umplu un pahar și întrebă:

„Ce mai face doamna Tarleton?"

„Bine", răspunse John.

Și rămase un moment cercetător cu degetele pe pahar, de parcă voia să guste băutura, care i se părea îndoelnică. Bailey se duse la ușa din fund și vorbi ceva cu un negru care era ocupat cu măturatul curții. Iar când se întoarse nu mai găsi nici pe indian nici pe Tarleton. Amândoi erau duși și dusă era și o sumă de douăzeci dolari ce se afla în sertarul tejghelei din bar.

Indianul a luat-o la sănătoasa ca un epure, în josul stradei principale și de aci o luă la goană pe câmp. Dar John Tarleton care nu băuse vinul, pentrucă așa îl îndemnase cugetul său, plecă însetat și luă calea spre iezătură, urmărit de presimțiri rele. Zece oameni au văzut pe indian alergând și fluturându-și capul împodobit cu pene. Douăzeci de oameni au observat plecarea lui John Tarleton. In aceeaș după amiază, trufaș și îngâmfat, Ed Hanscom bătu la poarta bătrânului Lincoln și-i repetă de mai multe ori:

„De data aceasta mi-a picat în mână. A furat 20 dolari dela Bailey. Nu mai încape nici o îndoială. Mă duc la iezătură să-l ridic".

„Viu sau mort, îmi e tot una răspunse Lincoln, totul e să-l înhați...

„Il voi prinde", zise Ed Hanscom cu un zâmbet trufaș și-i trase o înjurătură.

Razele apusului de soare cădeau drepte asupra iezăturii, din munte luminând coliba, când Ed. Hanscom se apropie de ea. John nu se vedea, dar Iosif un băețaș sălbatic de șapte ani, stătea pe trepte și ronțăia cartofi.

„Unde e tata?", întreabă Hanscom. Iosif avea pentru străini, disprețul obișnuit al Tarletonilor, dădu din cap cu nepăsare și spuse:

„In jos pe vale".

Hanscom o luă în josul apei micului râulet, cu albia curată și netedă, întocmai ca și palma unei mâini. John Tarleton a văzut pe șerif venind și, luându-și arma de pe umeri, îi ieși în întâmpinare.

(Va urma)

Vezi începutul nuvelei în „Realitatea Ilustrată" No. 27.

---

1) Șeful poliției unei localități din America.

Săptămâna Craiovei

Săptămâna trecută, în prezența d-lui ministru Inculeț a avut loc la Craiova solemnitatea inaugurării sanatoriului de tuberculoși Leamna. Așezat în bătaia soarelui, construit după modelul cel mai modern și având instalațiile technice necesare, acest sanatoriu e menit să vindece nenumărați bolnavi și să redea astfel societății energiile tinere, lovite de cumplitul flagel.

Ilustrația noastră înfățișează o vedere generală a sanatoriului Leamna.

La inaugurarea sanatoriului Leamna: domnii ministru Inculeț și prof. Cantacuzino, împreună cu reprezentanții autorităților din Craiova în mijlocul personalului medical și administrativ al sanatoriului.

(Foto-Chalant Craiova)

La Craiova au avut loc serbări gimnastice organizate de regiunea VI școlară. Fotografia noastră este un instantaneu făcut pe când elevele liceului din Caracal execută un dans cât se poate de pitoresc

Dans executat de elevii liceului din Caracal la serbările de gimnastică din Craiova.

(Foto-Chalant Craiova)

Comisiunea care a asistat la serbările de gimnastică ale regiunei a VI-a școlară Craiova: în mijloc d-nii prefect C. Negrescu, subprefect Nenoveanu, Băleanu inspector școlar al regiunei, d-ra Zoița Petrescu, etc.

La Craiova au avut loc serbări organizate de cooperative. Atracția cea mai de seamă a acestor serbări a format-o defilarea carelor alegorice. Ilustrația noastră înfățișează un asemenea car.

(Foto-Chalant Craiova)

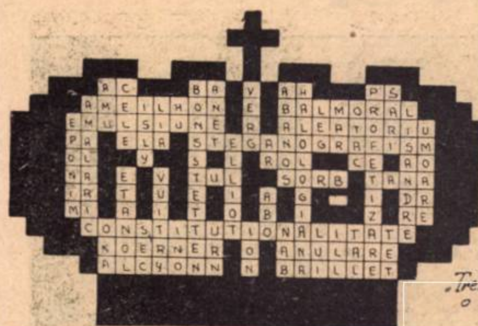
Cele unsprezece puncte cardinale ale vieții moderne

Cele șapte puncte cardinale, ale vieței omenești", dresate acum câteva veacuri de marele Shakespeare, au suferit o neprevăzută modernizare, în vitrinele unui comerciant de cauciucuri, din Birmingham.

In geamurile acestui mare magazin, pot fi văzute diverse mijloace de transport, toate prevăzute cu pneumatice. Sunt așezate astfel, încât orce privitor să poată înțelege ușor folosul pe care ele le oferă omului, dela nașterea sa, până la mormânt.

Seria începe cu un căruț de copil, în vârsta de șase săptămâni. Urmează apoi o tricicletă pentru un copil de trei ani, o bicicletă pentru adolescentul de cincisprezece ani (uitasem o mică bicicletă pentru vârsta de cinci ani), o motocicletă pentru la 18 ani, un automobil de 7 H. P. pentru la 20 ani, un avion pentru la 25 ani, un automobil de 12 H. P., pentru la 30 ani, un automobil de 30 H. P., pentru la 50 ani, o trăsurică de infirmi, pentru la 90 ani și însfârșit un automobil — car — mortuar, pentru centenari.

Soluțiile jocurilor pe luna Iunie

Astronomic

A	L	T	A	I	R
N	E	P	T	U	N
T	A	U	R	U	L
A	Q	U	I	L	A
R	A	R	I	T	A
E	R	I	D	A	N
S	I	R	I	U	S

„ANTARES"

Joc Nr. 2 Rebus (5 puncte)

„Trei amici se încerc să treacă o mare."

Joc Nr. 4 Şaradă (5 puncte)

„CEAS-ORNIC"

Joc Nr. 5 Şaradă (5 puncte)

„REMI"

Silabe încrucişate (10 puncte)

Silabe încrucişate (10

Enigma (5 puncte)

„FLAMAND-FLĂMÂND"

Joc Nr. 5 Cuvinte sinonime (10 puncte)

RODITOR
ANUMITE
SINORISIM
PURPURIU
LIN
ANTIPATIE
TENTATOR
IMACULATA
TEMPERAT

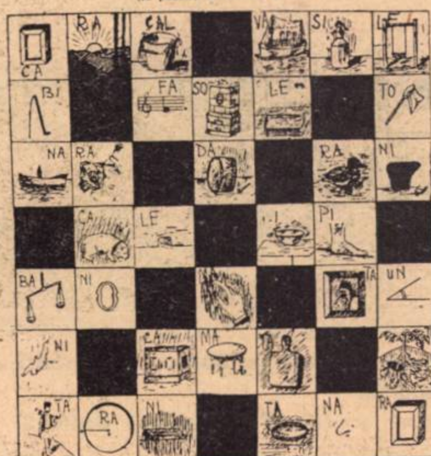
„Răsplătit-Remunerat"

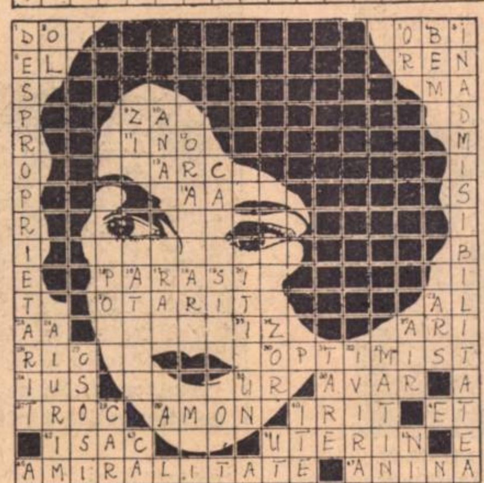
Joc Nr. 4 Istoric (5 puncte)

„BERNADOTTE"

JOC No. 1 de silabe încrucişate ilustrate (10 puncte) de CONST. MASSU

Deslegătorii

Au întrunit numărul cel mai mare de puncte (110), rezolvând exact toate jocurile următorii trei:

TEODOR NIŢULESCU, Craiova, câştigătorul premiului de 1000 lei;

SANDU SĂVINEANU Bucureşti, câştigătorul premiului de 500 lei; şi

AURORA POPOVICI Chişinău, câştigătoarea premiului de 300 lei.

Au câştigat câte o carte:

Victor Ionescu Bucureşti (107 puncte): Jeana Ionescu Chişinău (103 puncte); Lenuşa Anagosta Brăila (100 puncte); Traian Perieţeanu Bucureşti (100 puncte); Constantin P. Horja Câmpina (100 puncte); Constantin Cojan, Focşani (100 puncte); Bebe Stănescu Cluj (100 puncte) Nicolae F. Nicolau Focşani (100 puncte).

Au mai soluţionat jocurile următorii:

ARAD: Ionescu I. Constantin 75 puncte; Alexandru Iasomie 80 puncte; Rusescu Gheorghe 95 puncte; Mandache Ion 80 puncte; Urziceanu Vasile 75 puncte.

BACAU: Osias Grümberg 65 puncte; Nathan şi Bercu Engelberg 85 puncte; George Kaiserlin 95 puncte.

BACAU-DARMANEŞTI: Ilie Dumitru 75 puncte; Stoian Popovici 80 puncte.

BALŢI: I. Greiger 20 puncte; Ion Iliescu 80 puncte.

BARLAD: Simon Blecher 20 puncte.

BASARABIA-TĂTARAŞTI: M. Săndulescu 20 puncte.

BAZARGIC: Ghizare Dumitru 70 puncte; Bosniac Alexandru 80 puncte.

BISTRIŢA: Aurel Moldoveanu 60 puncte.

BRAILA: I. Carod 75 puncte.

BRAŞOV: Bubi Scheffler 85 puncte; Paraschivescu Dumitru 55 puncte; Alecu Popescu 70 puncte.

BUCUREŞTI: Titi Ghiţescu 85 puncte; Nicu Gheorghiu 80 puncte; Alexandru Pârvulescu 90 puncte; Henry Guliano 65 puncte, Florica Iordănescu 65 puncte.

BUZAU Nicu Zamfirescu 65; Stela Ianculescu 35; Traian G. Roman 60; Romeo Snaidero 65.

CALAFAT: Raymond Isac 80; Alois Avram 30; Iorgulescu R. Păun 93.

CALIACRA: Tudor Vasile 75; Bunescu Ovid 85; Dănescu Niculae 80.

CAMPINA: Cernătescu Petre 83.

CERNAUŢI: Vasile Eremia 20.

CHIŞINAU: Panaitescu S. 75.

CLUJ: Costescu Alexandru 90, Ionel Ungureanu 95,

CRAIOVA: Fănel Cruce 75, Păunescu Grigore 63, Vasile Tuculescu 95.

DRAGAŞANI-VALCEA: Victoria Mihuţescu 90, Valerian Mihuţescu 90.

FOCŞANI: Ionel Rădulescu 95.

FOLTEŞTI-COVURLUI: Ne u ai Ausf.ossnugen 55.

GALAŢI: Heinrich H. Herschcovici 90, Constantin Stoian 70, Anton Logofătu 65.

ILENI-FAGARAŞ: Octavian Metea 30.

ODOBEŞTI: Iosif Avram 95, Iancu Avram 95.

PITEŞTI: Vasilescu Dumitru 90, Haralambie Nerandzis 75, Popescu Constantin 70. Ioan Polizu.

PLOEŞTI: Alexandru Marinescu 90, I. Duţu 95, Mărgăritescu Valeriu 40.

RM.-VALCII: Titi Rădulescu 95, Puica Drăguşanu 45.

ROMAN: Plutonier Bucătariu 30.

ROMANAŢI: Ghiţă Cojoacă 35, Florea Ioaniţescu 85.

SCHINENI-BACAU: Const. Mardare 30.

SLATINA: Ionel G. Popescu 70, T. Ionescu 85. Polichroniade D. 65.

STREHAIA-MEHEDINŢI: Em. Romanescu 29.

TG.-OCNA: M. Herschovici 80, Gusty Segall 50.

TELEORMAN: Bubi Popper 90, Mitică Popescu 65. Onică Popescu 65.

TIMIŞOARA: Isăceanu Const. 75, Joiţa şi Doboşaru 20.

TURNU-SEVERIN: Olimp 25, Const. Roateş 85.

CONCURSUL DE JOCURI

Am primit până acum o serie întreagă de jocuri frumoase pentru concurs. Celor cari ne-au întrebat le răspundem pe această cale că se admite ca un concurent să trimiată mai multe jocuri.

Vor fi premiate jocurile cele mai frumos alcătuite, mai româneşti şi mai simetrice.

Condiţiunile le găsiţi în R. I. numerile 23 şi 25.

Rezultatul concursului „In cele din urmă ce s'a întâmplat" se va publica în numărul următor al revistei.

Premiile celor mai frumoşi copii

In „Realitatea Ilustrată" No. 16 din anul acesta am publicat fotografiile premiaţilor la concursul de frumuseţe pentru copii.

Strămutând revista la Bucureşti, s'a întârziat împărţirea premiilor.

Zilele acestea însă s'au repartizat copiilor jucării în felul următor:

Bebe Grozăvescu, Caracal un vapor mecanic.

Titty Rotaru, Iaşi un avion.

Sandu Ath Bejan, T. Severin 1 joc civolant.

Mirica Marcovici, Bucureşti o trotinetă.

Gheorghieş Leca, Băcău o tricicletă.

Puica S. Vlad, Cluj o găleată şi forme pentru nisip.

Babţea Luncescu, Bacău o harfă.

Felicea Rosche, Brăila o serie de cărţi ilustrate.

Dim. I. Hurmuzi, o panoplie de grădină.

Clemence Georgette C. Olaru, Iaşi un cărut cu popice.

Jucăriile au fost cumpărate la marele magazin *„Paradisul Copiilor"* din Bucureşti (str. Smărdan 12) şi le ţinem la dispoziţia drăgălaşilor premiaţi. Cei din Bucureşti sunt rugaţi să vină să le ridice. Cei din provincie să ne comunice adresa actuală spre a li se expedia.

CONCURSUL DE FOTOGRAFII AL VILEGIATURIŞTILOR

Atragem atenţia cititorilor noştri asupra concursului de fotografii pentru vilegiaturişti.

Nu e vorba numai de premiile importante pe care le vom acorda fotografiilor cele mai frumoase, dar e neîndoios că fiecare amator va simţi satisfacţie văzându-şi instantaneele reproduse în revista noastră.

Repetăm — pentru cei cari n'au citit la vreme condiţiunile, că acest concurs e deschis până la 1 Septembrie. Că vom publica cele mai frumoase fotografii dela plajă şi dela munte, luate în vacanţa din anul) acesta exclusiv de către amatori.

Fiecare amator poate trimite şi mai multe fotografii.

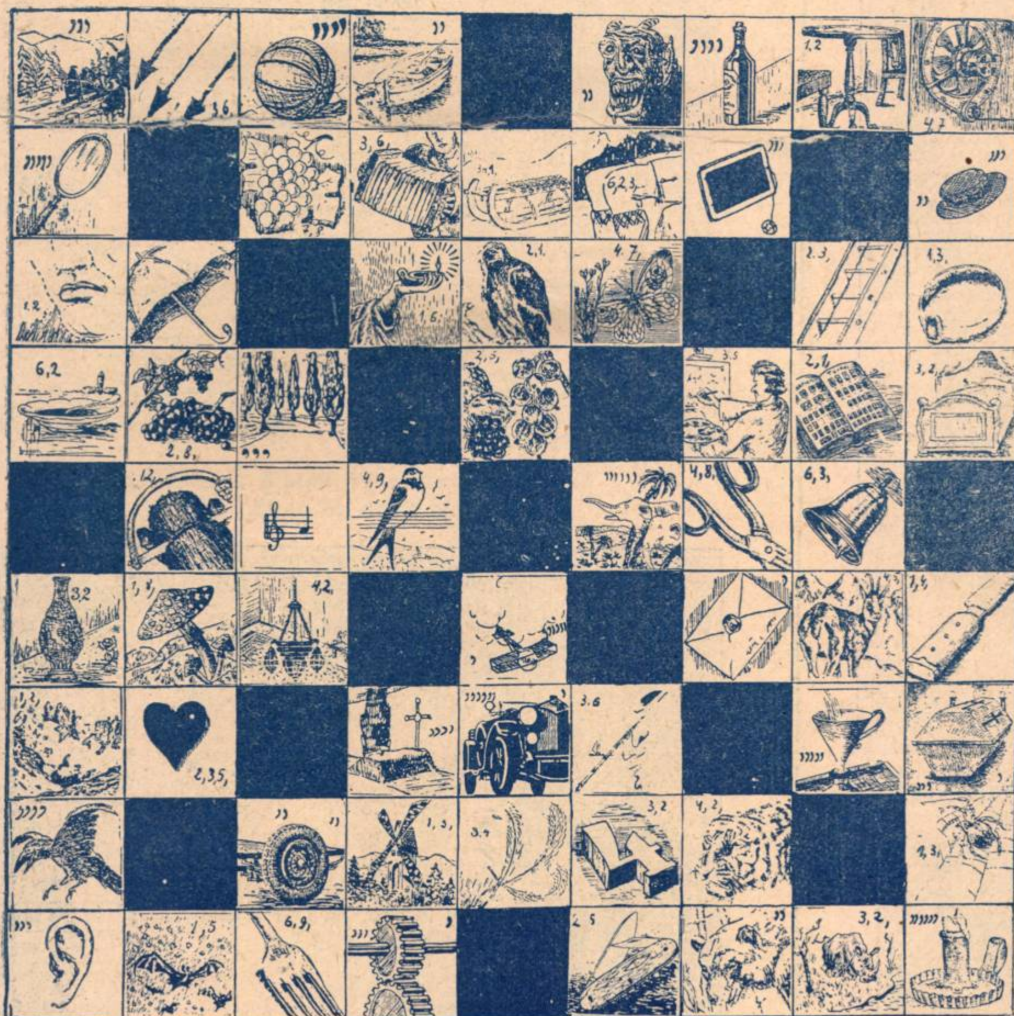
Pe fotografii se va nota numele persoanelor care figurează precum şi localitatea unde fotografia a fost luată.

Am hotărât ca alegerea celor mai reusite fotografii s'o facă publicul în cursul lunei Septembrie.

Jocurile Realității

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1
Silabe încrucișate ilustrate
(15 puncte) de **CONST. MASSU**

Jocul acesta, pe care-l publicăm spre a fi model pentru această categorie în concursul de jocuri al „Realității Ilustrate" e cât se poate de original și distractiv.

Fiecare imagine alcătuește o silabă care se formează fie luând din numele ilustrației unui pătrățel literile indicate de numere fie eliminând atâtea litere — dela începutul sau sfârșitul cuvântului — câte apostroafe avem, la începutul sau la sfârșitul imaginei.

Silabele alcătuesc atât în coloană orizontală, cât și în coloană verticală, dela o margine a jocului până la un pătrățel negru, sau dela un pătrățel negru la altul, cuvinte. Jocul e rezolvat când s'au găsit toate cuvintele.

In jocurile ilustrate nu e nevoie să dăm semnificația cuvintelor ce urmează a fi găsite.

Dăm o pildă de chipul cum se rezolvă acest joc: în a 7-a coloană orizontală (de sus în jos) vedem că al patrulea pătrățel (dela stânga spre dreapta), reprezintă un mormânt, al cincilea un automobil, al șaselea o undiță. Fiecare din aceste pătrățele trebuie să formeze câte o silabă care laolaltă să dea un cuvânt. Din numele primei imagine, *mormânt*, se lasă afară ultimele patru litere, căpătăm silaba *mor*, din vorba automobil, lăsăm la o parte primele șase și ultima literă, rămâne deci: silaba *bi*, din vorba *undiță* luăm numai a treia și a șasea literă deci rămâne silaba *dă*. Cele trei silabe formează la un loc cuvântul *mor-bi-dă*.

La fel se procedează cu celelalte cuvinte de găsit.

Golf de cuvinte

Jocul constă în schimbarea pe rând a câte unei litere dintr'un cuvânt, așa încât să ajungem — trecând printr'o serie de cuvinte cu înțeles propriu, — pe calea cea mai scurtă la cuvântul ales drept țintă. Iată un exemplu: să se ajungă pe calea cea mai scurtă dela cuvântul lac la cuvântul rom.

Seria de cuvinte pe care o vom găsi este: lac, rac, ram, rom. Am schimbat pe rând câte o literă și trecând printr'o serie de substantive am ajuns la destinație.

Oferim cititorilor noștri spre rezolvare următoarele:

Joc No. 2
Golf de cuvinte
(5 puncte).

Pornind dela *avion* ajungeți la *pilot* pe calea cea mai scurtă.

Joc No. 3
Golf de cuvinte
(5 puncte).

Pornind dela cuvântul *lampă* ajungeți la *sanie* pe calea cea mai scurtă.

Joc No. 4 (Logogrif)
de CONST. GR. MIHAI (Odobești)
(5 puncte).

Se dă un cuvânt de două litere care, cu oarecare licență — poate fi socotit drept pronume.

Adăogându-i pe rând câte-o consonantă și o vocală în coadă, găsiți una după alta:

1) O floare; 2) un joc de cărți sinonim cu bacara; 3) un adverb; 4) un instrument de ridicat greutăți mari.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 August cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 25, 26, 27 și 28 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători, primesc câte un volum din operile autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 August 1928.

La croitor

„Admirabil! în acest loc aveți exact măsura lui Apollo de Belvedere!"

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București, str. Sărindar 9
Telefon 306/67

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	Lei 300
Pe o jumătate an	„ 170
Pe trei luni	„ 90
PENTRU STRĂINĂTATE	
Pentru America	„ 800
Jugoslavia și Cehoslovacia	Lei 500

Sub direcțiunea unui comitet
Secretar de redacție: N. Constantin

Păsările și Avionul

— **Minunată pasărea asta care sboară și când doarme.**
— **Cum așa?**
— **Păi, n'o auzi cum sforăe?**

București. — Atelierele „Adevěrul" S. A.

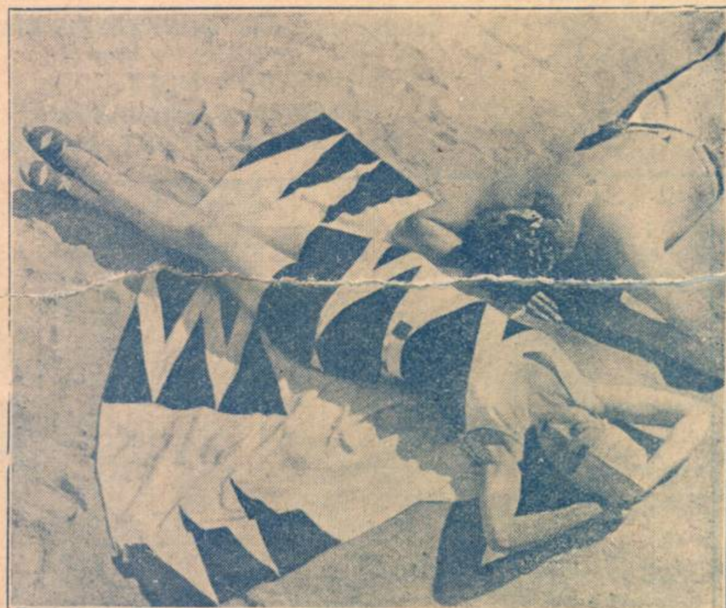
REALITATEA ilustrată

ANUL II, No. 28
28 Iulie 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

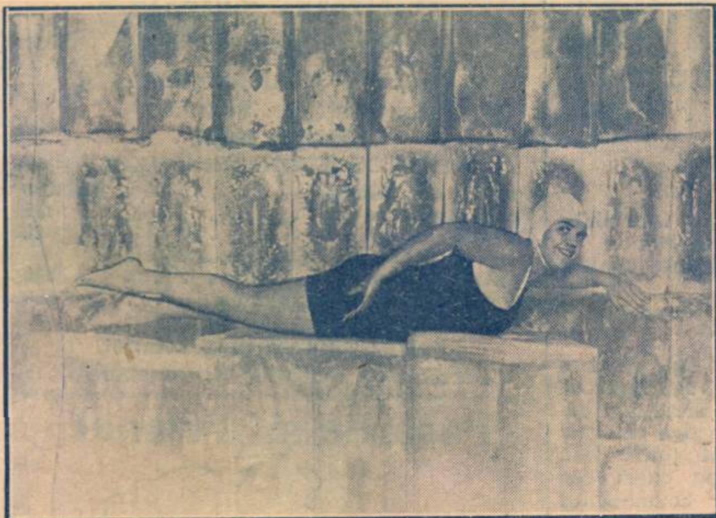
MISS LILIAN HARWEY, d. W. FRITSCH domnișoara JENNY JUGO și miss CAMI LLA HORN, vedete ale ecranului german, se distrează la mare.

Voluptate fizică: în bătaia soarelui un pui de somn pe plajă.

Cum se apără împotriva căldurei artista de cinematograf Gloria Swanson.

Charlote Moore Schoemmell, campioana americană pe distanțe lungi, recomandă acest chip de-a se răcori.

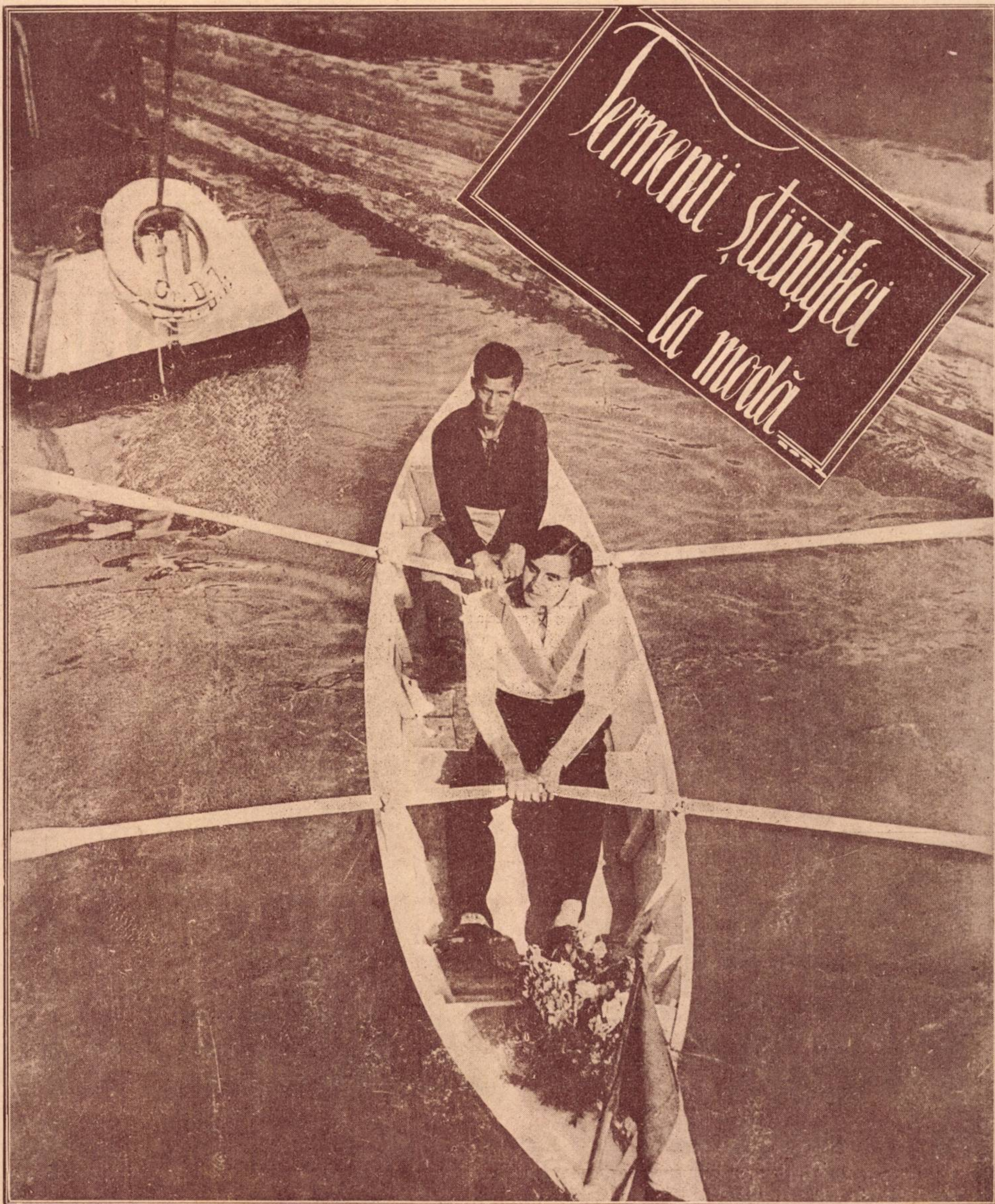
MISS JONET GAYNOR și „BOZO"
Tânăra stea a casei „Fox", care a avut unrăsunător succes

REALITATEA

ANUL II, No. 29
4 August 1928

ilustrată

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

Doi tineri severineni Trandafirescu şi Dunăreanu, plecând cu o barcă de lemn dela porţile Dunării au ajuns, după multe peripeţii şi o lună de mers, până la Sulina. Ilustraţia noastră îi înfăţişează la plecare

Preţul 8 Lei

Biletul de loterie

Am trecut în ultimul timp printr'o serie de emoţii: jucăm la loterie, şi au fost câteva loterii la cari, dimpreună cu mulţi lectori ai noştri, am luat parte pasionaţi, cu un stoc de bilete şi cu 'n stoc de iluzii. Facem cu regret constatarea că, odată cu trecerea anilor şi cu înregistrarea de înfrângeri în viaţă, am pierdut într'o bună măsură încrederea în noi şi, asemeni celui ce se îneacă, ne-am prins de firele de pai ale hazardului.

Altădată priveam totul, impertinent şi brav. Ne războiam cu lumea şi ne-am fi războit şi cu cerul. Semeţ, ochiul nostru cuprindea totul, sfredelea totul. Priveam drept înainte, ignorând că obstacolele stau în faţa picioarelor iar nu în faţa ochilor, aşa că, natural, ne-am cam împiedicat.

Pragul de jos al uşii nu poate fi văzut decât după ce ai venit în nas.

La urma urmei, nu e tocmai exact că oamenii se aleg cu vre-o experienţă de pe urma înfrângerilor 'pe cari le-au îndurat. Nu e cine ştie ce nenorocire aceasta: experienţa e plumb în aripile cari altminteri ar plana cu superbă inconştienţă în zările albastre. Nenorocirea-i alta: de pe urma înfrângerilor oamenii îşi simt diminuată încrederea într'înşii şi recurg la hazard, la supranatural. Se tem şi se agaţă de umbre.

Noi n'aveam superstiţii. Credeam că ele nu-şi au cortul decât în sufletul femeilor cu nervii zdruncinaţi şi în sufletul femeilor cari au îmbătrânit.

Iată-ne însă, prinşi în laţul lor: Sâmbăta este şi pentru noi o zi cu ghinion. Marţea, este, în deosebire de ceeace cred mulţi, zi cu noroc deşi în definitiv, neplăcerile ne-au venit şi în alte zile din săptămână, iar bucuriile au uitat să ne frecventeze în zilele de Marţi. Cifra 13 e o cifră cu ghinion deasemeni, şi o evităm. Rupem din calendar două file deodată când am ajuns la 12 ale unei luni, astfel că deodată ne pomenim la 14: pierdem o zi, dar dublăm altă zi. Când numerotăm filele manuscrisului punem un bis ori facem legătura între cifrele cari preced şi urmează cifra socotită de noi fără noroc.

Mai avem, bine înţeles, alte două sau trei obsesii, dar nu le divulgăm. O obsesie pe care o mărturisim e aceea că s'ar putea să câştigăm cândva la loterie. E singura nădejde ce ne-a rămas că ne vom procopsi, căci tentativele şi eforturile de până acum au eşuat.

Jucăm cu voluptate. Senzaţiile pe cari le încercăm sunt intense şi inedite. Câteva săptămâni ne considerăm bogaţi în perspectivă.

La urma urmei, cine s'ar împotrivi ca lotul cel mare să cadă'n mâna noastră? In viaţă se întâmplă multe, foarte multe şi uneori prea multe accidente nefericite. De ce nu s'ar putea întâmpla şi un accident fericit?

Mai ieri unul la Loteria Medicilor şi mai ieri unul la a Gospodinelor. Intr'o librărie ţi-a fost întins un bilet al Ligii Culturale, — hai să facem o faptă culturală, — iar la un colţ de stradă se vând bilete pentru Loteria Corpului Pompierilor: hai să facem şi-o faptă de folositoare prevedere de ordin social. In definitiv, din atâtea bilete, unul va trebui să iasă. Din atâtea câştiguri mari, unul va trebui să intre în buzunarul nostru.

Un milion! Ce am face cu'n milion? O casă, o afacere productivă, o...

Nici o jumătate de milion n'ar strica: o casă mai modestă, un voiaj, o...

Chiar şi cu un sfert de milion ne-am simţi fericiţi, chiar şi cu o sută de mii de lei ne-am simţi mulţumiţi. Dar mai jos de o sută de mii, — hotărât, nu primim: bătăi de cap, datoriile pe cari nu le poţi achita integral, călătoria care nu poate fi făcută mulţumitor, mobila pe care n'o poţi înlocui, şi prietenii cari îţi fac zile fripte, jecmănindu-te de parcă ai fi intrat în fondurile Statului.

In ajunul tragerii ai emoţii. Seara te culci cu'n gând care te mângâie ca un braţ de femee: te culci, este sigur, sărac, dar s'ar putea să te trezeşti mâine dimineaţă milionar.

Declarăm pe cuvânt: încă n'am câştigat, dar nu suntem nici dezamăgiţi şi nici descurajaţi. S'a tras o loterie. Mai sunt patru la număr, mai sunt trei, mai sunt două. Nădăjduim. Ne e deajuns nădejdea. Cu ea făurim visuri şi gustăm voluptăţi pe cari alţii nu le cunosc.

Dacă... dacă am câştiga?

Când s'a tras Loteria Avocaţilor mai aveam în buzunar un bilet de rezervă: biletul Loteriei Gospodinelor. Aveam ambele numere notate în carnet, dar le ştiam şi pe dinafară. Urmărind rezultatele primei trageri, am trecut printr'o emoţie care era cât pe-aci să ne paralizeze: numărul cutare, numărul nostru, unul dintre numerele noastre, câştigase două sute de mii de lei. Intr'o clipă am făurit două mii de proecte cari de cari mai rozalbe. Dar în clipa următoare ne-am liniştit: ca în schiţa lui Caragiale, câştigul Loteriei Avocaţilor fusese obţinut de un număr al nostru, dar numărul acesta era pe biletul de loterie al Gospodinelor.

ION PAS

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

Camera şi Senatul au lucrat — în seziune extraordinară — trei zile şi au votat legile financiare. S'a dat deslegare guvernului şi ministrului de finanţe să pregătească stabilizarea şi să încheie împrumutul în străinătate.

Se păstrează însă aceeaş taină, de până acum, în jurul acestor lucrări, din motive pe care nu le cunoaştem, aşa încât tot nu se ştie când se va face stabilizarea, când se va încheia împrumutul.

* * *

Aceasta nelinişteşte cu atât mai mult pe oameni, cu cât seceta a stricat bucatelor şi porumburile, mai ales, sunt de tot slabe în cea mai mare parte a ţării. Sărăcia ameninţă să fie mai aprigă la iarnă.

* * *

Partidul naiţonal-ţărănesc n'a participat la lucrările Parlamentului.

* * *

La Lodz în Polonia, Duminica trecută, un depozit de benzină al unei fabrici chimice a făcut explozie. Treizeci de oamnei au murit şi câteva sute au fost răniţi. S'au aprins mai multe case dela incendiul puternic care s'a deslănţuit, fabrica fiind într'un cartier central.

* * *

Inregistrăm sub toată rezerva o versiune fantastică în legătură cu expediţia lui Nobile la polul Nord: din sursă rusească se afirmă că maiorul italian Zappi ar fi mâncat tru-ul prof. Malmgren. Este o imposibilitate a crede că oameni porniţi să ducă mai departe făclia civilizaţiei şi a progresului au putut — chiar înebuniţi de foame — să se prăbuşească atât de adânc în prăpastia totalei sălbătăcii încât să-şi poată mânca semenul. Şi cum ar mai putea trăi asemenea oameni după consumarea faptului?

Sesiunea extraordinară a Parlamentului

D. Vintilă Brătianu citeşte mesajul de deschidere.

Acest monument a fost ridicat la marginea ţării, în Şimleul Silvaniei, din iniţiativa şi străduinţa d-lor dr. Aurel Tarţia primarul oraşului, inginer şef V. Rochlitz, ing. I. Formati şeful serviciului technic, dr. I. Benedek medicul C. F. R., N. Georgescu, I. Bogdan şi A. Szolga, funcţionari superiori ceferişti.

Termenii științifici la modă.....
folosiți de acei cari nu le cunosc accepția

Indrumare pentru întrebuințarea justă a termenilor și expresiunilor științifice la modă

Se folosesc adesea, în conversații, fie că se potrivește, fie că nu, o serie de termeni științifici moderni, cari deoarece înseamnă adevărate etape în preocupările cugetărei omenești, au intrat în uzul comun. Dar nu toată lumea le cunoaște accepția, însemnarea și nici nu putem avea pretenția ca fiecare să aprofundeze domeniile atât de variate ale științei moderne.

Iată de ce ni s'a părut de cel mai mare interes să adunăm — după o publicațiune străină — lămurirea foarte succintă a noțiunilor cuprinse în expresiile radicale mai uzuale.

Teoria relativității

de Karl Joël

Prof. Einstein

Teoria relativității e o concepițe fizicală asupra spațiului și timpului, e un sistem matematic al fizicei teoretice.

Einstein s'a abătut dela premizele newtoniene (ale lui Newton) valabile până acum, asupra determinării absolute a timpului și spațiului. Determinările speciale ale timpului și spațiului au valabilitate — după Einstein — numai când sunt raportate la un anumit sistem de măsură. Poate fi astfel perfect adevărat că o distanță, cum ar fi București—Cluj pe alte planete să fie de altă dimensiune spațială decât pe pământ. Deasemenea timpul cât a durat bunăoară războiul mondial este valabil numai relativ la locul pe care-l ocupăm noi în spațiu și pentru generația noastră. La un alt sistem de măsură durata de timp ar fi alta. Sau spre a ne exprima cu vorbele lui Einstein: „Toate determinările de timp depind de locul ocupat de observator, în spațiu; ele vor fi diferite pentru doi observatori cari se mișcă unul față de altul". In mod aparent — dar numai aparent — prin teoria lui Einstein omul a devenit unitate de măsură pentru toate lucrurile. Tot atât de puțin după cum nu există o unitate de măsură absolută pentru timp, nu există nici o unitate absolută pentru lungimi. Einstein a izbutit să facă previziuni, în ce privește abaterea luminei solare, care în cea mai mare parte — prin observațiile de până cum s'au dovedit adevărate. Imaginea universului, pe care ne-o făceam pe baza teoriilor newtoniene, a căpătat un aspect mult mai larg și cu totul nou prin învățăturile lui Einstein. S'au înlăturat deasemenea unele contradicțiuni care existau până acum în anumite legi ale fizicei și unele fenomene optice sau electrice.

Teoria relativității a lui Einstein, care — insistăm asupra faptului — nu se rapoartă decât la măsurarea timpului și spațiului în sistemul planetar și în univers și care pentru pământeni nu schimbă cu nimic datele de până acum — a dus la o aprofundare a cercetărilor fizicale și a deschis orizonturi nouă savanților.

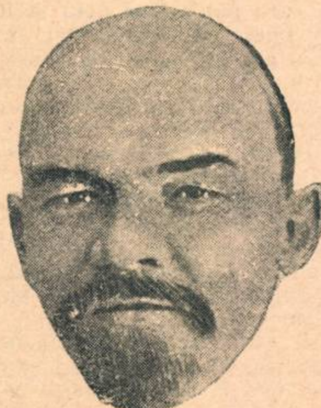
Bolșevismul

de GÜNTHER TONN

Cuvântul și accepția derivă din limba rusă și din mișcarea socialistă rusească. Când în congresul general al partidului socialist din 1903 (care s'a ținut la Londra, deoarece activitatea socialistă era oprită în Rusia) acesta s'a rupt în două, majoritatea s'a numit *„bolșeviki"*, dela cuvântul „bolșe" care în rusește înseamnă mult, pe când minoritatea a luat numele de *„menșeviki"* („menșe" în rusește mai puțin).

Menșevicii reprezentau punctul de vedere al desvoltării evolutive pe calea democrației și voiau să-și aplice tactica în realizarea tuturor scopurilor practice. Majoritatea, bolșevicii, dimpotrivă propovăduiau cea mai aprigă luptă de clase, erau partizanii violenților și împotriva oricărui compromis cu straturile burgheze; ei așteptau dela revoluție și dela dictatura proltariatului toată salvarea.

Conducătorul lor era Lenin, pe atunci în

Lenin

vârstă de 33 de ani, vlăstar al unei familii rusești din mica nobilime și al cărui frate pentru activitatea lui revoluționară printre studenți, fusese condamnat la moarte de tribunalul țarist. Se parecă această împrejurare a aruncat pe tânărul Lenin (numele lui burghez era Wladimir Uljanow) în brațele mișcării socialiste. Aici — mânat de ardoarea neobosită și de ură aprinsă — el a ajuns repede în primele rânduri, și după sciziune a devenit inima și creerul noului partid bolșevic, pe care-l conduse și-l organiză din Elveția.

Când în anul 1905, în urma răsboiului ruso-japonez masele rusești au început să se miște, bolșevicii — sub conducerea lui Lenin — pretutindeni erau în fruntea mișcării și ca ciupercile din pământ au răsărit așa numitele *„soviete"* sau *„sfaturi"*. Dar după câteva săptămâni totul s'a potolit, visul revoluției rusești — pentru moment — trecuse.

Inapoiat în Elveția, Lenin a făcut pretirile celei de a doua revoluții, un proiect care părea fără șanse de izbândă și care a luat formă deabia în 1917 după reîntoarcerea lui în Rusia.

Intinerire

de dr. Peter Schmidt

Prof. Steinach

Cuvântul „întinerire" (rajeunisement) își găsește originea la cercetătorul francez Brown-Séquard, care cel dintâi în 1889 a dat acest nume unor fenomene de natură științifică și experimentală. El și-a făcut sie-și și la mai multe persoane în vârstă o serie de injecții cu extract proaspăt luat din glandele sexuale de animale și a putut stabili că efectul acestor injecții era o revenire evidentă la vigoarea tinereții. Brown-Séquard este prin urmare cel care a conceput ideea întinerirei pe bază științifică și prin aceasta a deschis domeniul extraordinar de productiv al teoriei despre „glande cu secreție internă".

Domeniul a fost cercetat experimental, câțiva ani mai târziu de Steinach. El a recunoscut imediat rolul important pe care-l joacă în organism glandele sexuale. S'a dovedit că secrețiunile interne „hormonele" ale glandelor interstițiale influențează foarte mult peresonaritatea corporală și sufletească a individului. Astfel putu să dovedească, în mod netăgăduit, că vârsta depinde de starea de funcționare a glandelor sexuale. De aci până la încercarea de-a transplanta glande interstițiale dela un tânăr la un individ bătrân și a determina astfel o întinerire, nu era decât un pas. Această experiență isbuti s'o facă mai întâi Steinach, apoi zoologul Harms și în urmă, în număr mare, alții, atât asupra animalelor cât și la om.

La început medicii s'au opus să admită ca o operație medicală, experiențele lui Steinach. „Congresul internațional pentru cercetări sexuale" a recunoscut în anul trecut pe deplin principiile lui Steinach. Meritul său de-a fi recunoscut că îmbătrânirea cu tot cortegiul de boale ce-o întovărășește este un proces care „se poate cura dintr'un anumit punct de vedere" rămâne neclintit.

Asupra efectelor practice la om ale operației lui Steinach, părerile medicilor sunt împărțite Există însă unanimitate în convingerea că metoda de întinerie nu dăunează.

Deoarece în acest domeniu cercetările se continuă, este foarte probabil că în curând „Reactivarea" (un termen mai potrivit pentru întinerire) va intra în practica medicinei asemenea unei vaccinări oarecare.

Psychoanalyza

de dr. ROBERT FLIESS

Psycho-analiza a fost întemeiată în ultimii ani ai veacului de către profesorul vienez de boale nervoase *Sigmund Freud*. Din începutul modest al unei metode de vindecare — găsită mai întâi de medicul vienez Ioseph Brenner — a ajuns încetul cu încetul să răstoarne principiile întregei psihologii științifice aplicate.

Numele acesta nu mai înseamnă astăzi numai o metodă de vindecare a boalelor sufletești (așa numitelor *„nevrose"*) ci în mod general un sistem psihologic ale cărui aplicațiuni s'au dovedit extraordinar de roditoare în toate domeniile: (critica de artă, folclor, etnografie, filosofia dreptului, etc.).

Teoria lui Freud ne învață că o parte din

Prof. Freud.

cele sufletești rămâne „inconștientă", adică în deobște se sustrage percepțiunei observației conștiente, și că tocmai frământările sufletești — ținute de noi, prin întrebuințarea tuturor mijloacelor de constrângere în adâncuri — ale acestei părți au o importanță deosebită. Căci ele nu numai că determină natura viselor noastre, precum și greșelile mai mari sau mai mici (în vorbă, în scris, în apucături, uitarea) ci și felul puterei noastre de producțiune și „rațiunea" boalelor sufletești. O asemenea rațiune,— adică o motivare necunoscută nici bolnavului—are orice nevroză. Din această pricină medicului psihoanalist îi revine sarcina ca oridecâteori are de-aface cu un bolnav care nu-și poate stăpâni manifestațiile boalei (bunăoară hysterie), să încerce metodele speciale „psihoanalitice". Căci numai atunci când un asemenea medic isbutește să aducă în conștientul bolnavului, conflictele ce se petrec în straturile inconștiente ale vieții sale sufletești, îi dă aceluia posibilitatea să se stăpânească și-l vindecă de suferințe

Pan-Europa

de dr. Iulius Elbou

Președintele și promotorul mișcării paneuropene este Richard Nikolaus Coudenhove-Kalergi, fiul unui latifundiar boemian de noblețe străveche și al unei japoneze. Născut la 17 Septembrie 1894 în Tokio. Reședința Viena. Punct de plecare al rolului său politic conducător, o carte cu titlul „Paneuropa", apărută în 1923. Cuvântul „Pan" înseamnă în limba veche elină „tot" sau „întreg" cunoscut din cuvântul Panslavism. „Paneuropa, ca idee, este un lucru vechi", spune Coudenhove. Nou în concepția sa era mărginirea în apusul și mijlocul Europei, cu excluderea marei Britanii și a Rusiei. „Paneuropa" sa, care numără împreună cu coloniile 431 milioane locuitori, poate sta alături de uniunea statelor rusești, (145 milioane) uniunea statelor britanice (45 milioane) uniunea statelor americane (202 milioane) și lumea Asiei de răsărit (408 milioane). Din anul 1924 există o mișcare paneuropeană, în care alături de Coudenhove, reprezintă o forță activă soția sa, artista Ida Roland. După puține luni s'au format, în aproape toate statele europene ramificații ale acestei organizațiuni, în fruntea cărora se găsesc personalități de seamă. In Franța Briand a luat președinția de onoare, în Germania lucrează pentru această idee fostul președinte al Reichstagului Löbe, fostul ministru D. Wirth, etc. In Noembrie se va ținea la Paris al doilea congres paneuropean. Paneuropa este azi o mișcare, având o revistă, comitete de conducere, secretari. Dar cu aceasta scopul lui Coudenhove nu e atins și nici nu se poate atinge. El nu vrea numai pe intelectuali ci și massele. El nu vrea numai rezoluțiuni, ci și realizări.

Contele Coudenhove Kalergi

Muzica atonală

de prof. ADOLF WEISSMANN

Arnold Schönberg, născut la 13 Septembrie 1874 la Viena, este întemeetorul și cel mai de seamă reprezentant al *„atonalității"* adică: a acelei concepții muzicale, care nu mai vrea să știe nimic de natura tonului, de felul melodiei. Rezultatul cel mai important în noua muzică este înlăturarea categoriei de ton, care pân'aci se nota la începutul fiecărei bucăți muzicale. Căci după cum orice lucru are un centru de gravitate, tot astfel și o bucată muzicală trebuie considerat că are un echilibru interior. Dacă lipsește așa dar felul tonului, atunci nu vom avea nici un centru de gravitate, nici echilibru nici ordine. Auditorul neprevenit are impresia că se găsește în fața unui chaos. Melodie, armonie, ritm, aceste elemente fundamentale ale muzicei apar complet schimbate, chiar nimicite. Compozițiile lui Schoenberg se pot recunoaște imediat după sunet, pentrucă ele par nemuzicale.

Dacă muzica „atonală" n'ar fi alta decât o negare a muzicei din trecut, atunci n'ar avea nici o valoare. E de netăgăduit că în

Profesorul Arnold Schönberg

multe cazuri are o valoare proprie și face chiar impresie profundă. Se simte și aci acel ceva minunat care se găsește în orice bucată de muzică de valoare: ceva care pătrunde adânc ființa noastră.

Schoenberg a scris puțin pentru orchestră, două monodrame pentru scenă, lieduri și foarte multă muzică de cameră. Nu s'a abătut nici o clipă dela atonalitate. Dar trebuie să recunoaștem că cercul partizanilor săi s'a micșorat mult. In orice caz el nu va putea fi eliminat din istoria desvoltării muzicei. A dovedit cel dintâi, că muzica este posibilă și pe alte principii decât cele de până aci... Și dacă — cum pare că se și întâmplă — unele dintre ideile lui Schoenberg se vor impune, acela va apare ca un precursor de o putere nerecunoscută.

Ocultismul

de dr. Hans Kern

„Ocultismul" (dela occultus-tăinuit, ascuns) se ocupă de toate acele fenomene ale vieței sufletești și ale naturei pe cari noi nu le putem deocamdată explica prin legile naturale. Deosebim azi două grupe principale de fenomene oculte: parapsihice și parafizice. Primele — după cum arată și numele — nu țin seama de legile cunoscute sufletești. In această categorie intră: citirea gândurilor, clara viziune și telepatia. Telepatia înseamnă reprezentarea enigmatică a întâmplărilor depărtate care tocmai se petrec sau se vor petrece.

Cele din urmă, fenomenele parafizice, sunt de natură materială (fie mecanic, fie biologic) și nu se pot explica prin legile fizicei, chimiei și biologiei, pe care le cunoaștem azi. In această categorie intră așa numitele „materializări" anume întrupări vizibile de organe astrale (mâini, picioare, capete) sau de spirite întregi, apoi mișcarea obiectelor fără a fi atinse (telekinesă), sgomote de pocnituri și altele.

Antroposoful Steiner

Prin două teorii se încearcă să se explice toate acestea fenomene. **Animismul** socoate că toate fenomenele oculte își au originea în forțele necunoscute ale mediilor, iar **spiritismuul** le explică prin influența sufletelor celor morți („Spirits"). Trebuie să relevăm și o a treia ipoteză, aceea care e făcută de oamenii de știință și care consideră totul ca înșelăciune.

Teosofia modernă (știința despre dumnezeire) fondată de Helene Blavatsky și Annie Besant, combină laolaltă preceptele creștine cu cele orientale, în special indiene (învierea și rătăcirea sufletelor).

Teosofia a fost decurând reîntemeiată în Germania de către Steiner sub numele de „Antroposofie" (știința despre spirite și oameni și este un mozaic pestriț de tot soiul de învățături contrare ale diferitelor popoare. Nu are nici o legătură cu filozofia sau știința. In anii de neliniște și enervare cari au urmat războiului mondial Teosofia a câștigat mulți adepți ale căror dorințe religioase nu puteau fi satisfăcute de credințele bisericei oficiale.

Mărci poștale cu efigia lui Tolstoi

Cu prilejul comemorării centenarului marelui scriitor, poșta sovietică a scos două mărci speciale, de câte zece și douăzecișiopt de copeici.

Marca de zece copeici va purta portretul filosofului dela Yasnaia Paliana, iar cea de douăzeci și opt de copeici va reda celebrul tablou al pictorului rus Rjepin, „Tolstoi în urma plugului".

Sovieticii nu au găsit deci nici ei forme noui pentru comemorarea unui mare scriitor.

Dezastrul Italiei

Generalul Nobile comandantul „Italiei" care a fost salvat de locotenentul aviator suedez Lundborg, fotografiat imediat după salvare.

Locot Lundborg, care a salvat pe Nobile

Căpitanul Ronald Amundsen, exploratorul artic cu locot. Dietrichson și comandantul Guilbaud, plecați să salveze supraviețuitorii „Italiei", despre cari nu se știe nimic,

Maiorul Adalberto Mariano, salvat de spărgătorul de ghiață „Krassin".

In privința eroicei morți a profesorului Malmgren, ziarul „Times" publică următoarele rânduri, atribuite maiorului Zappi:

La 16 Iunie fiind îndepărtat la mai multe mile de sud-estul insulei Broch, d-rul Malmgreen spunea că-i este peste putință să mai inainteze și ne rugă să continuăm calea singuri, luând cu noi toate proviziile. Ne mai rugă să-i săpăm un mormânt în ghiață, înainte de a-l părăsi — ca să se așeze singur într'însul, în așteptarea ultimelor clipe.

Dr. Finn Malmgren, care a fost lăsat să moară la pol.

Ne inmână compasul rugându-ne să-l predăm mamei sale. Și apoi l-am părăsit. După douăzeci și patru de ore, eram numai la o distanță de 100 yards de dânsul și privind înapoi așteptam să se răsgândească, crezând că foamea îl va indupleca. Dar hotărîrea sa era neclintită; ridicând capul ne-a strigat: „Mergeți înainte, cu prețul vieții mele veți salva poate pe ceilalți".

Și am plecat...

Maiorul Filippo Zappi, salvat de spărgătorul de ghiață „Krassin".

Signor Alfredo Viglieri din grupul „Viglieri", salvat de „Krassin".

Profesorul cehoslovac Behounek salvat odată cu grupul „Viglieri", de „Krassin".

Signor F. Troiani, inginer, salvat de „Krassin".

Signor N. Cecioni, inginer, salvat de „Krassin".

Signor G. Bragi, telegrafist, salvat de „Krassin".

Profesorul Aldo Pontremoli, dela universitatea din Milano, dispărut.

Ziaristul Ugo Lago, deasemeni dispărut.

Inginerul de motoare Calisto Ciocca, depe „Italia", dispărut.

Renato Alessandrini, unul dintre cei dispăruți.

Signor Vicenzo Pomella, dispărut.

Signor Attilio Caratti, dispărut.

Atenția intregei lumi prinsă de evenimentele dela pol este acum ațintită asupra celor dispăruți printre cari se găsesc, celebrul explorator căpitanul Amundsen, impreună cu locotenentul Dietrichson și comandantul Guilbaud, plecați să salveze pe supraviețuitorii depe „Italia" și dispăruți până azi fără urmă. In fotografiile noastre se pot vedea persoanele făcând parte din grupul așa zis „Viglieri", grup salvat de spărgătorul de ghiață sovietic „Krassin". Toți acești salvați sunt sănătoși, cu excepția inginerului Ceczoni, care are un picior rupt. Maiorii Zappi și Mariano au câte un picior înghețat.

Grupul depe „Italia" așa numit „Alessandrini" este dispărut și nu se știe nimic despre dânsul. El face parte din bucata dirijabilului care s'a rupt și a fost târâtă în nesfârșita întindere de ghiață.

Signor Ettore Arduino, depe „Italia", dispărut.

Rubrica Cinematografică

SUB CONDUCEREA D-LUI VALENTIN PODEANU

Cariera unei chinezoaice

de ANNA MAY WONG

Special pentru „Realitatea Ilustrată"

Cunoscuta artistă de cinema, fosta parteneră a lui Douglas Fairbanks a filmat la Berlin .Cu acest prilej a acordat un interview „Realităţii Ilustrate".

Anna May Wong, interesanta vedetă chineză, care a filmat la Berlin, — de unde ne-a trimis biografia pe care o publicăm — se află actualmente la Londra, fiind angajată pentru câteva filme de „British International film". Fotografia noastră o înfăţişează în plimbare cu barca pe Tamisa.

Dacă muntele nu vine la Mahomed, vine Mahomed la munte. Tot astfel se întâmplă şi cu noi. Dacă nu s'au construit încă studiouri în China, atunci chinezii se văd nevoiţi a părăsi patria lor, plecând din Jangtseklang spre Beverly Hills, spre a deveni acolo, artişti cu renume, cunoscuţi în toată lumea... Debarasându-se de obiceiurile lor, chinezii, schimbând chimonoul tradiţional, devin gentlemeni, interpretând roluri de aristocraţi. (Sessue Hayakawa în „La Bataille") îmbrăcaţi fiind à la dernière mode. Au trecut timpurile când locuitorii neînsemnatului petec de pământ din Asia, venind în America, erau interpreţii rolurilor de piraţi, aruncători de cuţite, acrobaţi etc. etc. China a fost modernizată... cel puţin în film.

Dacă Douglas Fairbanks, care m'a scos într'o zi din spălătoria chimică a tatălui meu, din Los Angeles, oraşul meu natal, unde lucram alături de cele şase surori ale mele, mi-a încredinţat rolul sincerei şi simpaticei sclave chinezoaice, a prinţesei Juliane Johnston în „Hoţul din Bagdad", a făcut numai o experienţă şi anume: A vrut să vadă ce impresie face o chinezoaică asupra publicului, interpretând chiar un rol... original. Am avut deosebitul noroc a place nu numai lui Doug ci şi publicului. Din ziua premierei primului meu film, primiam sute de scrisori din partea admiratorilor mei din America şi mai târziu, când filmul apăru şi pe ecranele cinematografelor din Europa, îmi sosiau scrisori de o importanţă foarte mare pentru mine: producători de filme îmi făceau propuneri. Nu puteam să accept prin faptul că mai aveam de interpretat 15 roluri diferite, pentru câteva case producătoare americane şi aceasta graţie lui Doug, care m'a lansat în lumea filmului.

Imi petreceam timpul în tovărăşia lui Doug şi Mary şi tot graţie lor am venit în contact cu filmiştii europeni, cari veneau în America spre a lua exterioare sau în voiaj de „studii". Aşa am cunoscut pe doctorul Karl Vollmoeller, care îmi propus să viu cu el în Germania ,spre a filma în studiourile germane. Neavând nimic ca bază n'am putut accepta. Insă doctorul nu s'a lăsat învins. A scris un scenariu şi iată-că într'o zi vine la „Henry", o berări germană din Hollywood, unde eram cu Wallace Beerry şi alţii. Imi arătă scenariu scris .special pentru mine. Aveam de interpretat un rol cu totul nou pentru mine. O chinezoaică fără sprijin este salvată de un artist, jongleur cu cuţite şi devine partenera lui. Se amorezează de dânsul, însă acesta iubeşte o altă şi de aici începe tragedia. Mi-a plăcut foarte mult rolul şi deaceea am acceptat angajamentul lui Richard Eichberg cunoscutul regisor german. Am plecat spre Berlin şi alături de Mary Kid. Heinrich George, care contează astăzi ca cel mai mare tragedian al Germaniei, şi Adalbert von Schlettow, am început filmul „Schmutziges Geld", sub regia lui Eichberg. Pot spune c'am depus o muncă titanică pentru reuşita primului meu film european, care astăzi este terminat. Fără să-mi atribui vreo laudă, declar că filmul lui Eichberg este unul din cele mai bune ale actualului sezon. Prezentată unui grup de ziarişti, am fost viu felicitată şi imediat mi s'a propus un angajament de „British International Pictures" din Londra unde voiu pleca spre a interpreta un rol în filmul „Picadilly" al lui E. A. Dupont, genialul realizator a lui „Variété". Nu-mi cunosc încă rolul, însă numele lui Dupont este o garanţie că filmul va fi un „schlager", cum se spune în lumea cinematografică, şi sunt foarte măgulită de acest angajament.

Impresiile mele despre Berlin? N'aş putea spune încă nimic, prin faptul că de când am venit, lucrez zilnic, dela 8 dimineaţa până la 7 seara, la o temperatură de 52 grade şi seara, când termin lucrul, plec imediat acasă, unde ruptă de oboseală, mă bag numai decât în pat. Câteodată, când lucram scenele tragice, munciam atâta, încât când ajungeam acasă, uitam să mă mai desbrac şi adormiam îmbrăcată. Pentru un artist de cinema este tot una dacă lucrează în Siberia sau la New Jersey. Studiourile sunt aceleaşi.

Colegii mei au vrut să-mi facă o surpriză şi într'o seară m'au luat la Sanssouci, (ah, ce frumos este!) unde au vrut să-mi aducă aminte de patria mea, arătându-mi pavilionul chinezesc. Am văzut acest splendid pavilion şi într'adevăr mi-am adus aminte de patria mea. Nu China ci America!

Figurile Ecranului

Mary Brian

O tânără şi nouă artistă a casei Paramount, care e şi o cunoscută pictoriţă specializată în „portrete".

Incă decând era în clasele primare avea o deosebită aplicaţie spre pictură şi desen. A participat chiar la câteva concursuri organizate de revistele adresate copiilor, obţinând diferite premii care o făceau cunoscută, într'un cerc destul de mare.

Mai târziu lua parte la diferite expoziţii, unde „capetele" sale erau discutate cu aprindere, de critici renumiţi. La una din aceste expoziţii, fu remarcată de un regisor şi după multe insistenţe iscăli contractul cu firma „Paramount" a cărei vedetă este acum. Cu toată ocupaţia febrilă din studio, ea n'a abandonat pictura, ci se ocupă tot atât de intens de ea, ca şi înainte. La un banchet organizat acum câteva săptămâni, la Hollywood, a promis că va picta pe toţi artiştii de seamă ai ecranului american.

Filmele săptămânii

DRAGOSTE IN PARAŞUTĂ. *(Fanamet)*. O plăcută comedie cu subiect din viaţa recruţilor americani, îngrijit realizată de Sam Wood şi cu pasagii interesante (aruncarea cu paraşuta). Interpretarea a revenit lui Karl Dane, George K. Arthur şi Marcelinei Day, cari au animat cu voioşie acest film.

YVETTE *(Frago)*. — Nu ştim care sunt părerile d-lui Alberto Cavalcanti regisorul filmului asupra cinematografului. Dar, nu credem ca d-sa să susţie că o serie de fotografii animate să constitue un film şi încă un film artistic.

TRENUL FANTOMA (Thalia). — Acest film a fost o revelaţie pentru noi, mai cu seamă într'un sezon atât de secetos. Regia interesantă şi minuţioasă a lui Geza von Bolvary, la care s'a mai adăugat şi inteligenta interpretare, formată din Guy Newall, Louis Ralph, Ilse Bois, Rosa Walter, Ernst Vereheş, A. Kerolenko, Anna Iannings şi John Manners, ne face să dorim cât mai multe producţii engleze, în felul *Trenului Fantomă.*

O anchetă în lumea cinefilelor „Pe care-l preferaţi ?"

Am grupat în acest clişeu pe artiştii cei mai iubiţi de sexul frumos.

Ne adresăm cinefilelor cu rugămintea să ne comunice care le este preferatul şi dece.

Răspunsurile cele mai bune şi mai spirituale vor fi publicate în revistă.

Ancheta noastră se adresează exclusiv cititoarelor şi prin ea urmărim să aflăm care este artistul cel mai simpatizat la noi în ţară. Vom putea astfel îndruma casele cinematografice asupra filmelor ce trebuesc aduse.

Scrisorile se vor trimite sau se vor depune la redacţia revistei R. I. Str. Sărindar 7, până cel mai târziu la 15 August.

In numărul 32 al revistei vom publica rezultatul acestei anchete.

Eva von Plentzner, o şcolăriţă germană, a avut norocul să i se împlinească visul atâtor fete: a fost descoperită de un manager de filme american şi se află acum pe drumul spre paradisul filmului, spre Hollywood.

Poşta Cinefilelor

C. Dumitrescu. — Josephine Baker— c/o Mon-Ciné. 3, rue Rocroy (10) Paris; Jeny Jugo. Berlin. Halensee, Kurfürsterdam.

Paul Gerardy. — Ernst Verebeş. Berlin W 15, Kaiserallée 15.

Anonim. — Emil Iannings: c/o The Standard Casting Directory, inc., 616, Taft Building. Hollywood Boulevard, Hollywoo, Calif. U. S. A.; Conrad Veid: vezi Realitatea Ilustrată 28, Luzon.; Wilma Banky: c/o The dard Casting Directory, inc., 616, Taft Building. Hollywood Boul., Hollywood, Calif. U. S. A.

Lilly A. — Eliza La Porta: Berlin Westend, Kurlander allée, 1, Maria Paudler: Berlin-Halensee. Albrecht-Archillesti. 59; Anita Dorris. Berlin-Charlotenburg. Soorstrasse, 28; Hary Liedtke: v. R. I. 28. C. Dumitrescu.

Alice Rădulescu. — Marcela Albani: Berlin W.. Kaiserallée. 172; Contesa Esterhazi: Berlin W. 15. Kaiserallée 215; Lia de Putty: c/o The Standard Casting Directory, 616. Taft Buillding, Hollywood Boul, Hollywood, Calif.. U. S. A., Arlete Marchal, Paris XVII-e Rue Guyot. 32.

Viorel Arione. — Artist de cinema poţi deveni şi fără şcoală. 2. La noi există o Academie de mimodramă. Interesaţi-vă la Clipa Cinematografică. C. A. Rosetti. 2. Bucureşti. 3. Adresele le puteţi găsi în Poşta din nr. 27. 4. Harry Liedtke: vezi R. I. 28. C. Dumitrescu; Hary Piel: idem; Conrad Veidt vezi R. I. 28. Luzon.

Boris Sverdic. — 1. La Paris; Art. Cinematographique. 8, place Saint-Sulpier; Renée Carl. 23, Boul de la Chapelle; O. I. Roche. 10. rue Jacquemont şi M-me Waque, 5. cite Pigalle. Pentru România interesaţi-vă la Clipa Cinematografică C. A. Rosetti. 2. Jackie Coogan: c/o The Standard Casting Directory. 616. Taft Building, Hollywood Boul. Calif. U. S. A. 3. American. 4. Lon Chaney: c/o The Standard Casting Directory, 616. Taft Building Hollywood Boul., Hollywood. Calif. U. S. A.

N. Ştefănescu. — 1. S'a retras pentru un timp din studio. 2. Nu se spune. 3. La Paris. în „l'Argent".

Cititor moldovean. — 1. Greta Garbo vezi R. I. 28, G. Dumitrescu. 2. Are 22 ani. 3. Inainte a fost angajată a acestui teatru şi acum joacă în vacanţă.

Ecouri cinematografice

ENGLEZII LUCREAZA fără întrerupere, tinzând să facă din cinematograf, o industrie principală. După ce au angajat câţiva artişti continentali, au trecut şi în America de unde vor aduce pe Carmen Myers, Claire Windsor, Lya de Putty şi Percy Marmont. Ultimii doi vor deţine rolurile principale din *Mighter than the Swoord*, care se va realiza în cursul lunei August.

ASOCIAŢIA NAŢIONALĂ japoneză de cinema a făcut o convenţie cu firma „Luce" din Roma, prin care se obligă a exploata filmele italiene în Japonia, iar „Luce" pe cele japoneze în Italia.

CHARLIE CHAPLIN şi-a exprimat intenţia de a face un film cu subiect din viaţa parisienilor. Principalul rol femenin va fi ţinut de Merna Kennedy care i-a fost parteneră în *Circul*.

O FEMEIE DE AFACERI e titlul ultimului film al frumoasei Greta Garbo. Scenario e extras dintr'o nuvelă a lui Michael Arlen, un autor apreciat în America.

EPICURIANUL

Sketch

MITICĂ, foarte gras.
COSTICĂ, mai gras decât Mitică.
NAE, chelner, orice vârstă.
La parcul Bucuriei.

— Hee... o mie de ani pace! Hai noroc! Ce faci mă... Stai să bem câte un sprițuleț. Ei băete... pst, Nae, poftim încoa... Asta-i chelnărul cel mai de treabă... De când te cunosc eu pe tine Nae?

— De când vă cunosc și eu pe d-voastră... ne-am cunoscut odată... ori fi să zic douăzeci de ani.

— Ce douăzeci, mai mult... Săracul când am nevoe de un sutar mă răpăd la el și nu i-l mai dau înapoi... Ce zici Nae?

— Să fiți sănătoși!

— Faci cu ochiul, al dracului pezevenghi!... Nu-i nimic, nu-mi pare rău... trebue să trăești și tu, că ai inimă bună... uite îți recomand pe prietenul meu... ne avem ca frații. Ce zici Mitică?

— De mă Costică!

— Ei, ce ne dai tu, cevașilea, să mâncăm la iuțeală?

— Eu par'că n'aș mânca.

— **Nu se poate, se supără Nae... las'că** aranjez eu ceva colea, pe cinste.

— Zău mă Costică!

— Ce-ți pasă, eu vorbesc cu Nae... nu te privește... Na, poftim, citește ziarul... Ascultă Năică, dă-ne niște crap pe varză... două bucăți, potrivite, dela mijloc... alege-le cum știi tu.

— Crap nu mai este.

— Atunci dă-ne câte o blondă, că mie îmi plac blondele. (fredonând):

O damă blondă
Cu-o pulpă rondă.

și câte un gulaș vienez.

— Gulaș nu mai este.

— Ce dracu măă!

— E târziu a plecat bucătarul.

— Atunci ce ne dai?

— Răcituri sau grătar... altceva n'avem.

— Bun... ascultă colea, că ești dat dracului... ia două bucăți de muschi și spune bucătarului că-i dau o halbă, să le bată bine, bine cu cimbru și cu usturoi.

— Fără usturoi.

— Fugi mă Mitică, n'ai idee pe onoarea mea, știi ce bun e... mă frate, dacă nu ți-o plăcea... castraveți acri ai?

— Este.

— Pune un castravete cu zeamă și unul crud tăiat felii cu mărar și cu ceapă... o știu din Bulgaria, din nouă sute trei spre zece... de când ești n'ai mâncat... Hai, Nae du-te, fugi... Stai ce vin ne dai?

— Să vă dau o grasă.

— Cu gheață multă,... dar până atunci dă-ne ceva să gustăm... creeri ai?

— Nu știu.

— Se poate să n'aveți creeri?

— Este, dar nu face pentru d-voastră.

— Auzi Mitică... Bravo Nae! Vezi d'aia te iubesc eu pe tine.

— De cât să mâncați să vă fie rău, să pat eu rușinea, mai bine vă spun curat... nu face și s'a isprăvit.

— Uite mă cum se cunoaște omul. Vezi, măcar că e chelner.

— Să fi învățat eu carte!

— Nu făceai nimic, ascultă-mă pe mine... eu n'am învățat?... cu ce m'am ales?... muncesc dă-mi iasă ochii, pentru treizeci de mii de lei pe lună și notează că sunt director general. Vin când pot, plec când vreau. Da alții săracii, vai de capul lor.. Ei ce ne dai așa'nainte...

— Eu zic să luați niște mititei.

— Așa domnule... bravo băete! Dar repede mă... Adă tot și să fie rece... Asta-i boala mea.

— Nu-i bine să bei așa rece.

— Ce vrei mă Mitică, așa m'am deprins... eu la băi nu mă duc, concediu nu iau... Toți se plimbă și eu stau... mă duc din când în când la birou, văd ce-i pe acolo, viu

acasă, mă desbrac la cămașă, mănânc un ghiveci, așa cum știu eu să-l prepar, beau câteva sprițuri de se aburește paharul și-i trag niște aghioase mă... Am o casă ca în codru... nu tu muscă, nu tu soare...

— Bine că poți.

— Altfel cum crezi c'ași duce-o.

— Eu mon cher aș vrea să fiu dus undeva în lume, departe, să stau singur în fața cerului, să nu văd oameni, să nu citesc ziare...

— Frumos cântă lăutarii... nu? De multe ori stau și mă gândesc zic, mâsa pe ghiață, sunt numai șapte note... De unde dracu scoate atâtea melodii?

— *(urmărindu-și visul)* ori să stau lungit în iarbă, cu ochii pierduți în zarea albastră.

— Teribilă trebuie să fie cărna aia de acolo... Vezi cum râde?... Femeia care râde cu poftă, să știi dela mine...

— ...De multe ori îmi vine să mă duc la mănăstire.

— Maicele sunt date dracului.

— Fără glumă, mă întreb de multe ori, o fi existând oare paradisul.

— Nae *(înșirându-le pe masă)* poftiți mititeii, salata, berea și bateria.

— Da muschii nu-i aduseși mă?

— Se frige.

— Uite mă Costică paradisul: o coajă de pâine, doi mititei și cărna de colo... „La dame de chez Maxim", mă duc s'o aduc.... Ne face cu ochiul de-un ceas.

GH. BRAESCU

Spicuiri umoristice

— din J. K. Jerôme —

O, doamnă s'a simțit grozav de jignită pentru c'am întrebat-o ceva despre războiul franco-german din 1870.

Socotea că urmăresc să-i aflu vârsta.

* * *

Un actor n'are voe să-și mărturisească identitatea într'o piesă deși această identitate e cunoscută de public — până la terminarea ultimului act. Până atunci ceilalți actori trebue să persiste a-l lua drept altul.

* * *

In străinătate a întreba despre prețul unui articol, este numai un mod de a începe o conversație.

* * *

Mândria englezului îl obligă să nu se emoționeze.

Un tată și-a trimis băiatul să aducă lemne. Acesta dispăru.

S'a înapoiat după vre-o douăzeci de ani, sub înfățișarea unui om bine situat și a venit la tată-său.

— „Well! Dar, mi se pare că nu te-ai prea grăbit" îl mustră bătrânul — „Și după cum văd, tot fără lemne te-ai întors".

* * *

Odată prânzeam cu un prieten la un restaurant londonez. Un domn intră și se așeză la o masă vecină. Intâlnind privirea prietenului meu, zâmbi și salută.

— „Te rog să mă scuzi o clipă îmi spuse acesta, vreau să schimb câteva vorbe cu fratele meu — nu l'am văzut de cinci ani".

Prietenul sfârși de mâncat supa, se șterse pe mustăți, și apoi se îndreptă spre masa vecinului căruia îi strânse mâna. După ce vorbiră puțin, prietenul meu se înapoie.

* * *

Se cunoaște povestea preotului care juca golf.

— „Golful și popia, nu prea merg la olaltă" îl sfătui un prieten „mai bine lasă-te păgubaș".

După câte-va luni prietenii se întâlniră iară.

— „M'am gândit, Jamie, și ți-am dat dreptate" întâmpină preotul cu veselie — „nu se împăcau împreună — golful și popia; ți-am urmat sfatul și m'am lăsat păgubaș".

— „Bine dar atunci ce rost are traista asta; plină de bețe?" îl întrebă mirat prietenul.

— „Cum, ce rost are?" repetă preotul nedumerit. "Vreau să joc golf". Și lămurindu-se exclamă: „doar nu te vei fi gândit că m'am lăsat păgubaș de golf".

Această curiozitate s'a putut vedea de curând la o serbare din Bissley (Anglia). Doi soldați călare se apărau de soare cu umbrela.

Un artist sportiv

Marele premiu al Romei pentru architectură a fost atribuit unui sportiv în toată puterea cuvântului, unui vâslaş valoros care a repurtat multe succese la ramă. Eugène Beaudoin a fost vreme de cinci ani, nu numai unul dintre cele mai bune ele-

EUGÈNE BEAUDOIN

mente ale societăţii Nautice „Sena de Sus", dar şi un atlet renumit în toată Franţa.

Acest artist e un original: are o casă plutitoare pe care o mută după anotimp. Aici şi-a amenajat atelierul, garajul pentru automobil şi barca. Lucrează plimbându-se.

Cursele femenine

Până acum, sexul frumos concura pe autodrom numai în cursele de eleganţă sau de regularitate. La Brooklands s'a disputat de curând o cursă, veritabilă, rezervată exclusiv campionatelor. D-şoara Machoraie şi-a adjudecat proba. In curând, sperăm, vom asista la concursuri mixte de automobile.

Lipsă de loialitate

Se pare că, — în ceeace priveşte sportul cel puţin — Statele Unite nu sunt ţara *fair-play-ului*.

Mac Grath, aruncătorul greutăţii şi al ciocanului care va participa pentru a cincea oară la jocurile olimpice a declarat următoarele unui ziarist:

Unul dintre cei mai de temut concurenţi ai lui, un atlet al cărui nume Mac Grath nu voeşte să-l spună, i-a ascuns odată încălţămintea astfel încât campionul era cât p'aci să nu mai poată participa la match. De fapt pentru un aruncător de greutate bocancii sunt de cea mai mare importanţă.

După ce şi i-a găsit Mac Grath observă că rivalul său i-a şterpelit ciocanul şi a încercat să-i rupă mânerul, ştiind bine că nimeni nu-şi schimbă fără pagubă unealta cu care e obicinuit.

Şi dupăce Mac Grath în cele din urmă a ieşit totuşi învingător, bătând un nou record, ce'lălalt a avut îndrăsneala să vină să-l felicite. Mac Grath i-a răspuns declarându-se gata să-i turtiască nasul. Vicleanul a făcut pe miratul şi n'a primit lupta.

Câinii decepţionaţi se răzbună

Intre câini şi oameni există un tratat mutual, nescris, dar care de bine de rău e păstrat. Adesea omul îl încalcă şi se poartă barbar cu aceste animale credincioase: îi adună depe drum şi-i vinde, îi lasă să flămânziască, îi chinuie.

In Bechnanaland (Africa de Sud) câinii domestici fiind lăsaţi să piară de foame, de către indigeni, au hotărât să rupă tratatul secular şi să se reîntoarcă la sălbăticie. Intâlnind doi exploratori cari treceau cu automobilul printr'un ţinut pustiu al acestei ţări au fost atacaţi cu furie, de-o bandă din aceşti câini, cari voiau să se răsbune pe oamenii întâlniţi, de răutatea celor cu cari au trăit împreună. Cu multă greutate câinii au putut fi goniţi... cu împuşcături şi lovituri. Căci omul e un animal rău: când e atacat ştie să se apere.

Omul care a trecut Niagara într'o minge de gumă

Jean A. Laussier, un canadian de origine franceză, în vârstă de 34 ani s'a lăsat rostogolit de valurile furioase ale cascadei Niagara, într'o minge de gumă. N'a lipsit decât un fir de păr ca îndrăsneţul să-şi piardă viaţa în această călătorie neobicinuită. Cei 150.000 de spectatori câţi a avut canadianul, la îndrăzneaţa lui trecere, l'au socotit mort; dar soarta a voit să iasă teafăr din această aventură.

Apele lacului Erie curg spre lacul Ontario şi râul Niagara care le leagă formează cascada înaltă de 50 metri cu acelaş nume. Forţa acestei căderi de apă e atât de mare, încât pune în mişcare uzine electrice cu o forţă motrică de 285.000 cai vapori.

Infruntarea puterilor uriaşe naturale a atras totdeauna pe mulţi. Niagara a mai fost trecută odată în toamna anului 1910 de americanul Bob Leegh, care s'a vârât într'un butoi de oţel şi s'a lăsat dus astfel de apă.

Frizerul Charles Stephens din Bristol încercând să facă aceeaş călătorie, a avut un sfârşit tragic: butoiul a dispărut pentru totdeauna, împreună cu Stephens.

Laussier care a reluat trecerea cu mai mult noroc, şi-a construit o minge mare de gumă, susţinută pe un schelet de nervuri subţiri de oţel. Isbindu-se mingea de o stâncă, mai multe din aceste nervuri s'au rupt, echilibrul mingei, făcută astfel încât călătorul să fie mereu în picioare, s'a stricat şi Laussier era să se prăpădiască. S'a rostogolit cu capul în jos şi a avut noroc de pernele luate cu dânsul, ca să nu fie strivit de scheletul de oţel al vehiculului suigeneris. A fost scos din închisoare când apa începuse să pătrundă în minge. A avut noroc c'a funcţionat bine şi aparatul de oxigen pe care-l avea cu el şi cele două lămpi electrice.

O întrecere între corăbiile cu pânze

Optsprezece proprietari de yachturi participă la cursa de corăbii cu pânze: New-York-Santander (Spania), pe o distanţă de 3.352 mile.

E o luptă înverşunată, căci dacă omul poate stăpâni maşinile, el n'are posibilitatea să dispuie de direcţia şi intensitatea vântului. Zi şi noapte, vreme de 15—20 de zile şi uneori mai mult, yachturile se vor frământa pe valuri, căutând să folosească pe cât e posibil vântul.

Matchul care se dispută e foarte costisitor, printre cele 18 corăbii sunt câteva de importanţă: *Primăvara* 750 tone şi 50 oameni în echipagiu; *Dauntless* 800 tone şi 40 marinari.

Americanul Lambert, care din 1905 deţine recordul acestui gen de întrecere, cu 12 zile şi 4 ore pe acelaş parcurs, a plecat şi el cu yachtul învingător „*Atlanticul*" de 600 tone şi 35 oameni echipagiu, având ca pilot pe americanul Adams.

Câştigătorului îi va reveni cupa regelui Spaniei.

Intrecerea e periculoasă şi dintre cei 18 concurenţi, corabia *Roffa* surprinsă de furtună a şi naufragiat, în apropiere de New-York. Din fericire un vapor a putut salva echipagiul.

Suzanne Lenglen s'a logodit

Incântătoarea — ertat fie-mi excesul, obicinuit, de politeţă — regină a tennis-ului mondial, Suzanne Lenglen s'a logodit cu d. Baldwin, fericitul fiu al regelui petrolului, din Statele-Unite. Americanul, foarte practic, a preferat coroana de lauri a campioanei, în locul sângelui pur, căutat de compatrioţii săi miliardari. Sportul a reuşit deci să suplinească însăşi calităţile materiale, ereditare.

Botez cu aer lichefăcut

Doctorul Eckner, a construit o nouă navă aeriană. Zilele trecute această navă a fost botezată pe aeroportul Friedrich din Berlin şi a primit numele de „Contele Zeppelin". Ilustraţia noastră înfăţişează pe contesa Brandestein, fiica lui Zeppelin, botezând cu aer lichid nava.

Ca şi la noi...

Irigaţia câmpurilor de orez în Japonia, pe un soare arzător

De groaza căldurii, îşi găsesc moartea

O stranie nenorocire s'a întâmplat la Livorno, Italia. O familie compusă din zece persoane, pentru a scăpa de grozăvia caniculei au pus de masă în pivniţa casii.

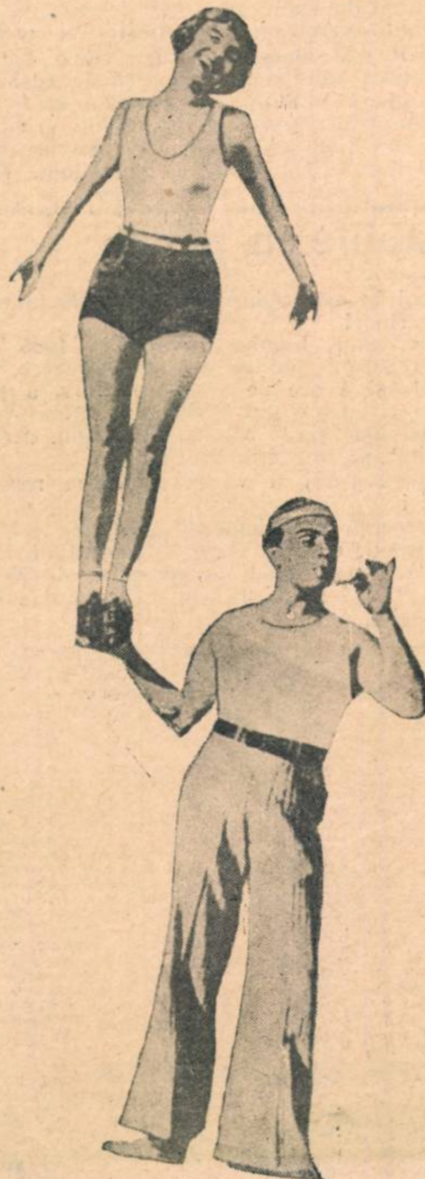
Pe când mâncau s'au prăbuşit bolta pivniţei asupra lor îngropându-i pe toţi zece!

O căsnicie care durează de 90 ani

Desigur că aceasta e un record mondial pe care nu-l vor bate curând alţii şi care cine ştie dacă e invidiat de mulţi. Il deţin doi ţărani din Jugoslavia: Dimitrie Filipovici, moşul din fotografia noastră, născut la 1818 şi soţia sa Ivana, născută la 1821. Trăesc împreună de 90 de ani, în satul Verbitza lângă Belgrad.

Distracţie la plajă

Bobby Jones şi Frances Lee, două figuri proeminente în cinematograful american, se distrează, la plajă.

Afecţiune...

Chipul curios în care un călăreţ mulţumeşte calului său pe un hipodrom din Anglia, pentru izbânda pe care a avut-o

Talentul răsplătit

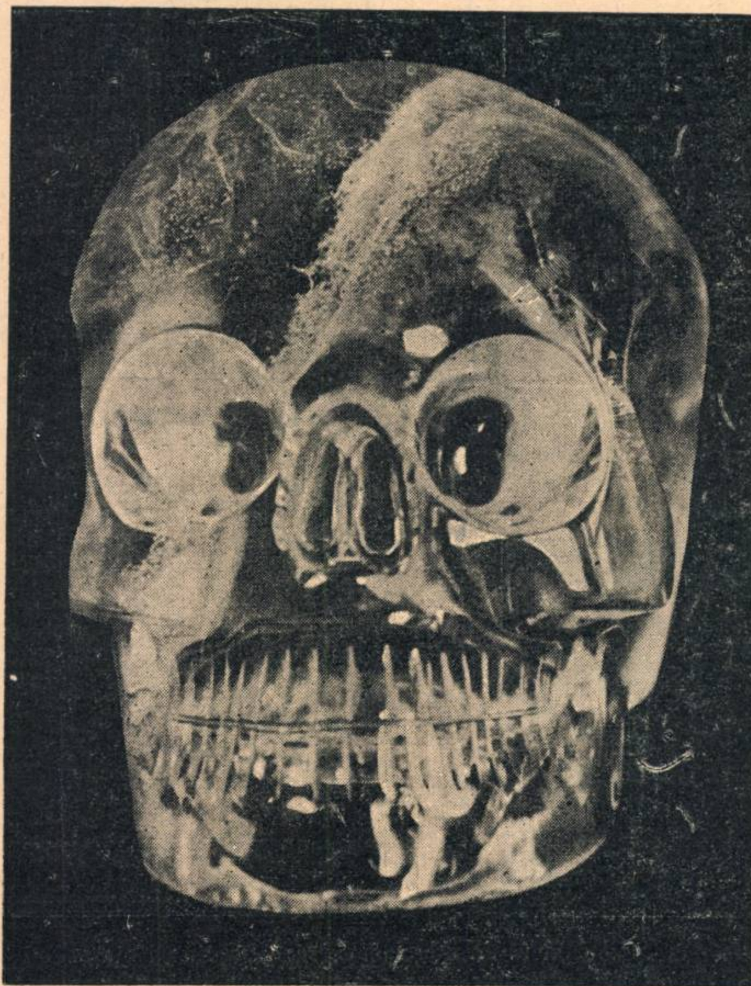

O şcolăriţă, în vârstă de 15 ani, câştigătoare a nenumărate premii şi decorată de sus până jos, fiind cea mai bună interpretă a tuturor dansurilor scoţiene.

Relicve de groază

Un cap de mort în care se găsesc încrustate pietre scumpe: turcoaze, perle, safire și care a fost găsit în Mexico. Această hârcă scumpă e păstrată în Britisch Muzeum din Londra.

Popoarele vechi au fost preocupate de ideia morții. Toltecii cari sunt strămoșii Aztecilor din Mexico, au șlefuit din cristal acest cap de mort. Deoarece Toltecii, ca multe alte neamuri americane nu cunoșteau alte metale în afară de aur, acest cap a fost lucrat cu pietre și bambus și poleit cu nisip. Se găsește la British Muzeum din Londra.

Un nou Calendar

CALENDAR OF NATIONS

JANUARY						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

FEBRUARY						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

MARCH						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

APRIL						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

MAY						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

JUNE						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

LUNE						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

JULY						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

AUGUST						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

SEPTEMBER						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

OCTOBER						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

NOVEMBER						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

DECEMBER						
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

365 366

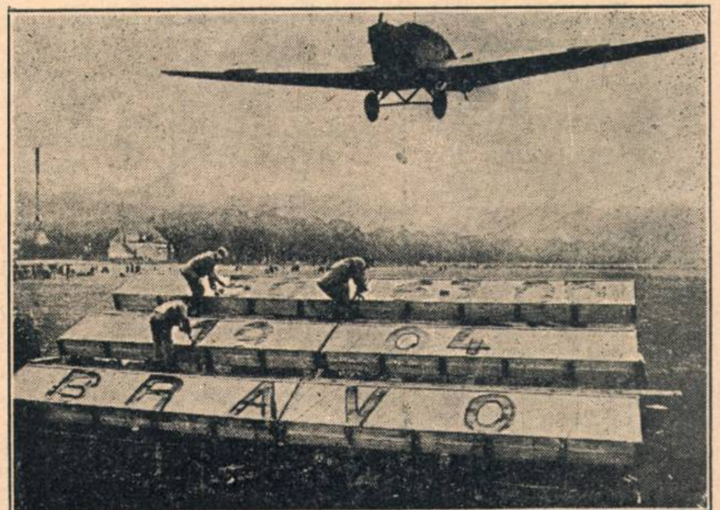

Tot mai mult prinde în Statele-Unite, ideia introducerii calendarului nou al doctorului George Eastmann, în locul celui pe care-l avem.

Noul calendar împarte anul în 13 luni, cea de-a treisprezecea numită „Luna“ e in tercalată între Iunie și Iulie.

Fiecare lună are 28 de zile și orce zi din săptămână corespunde unei date fixe. Cea de-a 365 zi a anului n'are nume. Ilustrația noastră înfățișează calendarul și pe inventator.

Semnalizare

Aviatorii Risticz și Zimmermann au isbutit să bată recordul mondial de durată a sborului stând în aer 65 ore și 27 minute. Ilustrația noastră înfățișează o scenă în timpul sborului: cu ajutorul unor semnalizatoare imense aviatorii sunt însuflețiți să continue sborul.

Un joc pitoresc

Licieni din New-York, executând un dans cu bețele, o imitație după un dans norvegian cu săbii.

Femina

Marele financiar şi artista de varieteu

Pare titlul unui roman de senzaţie sau al unui film în şeaptesprezece acte. Dar e o întâmplare din viaţa reală, această viaţă atât de zguduitoare şi plină de peripeţii fantastice, încât întrece cu mult puterea de imaginaţie a romancierilor şi a autorilor de filme.

Jenny Golder, celebra stea de varieteu, tânără, frumoasă, inteligentă, sărbătorită, şi-a pus capăt zilelor, deoarece viaţa trăită fără amantul şi prietenul ei, Alfred Loewenstein, i se părea insuportabilă.

Căci Jenny Golder nu era numai amanta bancherului — era şi prietena lui. După orele de dragoste, urmau şi ore de conversaţie spirituală, de discuţii interesante. Marele financiar — o figură Wedekindiană — nu căuta în artista de varieteu, numai un corp frumos de femee; căuta şi sufletul şi inteligenţa, cu care Jenny era înzestrată, cu prisosinţă. Iar dansatoarea şi cupletista nu se lăsase atrasă doar de bogăţia fantastică a bancherului — căci de-ar fi fost aşa, nu s'ar fi sinucis. Nu e greu pentru o femee frumoasă la Paris, stea de revistă, să'şi găsească un amant bogat. Desigur că la început darurile lui scumpe au contribuit la cucerirea ei; dar mai apoi s'a îndrăgostit de omul extraordinar, care era Loewenstein. Şi dacă printr'o întâmplare el şi-ar fi pierdut averea, desigur că iubirea ei ar fi rămas aceiaş.

Acum s'au întâlnit amândoi într'o lume, dincolo de cea a culiselor şi a bursei. Misterul morţii lui Loewenstein se mai îmbogăţeşte cu o lature erotică, nebănuită de nimeni.

Bancherul care nu se mulţumeşte să fie iubit pentru banii lui, artista de varieteu care nu caută aceşti bani, ci un suflet, moartea amândorora şi mai ales sinuciderea ei — iată atâtea fapte care desmint materialismul epocii noastre.

Sau poate că aceste două naturi de elită sunt tocmai excepţiile menite să confirme regula!

L.

RăzboI femeii fumătoare

Restauratorii din Paris au declarat războiu femeilor fumătoare. Sunt revoltaţi împotriva doamnelor şi domnişoarelor, adoratoare ale nicotinei, dar nu se indignează atât de mult de faptul că fumează, ci de modul cum o fac. Cică găurile arse în feţele de mese, în pluşul canapelelor şi în covoare sunt tot mai multe şi se datoresc femeilor fumătoare.

Zilele acestea a avut loc o consfătuire a restauratorilor, asupra temei „Femeia fumătoare". Se pare că doamnele sunt grozav de neglijente în felul lor de a umbla cu ţigara. Stând de vorba cu partenerul lor, depun ţigara fără jenă pe faţa de masă, aruncă cenuşa peste tot, şi chiar dacă se servesc de scrumieră o fac într'un chip atât de neîndemânatec, încât tot izbutesc să cauzeze pagube restauratorilor.

Parizienele bine înţeles, protestează la rândul lor, învinuind fumătorii. Ar fi interesant de ştiut, ce ar avea de spus restauratorii din România, asupra acestui subiect original la ordinea zilei.

Ce nu ştie orice gospodină

Furnicile constitue, mai ales la ţară, o adevărată plagă pentru gospodine. Nici o dulceaţă, nici o prăjitură nu e sigură, în faţa invaziei acestor mici insecte. Iată câteva mijloace, pentru a scăpa de ele:

Se trage o linie groasă cu cretă pe duşumeaua cămării reci sau a pivniţei. Furnicile n'o trec.

Flori de soc proaspete sau uscate, împrăştiate noaptea în bucătărie, cămară şi pivniţă sunt deasemenea un mijloc de pază.

Se pun scândurele unse cu miere pe duşumea. Furnicile se lipesc de ele; apoi se aruncă scândurelele în apă clocotită.

Bucăţele de drojdie puse pe prichiciul ferestrei, în pragul uşelor, peste tot unde furnicile intră, pe din afară, împiedică invazia lor în casă, deoarece furnicile nu pot suferi mirosul drojdiei. Au de asemeni o idiosincrasie pronunţată pentru fier. Mâncărurile puse pe plita de fier sunt sigure că vor rămânea neatinse de furnici.

Gândacii negri *se stârpesc cu seminţe de floarea soarelui, proaspete sau uscate, aşternute peste tot, mai cu seamă în găurile în care sălăşluesc.*

Un amestec de făină, zahăr şi ghips ars şi pulverizat (o parte făină, una zahăr, trei ghips) îi ucide de asemenea.

„Knirps" o geantă pentru umbrelă, unde încap şi mânuşile, precum şi restul articolelor de toaletă necesare femeii.

Umbrela se desface în bucăţi şi geanta întreagă nu e mai mare ca o poşetă obicinuită. Acest articol de modă, e o invenţie cât se poate de practică şi desigur că elegantele se vor grăbi să-l adopteze.

Geantă japoneză, originală, din aur şi argint veritabil, lucrat de mână şi având patru despărţituri.

Patul muzical

Un ceasornicar elveţian a inventat un pat, care cântă, destinat celor cari suferă de insomnie. Avantagiile ar fi de două feluri: pe de oparte cei cari nu pot găsi uşor odihna somnului, vor putea poate adormi mai repede în cântece, pe de altă parte patul muzical le oferă distracţie, în timpul orelor infinite ale unor nopţi albe.

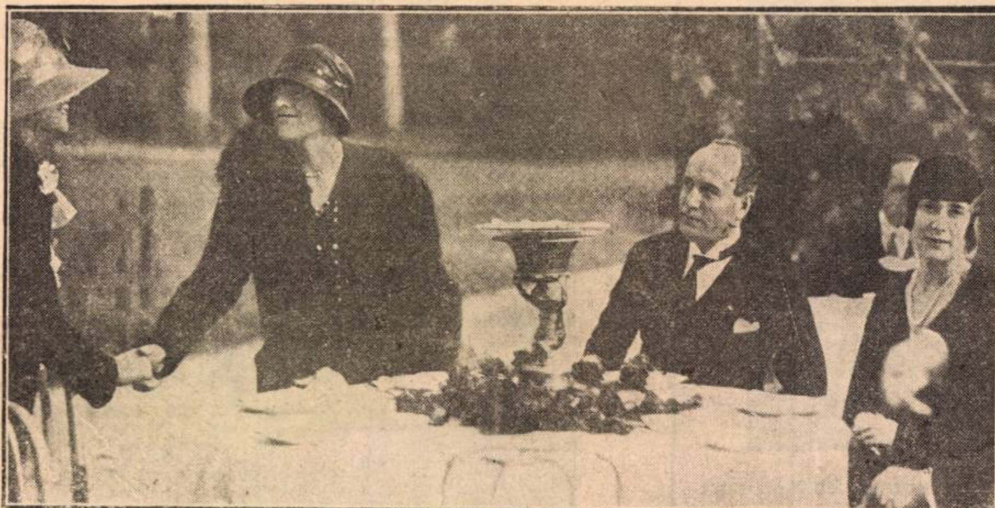
Un asemenea pat conţine un adevărat repertoriu în tainicele sale măruntaie şi apăsând pe un buton, poţi asculta, — la plăcere! — un cântec de leagăn, o arie de operă sau chiar o simfonie de Beethoven.

Patul mai are de asemeni un ceas deşteptător.

Numai că Henri Duvernois, cunoscutul publicist francez, care relatează cele de mai sus nu spune, ce vor zice vecinii unui asemenea pat muzical.

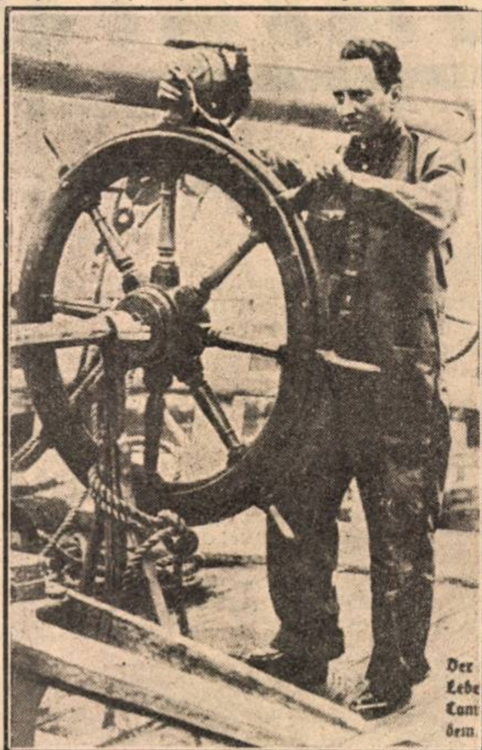
Şi pe ei, cântatul în mijlocul nopţii, îi va încânta tot ca pe bietul suferind de insomnie?

Lady Sybil Graham şi „ducele" Mussolini, la banchetul oferit scriitorilor internaţionali, în Roma.

Byrd vrea să ajungă la polul Sud

COMANDORUL BYRD SE PREGĂTEŞTE PENTRU EXPEDIŢIE LA POLUL SUD

Comandorul Byrd a fost al treilea om, care a trecut în sbor oceanul Atlantic dela apus la răsărit şi numai datorită nopţii şi relei funcţionări a compasului de inducţie a fost nevoit să aterizeze pe un loc neprielnic, la coasta mării.

Byrd e un om energic şi intreprinzător. Nu spiritul de aventură ci îndrăzneala şi puterea lui l'au predestinat faptelor mari. Dânsul pregăteşte acum o expediţie la polul Sud. Se ştie foarte puţin asupra ţinutului antarctic; deşi acest ţinut e mai mare decât Europa întreagă. Aventura generalului Nobile a făcut lumea sceptică, dar nu e drept să primim cu neîncredere expediţiuni pregătite cu seriozitate şi prevedere, cum e cea a lui Byrd.

Şi dacă generalul Nobile a eşuat în chip lamentabil, cu pierderi dureroase, rămânem însă la convingerea că drumul cel mai frecventat între America şi Europa va fi pe la polul Nord findcă e cel mai scur.

Byrd e un conducător dela care ne putem aştepta la opere utile. Un întreg stat major de savanţi luminaţi, biologi, zoologi, meteorologi şi specialişti ai sârilor magnetice îl va întovărăşi. Un spărgător de ghiaţă „Samson", un vas care a fost construit cu multă luare aminte şi prevedere pentru Byrd, va duce întreg echipagiul şi două avioane până la uriaşa barieră de ghiaţă. De aci va începe expediţia cu sănii trase de câini şi avioane, până la polul Sud. Avioanele vor fi pilotate de Byrd şi de locotenentul Bennet

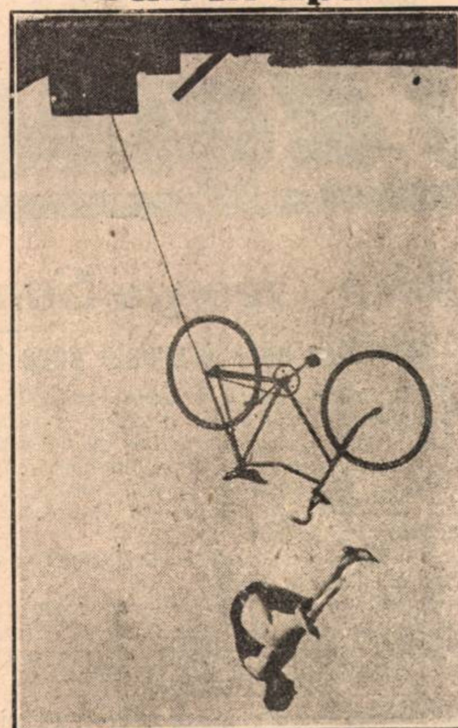
Filme din hârtie

Se ştie — încă din timpul războiului, — marea afecţie ce o au germanii pentru hârtie, din care, prin ingenioase metode, au fabricat fel şi chipuri de obiecte.

Acum vine ştirea din Berlin, că un inginer de acolo, a reuşit să facă şi filme din hârtie, şi anume după experienţe, cari au durat peste patru ani.

Noul film se pare că are aceiaşi impresionabilitate la lumină ca şi filmul de celuloid, numai că fabricarea lui costă cu mult mai puţin.

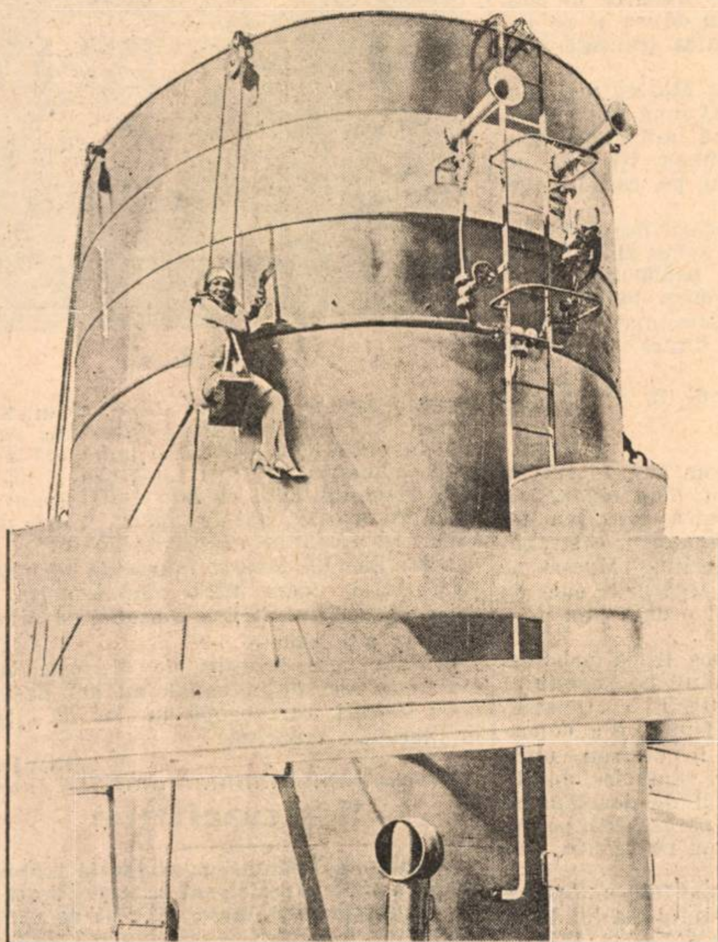
Salt în apă

Salt în apă cu bicicleta.

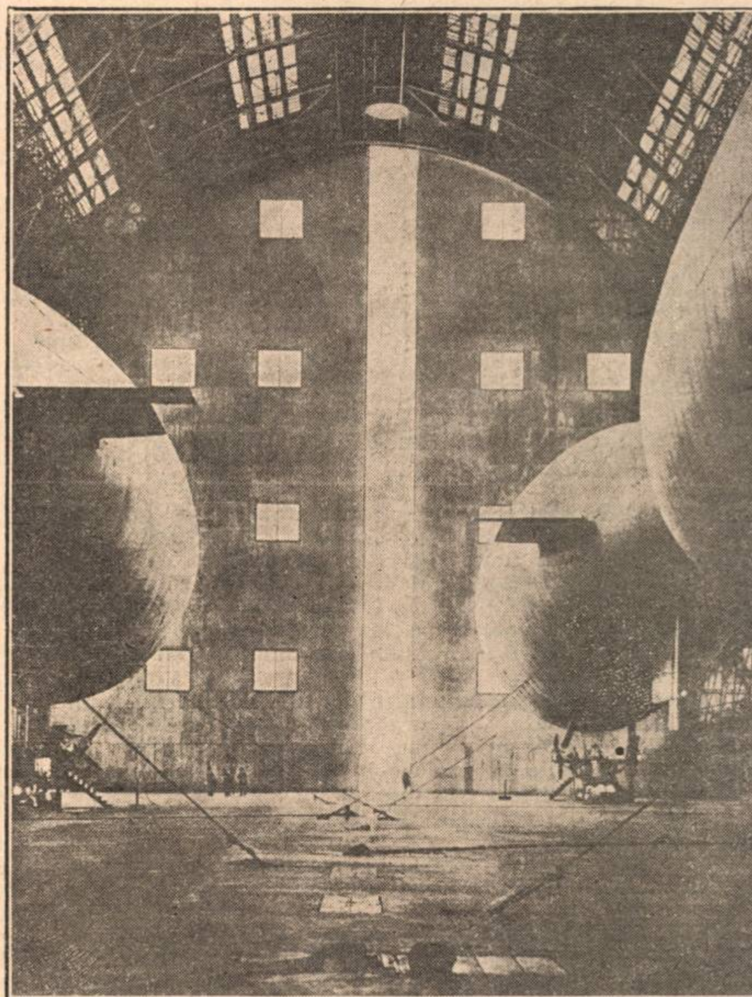
Un sportsman din Sandown (Anglia) are un succes enorm cu saltul său în apă. Venind în goană cu bicicleta, pe o trambulină, se aruncă în apă dela o înălţime de 15 m. în vreme ce bicicleta rămâne suspendată. Lucrul nu e tocmai uşor de repetat şi cere îndrăzneală.

Ca să vadă mai bine...

artista de cinema Dorothy Sebastian, şi-a ales acest loc. („Los Angeles" noul vapor al soc. Hapag, soseşte în California şi e primit cu urale).

Technica modernă

Uşi înalte cât zece etaje, cântărind fiecare canat câte 763 tone şi care se mişcă totuş, ca o jucărie de copil la simpla apăsare a unui buton.

Aceste uşi închid hangarul uriaş de nävi aeriene din Scott-Field, Illinois, Statele Unite ale Americei.

Pagina de literatură

sub conducerea d-lui N BATZARIA

Intre George Sand și Alfred de Musset

Povestea unei dragoste care înlesne te înțelegerea operei autorilor

Cititorilor cărora vremea sau natura ocupațiilor nu le îngădue cercetarea mai deaproape a lucrărilor de seamă din literatura universală, li se face, credem, un serviciu lămurindu-le, într'o formă succintă, chestiuni și lucruri ce interesează pe oricare intelectual.

E o operă de popularizare literară și socotim că nu este inutilă.

In articolul de față voim să arătăm cum legăturile între George Sand *și* Alfred de Musset *aruncă o lumină asupra operelor lor literare, înlesnindu-le înțelegerea.*

* * *

George Sand și A. de Musset se cunosc pentru întâia oară în primăvara a-

George Sand

nului 1833. Musset era atunci în vârstă de 23 ani, iar George Sand în vârstă de 29 de ani. Totuș—un „totuș" care se referă în special la Musset—la acea dată erau amândoi celebri în lumea literelor. George Sand publicase câteva romane, care au avut mare răsunet, iar Musset mai multe din minunatele sale poezii.

In primele luni nu sunt între dânșii alte raporturi decât cele ce decurg dintr'o prietenie pur literară. Prin luna Iulie a aceluiaș an, prietenia se preface în dragoste. Musset se îndrăgostise cel dintâiu. In adevăr, într'una din scrisorile sale G. Sand îi scrie lui Musset:

„Fără tinerețea ta și slăbiciunea ce mi-au provocat lacrimile tale, am fi rămas frate și soră".

Până atunci George Sand cunoscuse și alți bărbați. Așa în anul 1822, deci când ea — numele ei adevărat este *Aurore Dupin* — nu împlinise vârsta de 18 ani, se mărită cu un oarecare *Dudevant*, om mediocru, brutal împingând brutalitatea până la maltratări. Se desparte de el în anul 1830, când se duce la Paris (până atunci locuise în provincie), voind să trăiască din scrisul ei.

La Paris, George Sand avusese legături amoroase cu *Jules Sandeau* (cu care a scris un roman nu tocmai de valoare) și apoi pentru scurtă vreme cu *Prosper Mérimée.*

La rândul său, nici Musset, deși n'avea, precum am spus, decât 23 ani, nu era ușe de biserică.

Oricum, petrecură împreună câteva luni în Franța, iar în Noembrie acelaș an pleacă în Italia.

Traiul lor comun în Italia a durat până pe la sfârșitul lui Martie din anul următor și n'a semănat de loc cu o idilă. Certuri dese, scene de gelozie, învinuiri nu tocmai gratuite, de infidelitate, le învenineaza zilele și le tulbură toată liniștea. Ba într'o seară la Veneția, Musset îi spune fățiș: George, m'am înșelat îți cer iertare, dar nu „te iubesc". Iar în scrisorile sale George Sand destăinuește că Musset o insulta spunându-i că e „plictiseală personificată, că e o proastă, etc."

Intervine însă încă ceva sau, mai bine zis, încă cineva. Acest „cineva" e doctorul italian *Pagello*, care întâi e medicul și nu mult după aceea amantul lui George Sand.

Lui Musset nu-i rămâne decât să rupă cu G. Sand și să se întoarcă din nou în Franța. Ceeace și face, la sfârșitul lui Martie 1834.

Deși despărțiți în condițiunile arătate și deși G. Sand trăia acum cu d-rul Pagello, ei își scriu din nou.

In August, G. Sand se întoarce de asemenea la Paris, luând cu dânsa și pe Pagello, care face în societatea franceză o figură ridiculă.

Devine, așa cum fusese Musset mai înainte, gelos, insuportabil. O lună după aceasta e concediat și nevoit să facă înapoi drumul la Veneția, iar Musset își reia pe lângă George Sand locul pe care-l uzurpase Pagello.

Noua legătură dintre dânșii durează vreo 18 luni, în cari aproape n'a fost zi să treacă fără certuri și scene neplăcute. După aceea rup definitiv și pentru totdeauna.

Aceasta este, redată în rezumat, povestea legăturilor de dragoste dintre Alfred de Musset și George Sand.

Să-i căutăm acum ecoul în operele lor literare.

***

Incepând cu Musset, vom cita în special cunoscuta sa „*Confession d'un enfant du siècle*". In lucrarea aceasta care, cu tot tonul ei pe alocuri declamatoriu, e străbătută de o dureroasă sinceritate, Musset ne povestește în mod poetic legăturile sale cu George Sand. Poetic și tot o dată plin de o noblețà cavalerească.

Anume, tot rolul frumos îl dă prietinei sale, luând asupră-și rolul personagiului rău, plin de vitii și păcate. El e „Octave", pe care trădarea primei femei ce a cunoscut îl strică, îl aruncă în desfrâu, unde caută uitarea. E bănuitor, răutăcios, dar la urmă se dovedește capabil de devotament. Se hotărăște anume să părăsească pe femeia pe care-o iubește, dar pe care o face să sufere pe nedrept.

La George Sand avem mai întâiu „*Lettres d'un vojageur*", pline de amintirea lui Musset. Aceste „Scrisori" sunt scrise în 1834 la Veneția, după plecarea lui Musset din acest oraș și mai înainte de a relua legăturile cu dânsul.

Amintind în treacăt că și în romanul *Lélia*, George Sand vorbește foarte mult de ea și de Musset, care în acest roman figurează cu numele de *Stenio*, lucrarea consacrată exclusiv legăturilor dintre dânșii este romanul *Elle et Lui.*

Acest roman a fost publicat de George Sand în 1859, adică doi ani după moartea lui Musset. Aci, ea figurează cu numele de *Thérèse*, pe când Musset este *Laurent*, iar *Palmer* este doctorul italian *Pagello.*

„Elle et Lui" este oarecum o auto-apărare, căci vedem că Thérèse, adică George Sand caută, cum se zice, să-și tragă mereu spuza pe turta ei. Ține să justifice atitudinea față de Musset și insistă în deosebi asupra următoarelor două puncte: *a)* Că ea n'a avut raporturi intime cu Pagello, pe când întreținea asemenea raporturi cu Musset; *b)* Că Musset ar fi aprobat și îndreptățit legăturile ei cu Pagello.

Romanul acesta a provocat un răspuns,

Alfred de Musset

tot sub forma unui roman al cărui titlu identic are doar cuvintele inversate. Anume, în anul 1861, adică doi ani după apariția romanului „Elle et Lui", (Ea și El) apare romanul „*Lui et Elle*", (El și Ea) al cărui autor este *Paul de Musset*, fratele poetului. In romanul acesta, străbătut și de ura familiei lui Musset împotriva lui George Sand, ea apare într'o lumină puțin favorabilă. Ei îi se atribue o seamă de infidelități și alte păcate.

Și iată cum legături de dragoste, mai mult sau mai puțin banale, au dat naștere unor lucrări, cari ocupă un loc de cinste în literatura franceză.

ELVIN

Sinceritate

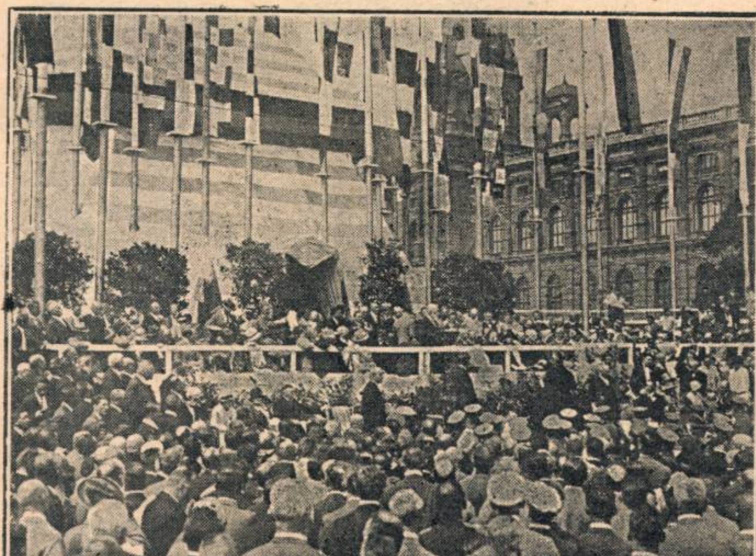
— Scumpă Doamnă, sunt foarte mâhnit: dacă nu m'am înșelat, mi se pare că eri în tot timpul predicii mele, ați stat de vorbă.

Doamna indignată. — Desigur că v'ați înșelat! Eu tot timpul... am dormit.

(Adaptare din englezește,

de **JEN. MOȘTEORU**

Adunarea cântăreților germani

Serbări grandioase au avut loc la Viena cu prilejul celei de-a zecea întrunire a cântăreților germani. La defilarea cortegiilor au participat mai mult de 150.000 oameni. Ilustrațiile noastre înfățișează pe rând: 1) președintele uniunei austriace Hainisch și președintele Reichstagului Löbe în tribuna anume construită; 2) carul alegoric reprezentând: „Cântecul german"; 3) președintele uniunei cântăreților germani, Friedrich List.

La Viena, cu prilejul centenarului lui Schubert, au avut loc serbări muzicale. S'au adunat în capitala Austriei toate uniunile de cântăreți germani producând o adevărată demonstrație a muzicei germane de pretutindeni.

Ilustrația noastră înfățișează steagul uniunei cântăreților „Liederkrantz", din anul 1828, păstrat în muzeul cântăreților din Nürnberg.

A sosit și rândul caprelor...

Cursa artistelor australiene în căruțe trase de capre.

Redăm aci o fotografie foarte interesantă a chipului unui urangutan, care face senzație la Londra. De remarcat isbitoarea asemănare pe care o are cu omul: un nou argument în favoarea teoriei lui Darwin — că ne tragem din maimuță.

Şi în cele din urmă, ce s'a întâmplat?

In „Realitatea Ilustrată" No. 48 am publicat o nuvelă al cărui sfârşit urma să fie scris de cititorii revistei.

Instituiam astfel un concurs pentru găsirea unui desnodământ logic, povestirei, desnodământ bazat pe datele psihologice ale eroului „David Prite".

Răspunsul cel mai bun a fost al d-lui Ionel Broşteanu *din Constanţa:*

Prite abătut, se aşează într'un fotoliu şi începu să mediteze asupra situaţiei sale.

In definitiv ce se va întâmpla? Ce să facă dânsul?

Toate străduinţele lui de-a se ascunde de urmăritori devin zadarnice. Pe om nu-l identifică numai caracterele fizice, ci mai ales nenumărate obiceiuri, trucuri pe care le are fiecare. Dealungul vieţei individul capătă — asemenea unei stofe oarecare — cute, un fel special de-a reacţiona în împrejurări date, diferit dela om la om şi care în total formează personalitatea cuiva. Se poate ca anumite obiceiuri să le regăsim la altul, — după cum am regăsi trăsături fizice identice la doi oameni, — niciodată cineva nu va putea anula absolut toate obiceiurile şi ticurile altuia.

David Prite îşi putea schimba înfăţişarea exterioară, el nu putea schimba firea lui. Seria de constrângeri la care se supusese până acum, îi şi transformase viaţa într'un chin. Ce va fi mai departe?

Cu intenţia drăcească de care era urmărit, care făcea din fiecare cetăţean un detectiv, un observator atent, era cu neputinţă să mai trăiască liniştit. Vecinic se simţia urmărit, privit cu bănuială cu ironie.

„Nu! — îşi spuse Prit, toate acestea trebuie să aibe un sfârşit. Viaţa în orice fel, va fi mai bună decât e azi!"

In biroul directorial al Băncii de Nord se găsiau directorul Ferril şi fiul acestuia Robert când servitorul anunţă „un domn doreşte să vorbească în afacerea David Prite".

Domnul fu introdus. Era un bărbat mai mult înalt, ras. cu burtă. Purta ochelari şi părul pieptănat lins. Era îmbrăcat în haine de culoare deschisă.

„Desigur, nu mă recunoaşteţi — spuse domnul acesta — cu o voce tremurătoare şi vădit emoţionat. Sunt David Prite şi vin să mă predau. Aduc cu mine banii ce i-am luat!"

Englezii au reputaţia de oameni flegmatici. Nici directorul Ferril nici fiul său Robert fostul prieten al lui David Prite, nu trădară prea multă uimire.

După ce ascultară pe vizitator, directorul îl privi cu atenţie şi spuse: „V'aţi transformat complect. Niciodată nu v'aşi fi recunoscut. Sună apoi, scrise câteva cuvinte pe o carte de vizită şi după cinci minute David Prite era arestat.

Faptul că s'a predat a făcut ca judecătorii să nu aplice maximul pedepsei.

Acest răspuns a fost premiat cu 3000 lei.

Au mai dat soluţiuni în acelaş sens şi s'au clasat în ordine: *Iancu Stoinov* Chişinău (premiul de 1000 lei) *Sandi Marcovici* Galaţi (premiul de 500 lei).

Au dat soluţie justă şi au fost clasificaţi pe rând, câştigând câte o carte:

Leonida Gh., Tg.-Ocna; Victor Lutcan, Dej; A. S. Hermes, Chişinău; Ion Ţurcanu, Bucureşti; D. Tridin, Chişinău; Maria Lăzescu, Bacău; C. N. Ionescu, Bucureşti.

Au răspuns că s'a predat: *Paul Anton, Braşov; M. Georman, Cernăuţi; Mihail Ionescu, Bucureşti; Mişu Ionuzzu, Bucureşti.*

Au răspuns că s'a predat poliţiei: *Frantz Siegel, Brăila; Vladimir Lascu, Chişinău; A. Pomerant, Bucureşti; C. Stoenescu, Giurgiu; Emil Merianu, Prahova; G. Şerbănescu, Ismail; Stroe Hascolovici, Bucureşti.*

Au răspuns c'a fost arestat: *Aristide Duvileanu, T. Severin; Cimponiş Nicolae, Arad; Frantz Vreci, Mizil-Buzău; N. Gavrilescu, Galaţi; Vâlca Alexandru, Chişinău; Ileana Jebeleanu, Caranşebeş; D. Ţicleanu, Bucureşti; Locot. V. Gh. Nicol, P. Neamţ; Patega T. Ion, Târgu-Jiu; Rainu J. Dumitru, Constanţa; Gh. Şerbănescu, Braşov; Rachel Marcovici, Bucureşti; Alice Rapaport, Bucureşti; Toma Dâmboviceanu, Bucureşti.*

Au răspuns c'a părăsit ţara: *Gh. Atanasiu, Timişoara; Gheorghe C. Ion, Mtirea Dealului; B. Boidan, Iaşi; Ilie Popescu, Bucureşti; Nicu M. Galaţi; Teaciuc Luca, Timişoara; I. Georgescu, Ploeşti; Polyctroniade Dumitru, Chişinău; Jeana I. Mihalcea, Cernăuţi.*

Au răspuns că s'a deghizat: *Dragostan Dumitru, Comaneşti-Bacău; Silaş Gh. Someş Caianu; Vlad Stirmina, Bucureşti; J. Sobelmann, Iaşi; Gh. Cazimir Botoşani; M. Weinberg, Bălţi; Al. Dânţuş, Brăila.*

Au răspuns că s'a sinucis: *Roşianu D. Ştefan, Chişinău; Vladimir Vasiliu, Chişinău; I. Georgescu, Buzău; Emilia Brucker, Galaţi; Dem. D. Iliescu, Buzău; Constantin Matănescu, Piteşti; T. Dumitrescu, Târgovişte; Horia Teodorescu, Sinaia; Z. Săpunaru, Bălţi; Stelian Pânoiu, Tg. Jiu; I. Solomon, Piatra Neamţ; Th. Catulescu, Cahul; V. Blum, Brăila; Avram Copolovici, Iaşi; M. Herşcovici, Tg. Ocna; Esthera Kurtzberg, Tg. Ocna.*

Au răspuns c'a înnebunit: *M. Antonier, Iaşi; Jak Constantinescu, Bucureşti.*

Celebra dansatoare Syd Fox, cunoscută în tot occidentul, va sosi şi în ţara noastră.

Rezultatul ultimului recensământ în Rusia

Suprafaţa întreagă a Uniunei sovietice are 21,352.572 kilometri patraţi. Iată cum e împărţită această suprafaţă la diversele state ale uniunii: 92.5% aparţin adevăratei Rusii, 2.3% Turkmenistan, 2.1% Ucraina, 1.6% Usbekistan, 0.8% Rusia Albă şi 0.6% federaţia kaukasică.

Numărul întreg al populaţiei s'a dovedit mai mare, de cât se ştia mai înainte. Sunt 147 milioane de suflete. Dintre acestea 68.6% trăesc în Rusia propriu zisă, 19.7% în Ucraina, 4% în Federaţia Kaukasică 3.5% în Usbekistan, 3.4% în Rusia Albă şi mai puţin de 1% în Turkmenistan. In ceeace priveşte desimea populaţiei, Ucraina are 54 locuitori pe kilometrul patrat, apoi urmează Rusia albă, cu 39 locuitori şi Transcaucazia cu 31 suflete, Usbekistan cu 15, iar Rusia propriu zisă cu 5 persoane pe kilometru patrat iar Turkmenistan numai cu 2 locuitori pe kilometru patrat!

Colonia şcolară a Lojei „Lumina" din Poiana Ţapului

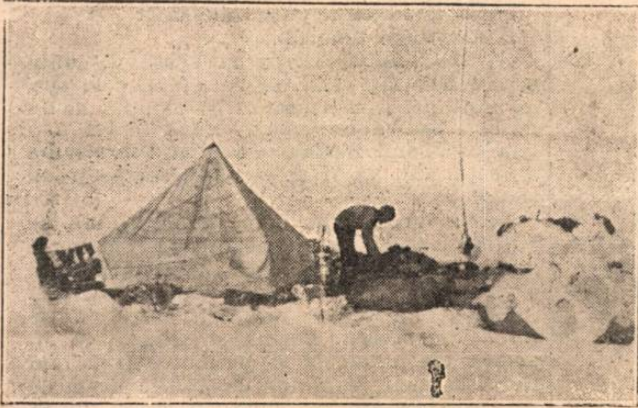

I. Copiii şi conducătorii lor, în faţa clădirei ce-i adăposteşte.

II. Un tablou dela serbarea coloniei: Flori vii.

Câteva instantanee luate în expediţia lui Nobile de căpitanul Lundborg

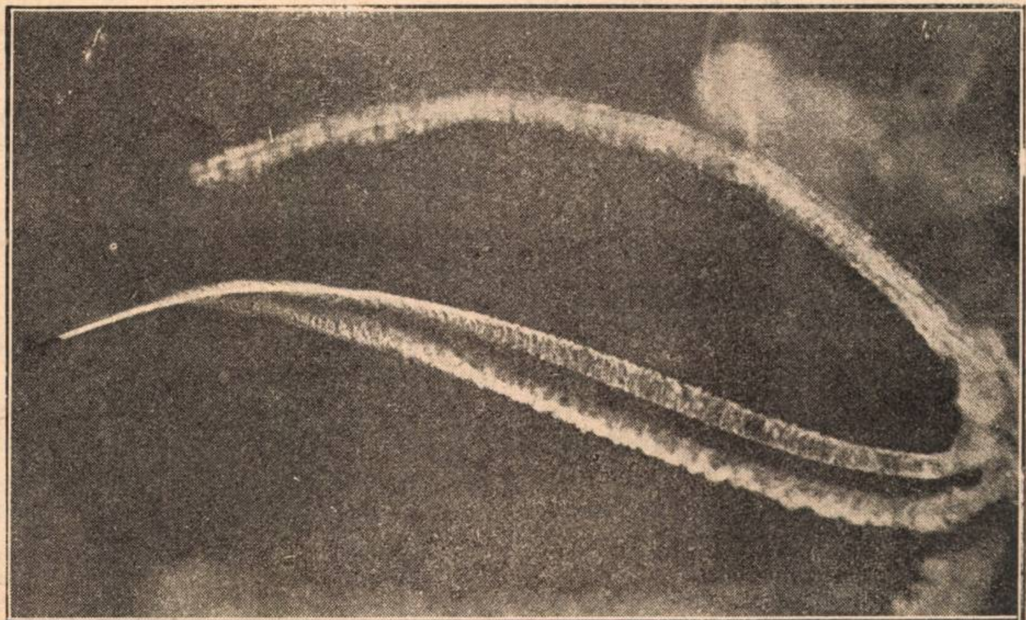
Cortul roşu al naufragiaţilor

Căpitanul Lundborg ţinând în braţe pe celebra căţeluşe „Titina" a lui Nobile, căreia i se serveşte mâncare caldă.

Căpitanul Lundborg şi locotenentul Viglieri. Aviatorul suedez fumează o pipă din tutunul primit dela aviatorul italian Maddalena.

Un avion de luptă care la meetingul aerian din Hendon (Londra) lasă în urma sa un perete de fum spre a se deroba din văzul inamicului care-l urmează.

D-nii Iuliu Maniu, Alexandru Vaida Voevod şi Ion Mihalache, şefii partidului naţional-ţărănist, întrunit la sindicatul ziariştilor.

Talismanul

de Mildred Cram

In româneşte de N. L. ROTEANU

3)

Ed. Hanscom îşi aşează calul deacurmezişul drumului în aşa fel ca să-l oprească şi se răsti la dânsul:

„Am venit să te arestez„. Atâta a fost tot. John făcu o mişcare repede, dar şeriful şi descărcă un glonte. Rămase apoi acolo pe cal urmărind din ochi pe cel rănit, cum umblă o vreme pe mâini şi picioare şi în urmă căzu întins cu faţa în sus.

Se isprăvise, îl mântuise cu o împuşcătură în inimă.

Şi Hanscon îşi îndreptă calul înapoi, spre colibă, ducând Anei Lincoln noutatea. Surâsul lui avea de data aceasta ceva asemănător zâmbetului ei.

Dar nu făcu drum nici de o sută de paşi când simţi deodată un fier ascuţit pătrunzându-i spinarea cu putere şi adânc, întocmai ca o muşcătură de viperă. Căzu jos din şea şi muri, pe când soarele era tot atât de roşu la orizont ca sângele ce curgea din rană şi dispărea încet, încet, îndărătul crestelor.

Aşa dar amândoi morţi. Şi calul şerifului rătăcind nedus de nimeni aduse Anei vestea îngrozitoare.

A doua zi indianul a venit în cârciuma lui Bailey să cheltuiască cei douăzeci de dolari. Era destul de simplu, de trufaş şi de nepăsător ca să nu s'ascundă.

Ana Lincoln şi-a îngropat soţul cu propriile ei mâni. Era doar o femee mândră. Stranie femee...

Şapte luni mai târziu Iosif alergă după medic şi Asa a văzut lumina zilei.

Doctorul povestea că Ana părea stăpânită de o mulţumire indiferentă. Stătea întinsă cu pruncul alături de ea şi cu ochii pironiţi spre uşa deschisă, ca să poată scruta depărtarea. Când medicul a îndemnat-o să primească o femeie care s'o îngrijească, dânsa a răspuns:

„Iosif mă va îngriji".

CAP. II

Şi într'adevăr, Iosif a îngrijit-o în marginea cunoştinţelor şi puterilor sale. Era destul de viguros, deşi cam mic de statură. Avea un cap mult prea mare pentru trupul său mărunt şi îndesat. Din ochi îi scăpărau scântei. Aşa era agil şi avea frumoasa înfăţişare fizică a Tarletonilor.

Amândoi au fost crescuţi în sălbătăcie şi neagră ignoranţă, de către o mamă mândră, care dela uciderea soţului ei n'a mai zâmbit. Umbla îmbrăcată în sdrenţe, cu părul în neorânduială, iar copiilor le lipsi nu numai o îndrumare şi creştere omenească, dar câteodată treceau săptămâni întregi fără ca să se vorbească în colibă; le lipsea aşadar şi unicul element care-i deosebia de animalele înconjurătoare. Vie şi neînfrântă a rămas doar o dorinţă, o înflăcărată pasiune, aceea de-a stăpâni un lucru inexistent.

Ana aţâţa mereu flacăra. Ea era sălbatecă, neînduplecată, absorbită toată de înfricoşata pasiune.

Copiii aveau imagini exagerate şi disproporţionate despre oraşe ca New-York sau Paris, au auzit rareori vorbindu-se despre lucruri care li se păreau ireale şi de care aveau oroare. Tatăl lor însemna pentru dânşii o fiinţă legendară, trădată de omenire, jertfită pe altarul urei şi invidiei — şi care trebuia răzbunată. Ana avea grijă să insufle amândurora ura şi dorul de răsbunare.

Zugrăvia copiilor tragedia tatălui lor, întocmai cum am citi noi o povestire fantastică şi impresionantă.

La vârsta de douăzeci de ani Josif cobori în Sunshine. Se vede că era o tradiţie a familiei pe care Ana le-a insuflat-o cu povestiri despre dragostea ei. Ii dăduse talismanul pe care Iosif îl purta pentru întâia oară lipit la pieptul său.

Frank, fiul lui Ed. Hanscom, era flăcăul cel mai cu vază din Sunshine, sortit să devie procuror al acuzării. Foarte cumpătat, cu mintea ageră, ambiţios şi pe deasupra foarte harnic, aşa era Frank Hanscom.

Nu râdea niciodată şi-i plăcea să înfrângă piedicile. De dânsul, permiteţi-mi să destăinuesc o neplăcere personală, a fost îndrăgostită sora mea Bertha, cea mai drăguţă fată din Sunshine.

Intr'o după amiază dânsa veni în biroul meu, peste drum de casa Patchfield, şi-mi zise fără înconjur:

„Sun hotărâtă să mă mărit cu Frank Hanscom".

Venia din stradă, era de-o frăgezime gingaşe şi aparaţia ei vioaie te cucerea, te seducea.

Se urcă pe biroul meu şi surâzând spuse: „Credeam că vestea aceasata o să te bucure! Frank e doar un om de ispravă. Intr'o bună zi va ajunge procuror".

„Cred — răspunsei eu — că e o imposibilitate, dragă Bertha, ca tu să-l iubeşti".

„Il admir — şi asta însemnează ceva mai mult", îmi întoarce vorba Bertha.

„N'ai auzit ce a păţit tată-său?

Bertha dete din cap.

„A fost împuşcat pe la spate de unul dintre nebunii aceia de Tarletoni, colo sus, la fezătură. Ana Tarleton îşi asmuţă acum feciorii pentru răzbunare. Dacă te vei mărita cu Frank Hanscom, atunci, într'o bună zi, soţul tău va fi şi el împuşcat — pe la spate".

Bertha râse. „Nu mi-e de fel teamă de doi bădărani proşti şi de o bătrână nebună. Frank îmi spune că Tarletonii aceştia sunt o adevărată ruşine pentru ţinutul nostru".

Şi logodna lor s'a înfăptuit odată cu venirea Primăverii. Bertha şi tânărul ei logodnic obişnuiau să se preumble prin faţa ferestrei mele, felul lor de a face dragoste mă irita în vremea când eu eram ţintuit pe scaun la birou şi scriam la lumina unei lampi cu petrol. In toate serile Hanscom o părăsea precis la ora 10, atunci Bertha venia în casă cu obrajii rumeni cu privirea aprinsă şi se urca sus cântând.

Vă spun toate acestea pentrucă într'o seară dânsa n'a venit în casă aşa de îndată ce plecase Hancsom. Imi reamintesc că după ce Hanscom strigă din poartă obişnuitul „noapte bună" lăsai cartea din mână şi aşteptam cu privirea spre uşa, reintrarea Berthei. Şi ea n'a venit ca'n totdeauna.

Dar nu întârziase mai mult de cinci minute. Eram însă destul de curios s'o privesc. Obrajii îi ardeau şi avea mersul şovăelnic.

„Te-a sărutat Hanscom", zisei.

„Nu".

Se apropie de mine şi aşezându-se pe un scaun începu cu glas plângător:

„Povesteşte-mi ce ştii despre Tarletoni!"

„De ce?"

„Mi se pare c'am văzut pe unul dintre, ei, chiar acum. Unul scurt, brun, cu ochii scânteetori".

„Iosif".

Răspunsul Berthei fu un hohot de râs, prilej nimerit de-a-şi arăta şiragul de dinţi mici şi albi ca neaua.

„S'a oprit în faţa porţii şi m'a privit umil şi rugător întocmai cum câinele cerşeşte un os.

„Ah, asta s'a întâmplat pentrucă stăteai acolo! la seama. Tarletonii îşi cuceresc nevestele pe calea aceasta".

„Despre ce anume cale vorbeşti?"

„Răpindu-le la lumina lunei".

„Chiar aşa mi-a vorbit", îmi răspunse dânsa aruncându-mi o privire fulgerătoare.

„Va să zică ţi-a şi vorbit?"

Dânsa tăcu, iar eu, ridicându-mă brusc depe scaun, mă repezii spre uşă. Prin geam am putut zări pe Iosif, sprijinit de poarta curţii noastre, privind drept spre mine. Ţinea în mână o pălărie colţuroasă şi avea într'adevăr aerul de a cerşi ceva, aşa cum îmi spusese Bertha.

In timp ce rămăsei locului nehotărât, dânsul porni dela poartă şi plecă, în josul stradei luminate de razele puternice ale lunei.

„Ii plac", îmi zise din nou Bertha, cu oarecare mândrie.

„Te rog să nu-i mai vorbeşti. Te urmăreşte numai pentrucă eşti logodnica lui Hanscom.

„O, asta n'are nici o însemnătate", îmi răspunse ea.

Nu-mi pot reaminti exact ce s'a mai petrecut în luna următoare. Eram foarte ocupat şi am uitat cu totul de Bertha şi dragostea ei. Mult după aceea am putut afla amănuntele privitoare la Iosif, relativ la calitatea de pretendent al surorii mele. Dânsul a venit în felul Tarletonilor, predecesorii săi, înflăcărat, răbdător, persuasiv, romantic — chiar în halul ăsta; cu pantaloni de pânză şi cu o pălărie moştenită desigur dela bunicul său. Se pare că aştepta mereu, ascuns în umbra casei de peste drum, până pleca Frank Hanscom şi venia apoi spre poartă, atras de albeaţa luminoasă a rochiei Berthei.

(Va urma)

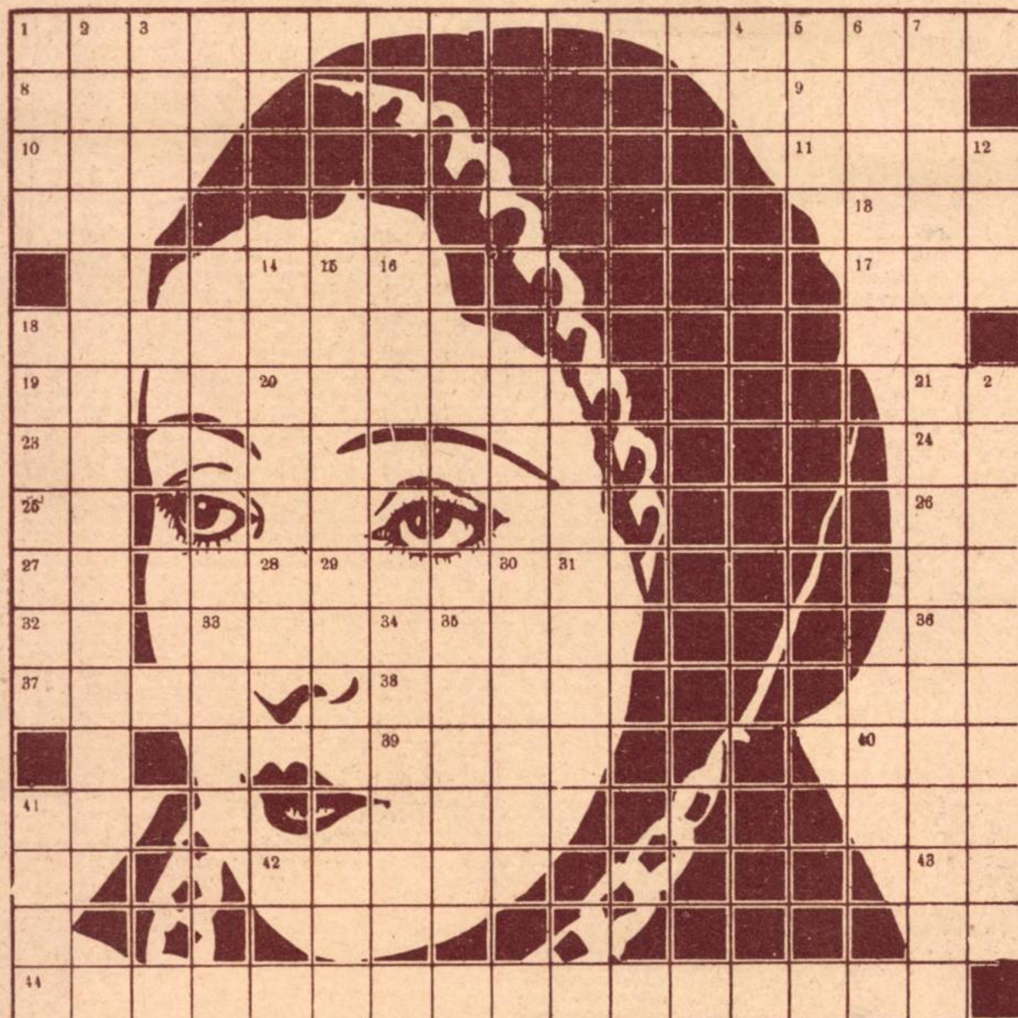

Sub conducerea d-lui CONSTANTIN MASSU

Joc No. 1 (cuvinte încrucişate)

(Lilian Gisch)

(10 puncte) de MASSU CONST.

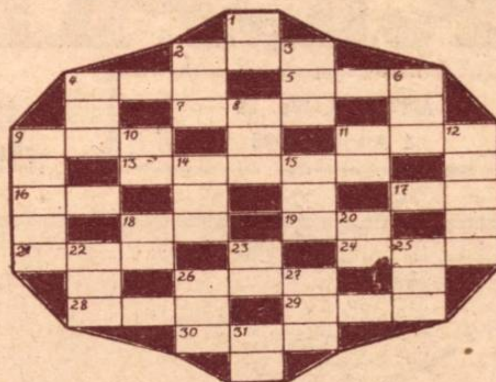

Orizontal: 1) Agaţă; 4) Protecţiune; 8) Prelat englez (1500—1558); 19) Înfăţişare; 10) Lucrezi pământul; 11) Arat; 13) Mijloc de intrare; 14) Loc neplăcut; 17) Fluvii în Europa; 18) Unul din Cantoanele Elveţiene; 19) Noroiu; 20) Personagiu biblic; 21) Conjuncţie; 23) Râu în Asia; 24) Pronume; 25) Provincie; 26) Conjuncţie; 27) Măsură agrară; 28) Pronume; 30) Fluviu în Europa; 32) 2 litere din Real. 33) Pictor francez (1804—1856); 36) Interjecţie; 37) Popor antic; 38) Localitate în Franţa; 39) Localitate în Franţa; 40) Uleiu; 41) Umed; 42) Arhiepiscop de Reims (437—533) 43) Campion; 44) Contrară uzurilor unei adunări deliberante;

Vertical: 1) Asupresc; 2) Departament în Anglia; 3) Râu în Asia; 5) Animal sălbatic; 6) Animal; 7) Ţară în Europa; 12) Tipul popular al nerodului; 14) Necaz; 15) Sfântă, 16) Har; 18) Pictor elveţian; 22) A aduce aminte din nou; 28) Note muzicale; 29) Diftong; 30) Regiune în Palestina veche; 31) Plantă; 33) Adverb; 34) Vârf al Pirineilor; 35) Pictor milanez; 41) Mitrită (fam).

Joc No. 2 de silabe încrucişate

(10 puncte) de S. MUŞAT

Orizontal: 2) Localităţi în jud. Constanţa; 4) Râu în Franţa; 5) Oraş în Italia; 7) Cetate în jud. Romanaţi; 9) Eroi greci; 11) A cădea la loc; 13) Locuitori dintr'o prov. învecinată cu Rusia; 16) Triburi slave; 17) Personagiu mitologic; 18) Râu în Europa; 19) Oraş în vechia Sicilie· 21) Localitate istorică; 24) Fabulist roman; 26) Insule; 28) Provincie Spaniolă; 29) Ţară în Asia; 30) Oraş în Asia;

Vertical: 1) Sat în Galileia; 2) Personagiu Biblic; 3) Oraş în Italia; 4) Localitate în România; 6) Veche cetate în Dacia; 8) Cuşuţi; 9) Celebru teolog Italian (1221—1274). 10) Oraş în Europa; 11) Oraş în România; 12) Orăşel în vilaetul Adrianopolei; 14) Oraş în Banat; 15) Oraş în Macedonia; 18) Martir creştin la Goţi din Mezisi; 20) Divinitate nupţială la vechi slavi; 22) Sat în jud. Vlaşca; 23) Regină a Angliei; 25) Oraş în Asia Mică; 26) Oraş în România; 27) Centru industrial în comitatul Caraş-Severin 31) Râu în Franţa.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Sept. cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 29, 30, 31 şi 32, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători, primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribuţia la 20 Septembrie 1928.

Joc No. 3 (Anagrama)

(5 puncte) de VIRGIL GRIGORIU, Giurgiu

Cu „B" sunt agenţie
Cu „C" sunt viclenie
Cu „M" sunt blastur
Cu „S" sunt izvor.

Joc No. 4 (Enigmă)

(5 puncte) de S. MUŞAT

Ce personagiu biblic este format din două fluvii.

Joc No. 5 (Enigmă)

(5 puncte) de S. MUŞAT

Ce compozitor este format dintr'un alt compozitor şi un adverb.

Joc No. 6 (Şaradă)

de Căpitan De i'ABINA-Chişinău

(5 puncte)

Pentru astăzi dau de veste.
Că vă spun iar o poveste
Şi vă las să vă gândiţi.
Până ce o s'o ghiciţi.
Am un fruct foarte gustos
Şi cu'n prea plăcut miros,
Dacă'l tai în jumătate,
Dai de-un nume 'n prima parte,
De femeie dacă vrei.
Sau de-un popă la Evrei.
Cealaltă jumătate
Invârteşte-o şi-o socoate,
Ş'ai să'mi spui cu dulce glas,
Că nu'i om fără de nas.

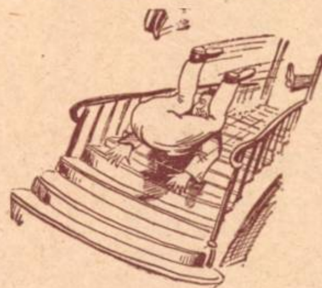
„REALITATEA ILUSTRATĂ"
revistă săptămânală

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 9
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg	Lei 300
Pe o jumătate an	„ 170
Pe trei luni	„ 90
PENTRU STRĂINĂTATE	
Pentru America	„ 800
Jugoslavia şi Cehoslovacia . . .	Lei 500

Sub direcţiunea unui comitet
Secretar de redacţie: N. Constantin

„Afurisit lucru! Acum pot să-mi dau seama cum s'a simţit biata pisică din automobilul rachetă al lui Opel când a sburat în aer!"

REALITATEA ilustrată

ANUL II, No. 29
4 August 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

MONTY BANKS
celebrul erou de comedie

REALITATEA ilustrată

ANUL II, No. 30
11 August 1928

20 PAGINI
Apare Sâmbătă

M. S. Regele Mihai I şi Prinţul Filip al Greciei pe plaja Mamaia

(Vezi amănunte în cuprinsul revistei)

Preţul 8 Lei

Carnet sentimental

Cu prietenul nostru care e mai tânăr decât noi, — constatăm cu timpul, cu regret, că avem prieteni mai tineri decât noi, — ne plimbăm pe şosea, mână în mână, ca doi îndrăgostiţi. E cea din urmă seară petrecută laolaltă cu prieteni exilaţi din oraşe aci, în satul cu decor infinit superior decorului teatral, cu atmosferă ce primeşte pieptul îmbâcsit de miazma oraşelor şi creerul intoxicat de literatura meşteşugarilor.

E cea din urmă zi, şi-i cea din urmă seară când privirea noastră învălueşte munţii din stânga şi pădurea din dreapta, satul de aci cu oameni cumsecade pe cari din grija conducătorilor, îi ucide alcoolul, sărăcia şi sifilisul, şoseaua pe care cu paşi lenţi, de bătrâne îngândurate, driganele se 'ndreaptă de la câmp înspre casă.

Şi învăluim câmpiile din jurul nostru, câmpiile cu efecte de culori şi lumini în amurg, infinit superioare efectelor realizate de camarazii pictori, şi ne pătrunde poezia caldă, curată, a asfinţitului, — pagină literară aşa cum noi n'am scris, aşa cum nu vom scri.

Cu prietenul nostru ne plimbăm, mână în mână, înduioşaţi, aşa cum ne plimbam de mult, la optsprezece ani, şi avem impresia curioasă a reîntâlnirii cu noi înşine, cei din adolescenţă, când purtam în tolbă iluzii şi păreri bune despre viaţa care ne-a ofensat apoi.

O lună de zile, departe de oraş, ne-a dezintoxicat de nicotina vieţii. Am trăit simplu şi animalic, preferând cărţii baia, somnul, mâncarea şi un pahar cu vin, renunţând să aşternem pe-o filă albă gânduri cari, la urma-urmei, au mai fost aşternute, pentru a cutreera prin munţi şi prin păduri, pe câmpuri şi prin sate. Convorbirile cu noi înşine, fâpturi alambicate, pretenţioase, nu prezintă nici pe departe interesul pe care îl oferă convorbirile cu oamenii de prin aceste locuri cărora Natura le-a dat, generoasă, cu-o mână, şi cărora stăpânirea le-a luat cu două mâini.

A fost astăzi ziua din urmă, şi e astăzi seara din urmă a şederii aci. Mâine plecăm. Oraşul ne aşteaptă pentru a ne lua de piept, a ne tăvăli prin colbul străzilor şi a ne izbi cu capul de pereţii caselor inestetice. Gândul că tot ce facem, ce vedem şi simţim e pentru cea din urmă oară, ne tulbură cum ne tulbura la optsprezece ani gândul întâlnirii pentru întâia oară, pentru ultima oară, cu o femee iubită.

Prietenul meu, care e mai tânăr decât mine, împrumută reflexia unei literatoare pentru a defini ceeace dealtminteri nu avea nevoe de-o definiţie: „...il y a dans le sentiment même des regrets, quelque chose de doux et d'harmonieux".

Bine 'nţeles că e. Şi gustăm voluptatea sfâşietoare a părerii de rău ca pe-o băutură al cărei gust amar aminteşte sâmburele de zahăr, nu floarea de cucută.

ION PAS

Mânăstirea Cozia în reparaţie

Fotografie luată săptămâna trecută
(Traian Biciolla)

Buletin săptămânal

Cald...
Ne înăbuşim...
Capitala a devenit un cazan cu smoală, în care ne prăjim, — ispăşind desigur păcate neştiute, dar foarte grele.

S'a cerut prin gazete lansarea unei mode sau, mai bine zis, abandonarea unei mode tiranice: e vorba de renunţarea la gulerul şi la haina care distrug sexul tare, — căci bărbaţii bieţii, în aceste zile toride, se simt sărmanii, foarte muiaţi, foarte mototoliţi.

* * *

Focul din atmosferă dezlănţuie incendii şi explozii: explozia de luni, dela fortul Căţelu, a alarmat Bucureştii, a pricinuit pagube şi-a făcut victime.
Atenţie la alte depozite cu materiale inflamabile!

* * *

A ars moara Herdan din Capitală: pagube de zece milioane.
Au ars câteva păduri de lângă Braşov: pagubă de alte milioane.

***

Un grav accident de automobil s'a întâmplat la Sinaia. Victime omeneşti. Imprudenţă.

Alt grav accident de automobil în Capitală. Altă imprudenţă. Alte victime omeneşti.
Repetăm strigătul pe care l-am mai scos şi sfatul pe care l-am mai dat:
— Prea multe accidente de automobil! Domoliţi viteza! Feriţi-vă de beţia vitezei!

Un ciclon a pustiit o mare parte din Cehoslovacia.
Inundaţii catastrofale au distrus întinse regiuni din Japonia.

* * *

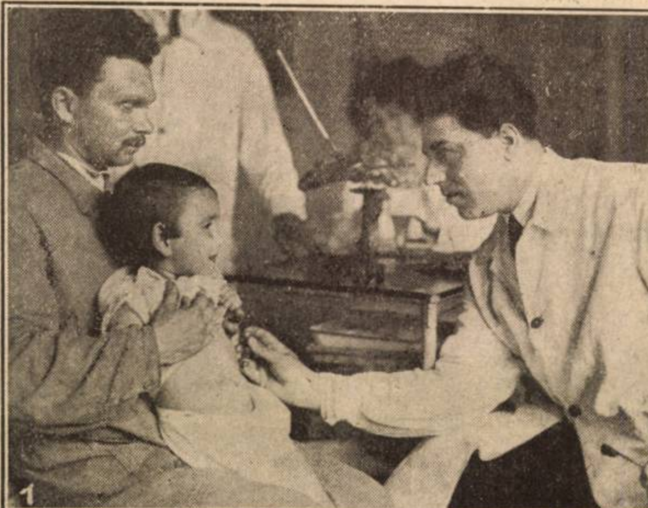
La Bruxelles au avut loc dezbaterile congresului internaţional socialist cu participarea a peste 600 delegaţi, cari reprezintau 32 de naţiuni.
La Viena a avut loc un congres pacifist.

Incercarea comuniştilor din Paris, de-a manifesta pe străzi, a fost oprită, cu forţa, de poliţie. S'au operat 250 de arestări.

* * *

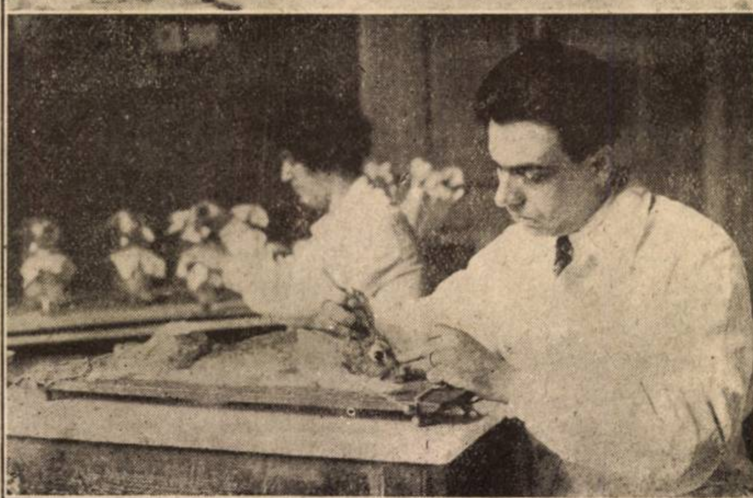
In Jugoslavia situaţia continuă să fie încordată. Un nou asasinat politic a însângerat şi a îndoliat viaţa frământată a statului vecin. Ziaristul Vlada Ristovici, adversar al lui Radici, a fost asasinat la Zagreb de un partizan al şefului croaţilor.

La institutul antirabic din Bucureşti

Căldurile au înmulţit peste măsură cazurile de turbare. Institutul antirabic din Bucureşti an de an are de îngrijit mai mulţi muşcaţi de câini turbaţi.

Fotografiile noastre au fost luate la institutul antirabic. Ele înfăţişează:

Pe d. docent dr. Dimitrie Ionescu îngrijind un bolnav; mulţimea în faţa institutului; O doamnă aşteptându-şi rândul, cu căţeluşul ei, turbat.

La Constanţa

M. Sa Regele Mihai a petrecut câteva săptămâni la Constanţa.

Fotografiile noastre, luate special la Mamaia, înfăţişează pe micul rege distrându-se la plajă: călare pe o zebră de apă (!), luptând cu valurile; Regele călare, condus de A. S. R. principesa mamă Elena şi principesele Elena şi Margareta a Greciei.

Regele Mihai la plajă

Şi vara aceasta ca şi în anii trecuţi regele Mihai îşi petrece vacanţa la Mamaia. O deosebire: micul suveran este şcolar. S'ar putea spune: o vacanţă şcolară. Un an întreg de învăţătură, de buchisire a slovelor!

Pe plajă, la Mamaia, regele Mihai, a uitat totul. Şi greutăţile Domniei şi neplăcerile studiului.

Un colaborator al ziarului „Dacia" l'a urmărit pe micul suveran. L'a văzut dimineaţa, când nisipul mări pare de argint, l'a văzut după amiază când plaja pare stropită cu aur. Viaţa sa este acomodată după cea a semenilor săi, iar preocupările sale precoce, dovedesc o inteligenţă cu adevărat regească. In definitiv blânzii săi educatori au fost bine aleşi, spre a-l întări pe toate căile, pentru înalta misiune ce-l aşteaptă.

MUNCA IN AER LIBER

In bătaia vântului şi a valurilor spumoase ce ating în treacăt deodată atât ţărmul fin cât şi pe regele acestei ţări, se joacă graţios pe întinsul nisip al Mamaei.

— Singur, în costumul obişnuit al băilor, tras pe un corp înroşit până la negru de binefăcătoarele raze ale soarelui, micul monarh sapă din zori şi până 'n amurg, cu lopăţica-i de tinichea în dunele nisipoase ce-i înconjoară corpul regesc.

Alături de dânsul, cu grebla'n mână, îşi nivelează un loc, blondul Filip, micul principe al Greciei, văr al suveranului.

Dar a sosit şi ora băii, când cu gleznele înconjurate de apa sărată a mării, ei îşi răcoresc corpurile dogorâte, trecând apoi la masă.

CĂLĂRIE

Alte preocupări ale unui suveran tânăr care se desvoltă fiziceşte tot atât de mult ca şi la minte, nu pot fi decât sporturile şi jocurile inteligente.

Să-l vedeţi pe Mihai I, călărind un superb ponney şi parcurgând ţărmul între apă şi uscat, în amurg.

Apropierea militarilor îl încântă. Exerciţiile studenţeşti (ale elevilor Oficiului naţional de educaţie fizică) îl preocupă în deosebi.

L'am văzut în mijlocul cercetaşilor, modest îmbrăcat ca un oarecare fiu de burghez, cu pălăria albă de dogk, cu picioruşele prinse în sandale.

O curiozitate specifică copiilor inteligenţi se putea observa la micul suveran prin cercetarea acumulatorului de electricitate instalat în tabără.

Privea cu luare aminte şi aştepta explicaţiile mamei sale.

Intre nisipul încins de soare şi între valurile jucăuşe, regele Mihai îşi petrece vacanţa la Mamaia care îi este atât de dragă.

ACTORI ROMÂNI IN STRĂINĂTATE

O echipă a Teatrului Naţional din Chişinău a întreprins, sub conducerea d-lui Aurel Maican, cunoscutul regisor, o călătorie de studii în străinătate. Echipa a vizitat Germania, Franţa şi Elveţia. Ilustraţia noastră înfăţişează grupul compus din d-nele Jeny Irimescu, Economu, Antoniu, Maican şi din d-nii Moruzan, pictorul Kiriakoff, Maican (la mijloc), Aurelian, Al. Economu, — la Berlin.

In „Realitatea Ilustrată" No. 27, am publicat sub titlul „Excursia corpului didactic ilfovean" o fotografie care de fapt reprezenta excursia făcută de învăţătorii din Sibiu. Facem cuvenita rectificare.

Congresul depozitarilor de ziare

Duminică dimineaţa, la orele 9 şi jumătate, s'a deschis în Capitală, al doilea congres general al depozitarilor de ziare din întreaga ţară.

Dezbaterile au avut loc în palatul ziarului „Adevĕrul", sub preşidenţia d-lui Petrovici-Bârlad.

Ilustraţia noastră înfăţişează pe congresişti în grup.

Compas capilaric

Un student chinez, pe când îşi trecea oralul la examenul de matematici, al bacalaureatului, a întrebuinţat un foarte ingenios procedeu, pentru a desena o circonferinţă pe tablă.

I se dăduse o problemă destul de simplă, în rezolvirea căreia intervenea desemnarea unui hexagon într'un cerc.

După două încercări nereuşite pentru a face o circonferinţă cât mai regulată, tânărul chinez, — care foarte tradiţionalist îşi păstrase coada —, legă bucata de cretă, de vârful cozii sale şi... servindu-se de ea ca de un compas, desenă o circonferinţă impecabilă.

Poate că şi alte candidate de bacalaureat, — cari nu şi-au tăiat încă părul —, se pot servi de acest exemplu?

Pot să răcească...

La Paris a fost instalată o splendidă menajerie, în aşa numitul Luna Park.

Printre animale sălbatice, aduse acolo din toate părţile lumii, este şi o frumoasă colecţie de urşi albi polari. Acestora li s'a amenajat o mare piscină umplută cu o apă foarte rece. Pe timpul ultimilor călduri, cari au bântuit, ca în toată Europa, şi la Paris, cineva întrebase direcţia menajeriei, dece nu se instalează în apropierea piscinei, un aparat frigorifer, care să producă, dacă nu banchize veritabile —, cel puţin o serie de gheţari — mostre.

Imblânzitorul urşilor, după ce se gândi o clipă, răspunse, că pensionarii săi pierduseră obişnuinţa temperaturilor polare şi că: — „Pot chiar să răcească!"

La inchisoarea Mărgineni

Am răspuns cu plăcere invitaţiei pe care ne-a făcut-o d. I. Mărgărit directorul închisoarei din Mărgineni (Prahova) şi unul din reporterii noştrii fotografici a plecat spre a asista la serbarea organizată la această închisoare model.

Fotografiile pe care reporterul nostru le-a luat la serbare vorbesc mai elocvent decât articole lungi despre ordinea şi buna rânduială dela Mărgineni. Ilustraţia noastră reprezintă:

La serbare deţinuţii au înălţat un balon.

Intre 400 de deţinuţi se găsesc şi unii de felul acestuia:

Ion Pipa, spaima de odinioară a cârciumarilor din Bucureşti se ferchezueşte, în vederea serbării.

Dansul Căluşerilor, executat de deţinuţi.

Subdirectorul general al închisorilor. din ţară, însoţit de d. Ion Mărgărit, directorul închisoarei Mărgineni, trecând în revistă deţinuţii.

Deţinutul Sumiew are picioarele tăiate. Odinioară a fost spaima Buceagului, prins şi închis în timpul răsboiului, a evadat din închisoare. Urmăritorii l-au împuşcat şi l-au nimerit în picioare. El a isbutit totuşi. să scape. S'a dat drept rănit în răsboi şi a fost îngrijit într'un spital militar ca „un erou".

A ieşit din spital cu picioarcle amputate şi s'a apucat iar de vechea meserie. De astădată călărea pe un cal pe care-l învăţase să se aşeze jos, ca să-l încalece.

Acum îşi ispăşeşte tâlhăriile la Mărgineni.

Asistenţa la serbare.

Un deţinut declamând poezii...

Margosian, un deţinut bătrân îşi face rugăciunea în faţa bisericei. E condamnat că şi-a ucis soţia, după o căsnicie de 40 de ani.

Noua pază a închisorilor.

Ion Pipa, într'un grup de deţinuţi.

Un deţinut lustragiu.

Rubrica Cinematografică

SUB CONDUCEREA D-LUI VALENTIN PODEANU

Figurile ecranului

Lilian Gish

Multe articole elogioase s'au scris despre Lilian Gish, dar toate erau sărace în date biografice, căci iubita vedetă. refuză cu îndârjire să dea vreun amănunt din copilăria ei. Cauza? A trăit o copilărie sbuciumată de care nu vrea să-şi mai amintească. Biografia pe care o publicăm mai jos e spicuită dintr'o serie de articole asupra marei artiste, pe care un cunoscut ziarist american, d-l Sydney Sutherland, le-a redactat, cu binevoitorul concurs al vedetei, care i-a povestit diferite episoade din viaţa ei.

PĂRINŢII

In 1893 se stabili în micul orăşel Springfeld un tânăr, angajat casier la un magazin din centru. James Gish — aşa se numea —, era blond, subţire, ochii îi erau cenuşii, iar înfăţişarea dulce şi plăcută.

Mergând după încasări, prin împrejurimi, cunoscu într'o zi pe frumoasa Marry Robinson Mc Connall, cu care se şi căsători, când ea împlini optsprezece ani.

Locuiau într'o modestă căsuţă, depe Soti street, când văzu lumina zilei primul lor copil, Lilian. Era în 1896. Familia mărită cu încă un membru, cerea mai multă cheltuială, aşa că James Gish se mută la Dayton, unde deschise o mică cofetărie. Aci veni şi o a doua fetiţă, Dorothy.

Fugind de sărăcie la Baltimore, James Gish se îmbolnăvi de pneumonie şi muri, lăsând în mizerie pe Mary cu cei doi copii.

După ce strânse câţiva bani, conducând un magazin din acest oraş, Mary Gish se mută cu Lilian şi Dorothy la New-York.

GLADYS SMITH ALIAS MARY PICKFORD

După multe căutări Mary Gish fu angajată mai mult pentru frumuseţea ei (avea 25 de ani) ca artistă de mâna doua, la un sărăcăcios teatru periferic. Intr'o pensiune, familia Gish făcu cunoştinţă cu familia Smith, care se compunea din Gladys Smith şi cei trei copii: Gladys, Lottie şi Jack. O strânsă prietenie se stabili între cele două familii, pe care soarta vitregă le unea şi mai mult. Cu privire la această camaradenie, Lilian povesteşte:

„Gladys purta o rochie până ce îi devenia prea mică; pe urmă mi-o trecea, iar după ce era purtată şi de mine, rochia devenea proprietatea lui Lettie, pe urmă a Dorothy-ei şi în fine în aceea a lui Jack, — care n'a fost, după cum vă puteţi închipui, îmbrăcat ca un prinţ".

„Eram pe atunci la vârsta frumoasă de şeapte ani. Mama socoti că sunt destul de mare, ca să-mi câştig pâinea pe scenă; moştenind prima rochie a Gladys-ei, i-am luat deasemenea şi rolurile ei, care începeau să nu mai convie anilor pe cari îi avea."

„Cred că e timpul de a vă spune că iubita mea prietenă Gladys, e foarte cunoscută actualmente, sub numele de **Mary Pickford.** (Managerul David Bellaco i-a dat acest nume când extraordinara sa frumuseţe şi talentul său de primul ordin, valorau un loc pe scenele de primul rang.)"

DEBUTUL PE SCENĂ

„Am debutat pe scenă, într'un orăşel cu numele profetic de **Rising Sun** (Soarele răsare), şi a cărui populaţie era de circa 5000 de suflete. Se juca o veche melodramă, a cărei principală scenă senzaţională se petrecea într'o carieră de piatră, care trebuia să sară în aer, împreună cu mine. Era nevoie, ca în timp ce manechinul mă înlocuia, să mă ascund după o rocă. O secundă înainte de explozie, junele-prim se cobora pe o frânghie şi mă salva la timp. Noi am repetat scena şi, din nenorocire, dinamita explodă prea devreme, aruncând manechinul într'o parte, iar pe mine într'alta, în vreme ce junele prim cădea de pe frânghie. In acest timp sala întreagă nu mai putea de râs şi aplauda încontinuu".

Viaţa de artistă Lilian Gish o petrecu în sărăcie şi făcând turnee obositoare cu melodrame, cari erau totdeauna presărate de scene „senzaţionale", ca cea de mai sus.

Lilian şi Dorothy erau mari, când împreună cu mama lor se prezentară în a paisprezecea stradă, numărul unsprezece, unde turna D. W. Griffith pentru compania „Biograph".

ANGAJAMENTUL ŞI DEBUTUL IN FILM

Aci, marele regisor le angajă, în urma recomandaţiei Mary-ei Pickford, steaua care începuse să apară pe orizontul cinematografului american. Fiind mulţumit de încercare, Griffith duse pe fete la Hollywood, — atunci un orăşel fără importanţă, unde le angajă în comptul firmei „Triangle Film Corporation", care cuprindea trei companii independente una de alta.

Prima era sub direcţia lui Thomas Ince şi se compunea din Bill Hart, Charles Ray, Billie Burke, Evid Bennet, Dorothy Dalton şi Frank Keenan.

A doua avea ca şef pe Mack Sennett, care turna numai comedii, având în trupă pe Charlie Chaplin, Gloria Swanson, Wallace şi Noach Beery, Mabel Norman şi Ford Sterling.

La fine a treia, a lui Griffith, cuprindea pe Lilian şi Dorothy Gish, Mac Marsh, Blanche Sweet, Bobby Haron, Douglas Fairbanks, Norma şi Constance Talmadge, Herbert Free, Miriam Cooper şi Jack Pickford.

La acest angajament, Lilian primia 50 de dolari pe săptămână, iar Dorothy, fiindcă lucra numai trei zile pe săptămână, 25 de dolari.

Griffith, fiind regisorul care a introdus-o pe Lilian Gish în studio, se obişnueşte a se spune că ea ar fi eleva acestui regisor. In această privinţă Lilian spune:

„Sunt socotită în general ca o elevă a lui Griffith şi nu pot fi decât mândră de aceasta, cu toate acestea, pentru respectul adevărului trebue să spun că am turnat toate primele mele filme sub direcţia lui Tonni Sullivan şi Cristie Cabane şi cunoşteam destul de bine materia, când am început să lucrez direct cu Griffith".

„Natural, Sullivan şi Cabane erau sub controlul lui Griffith şi în acest sens eram, sub conducerea lui, dar n'am început a lucra realmente cu el decât în **„Pentru independenţă".**

Primul meu film la Holywood a fost **„Crinul şi trandafirul".** La această epocă numele artiştilor nu apărea pe ecran; toată lumea lucra anonim.

In timpul războiului, Lilian Gish a turnat în Europa, sub conducerea lui Griffith **„Intoleranţa".** Ea a încercat şi regia, dar a fost împiedicată de a-şi termina primul ei film, **„O femee care îşi schimbă bărbaţii",** din cauze materiale, independente de voinţa ei.

Imediat după războiu, Lilian Gish a părăsit compania lui Griffith, păstrând însă prietenia lui, şi a fost angajată a mai multor case, pentru care a turnat mai multe filme. Dintre acestea, cele mai însemnate sunt **Sora Albă, Romolo, Boema** şi **Litera Roşie,** — azi contează ca una dintre cele mai mari vedete ale ecranului.

Ecouri cinematografice

DUPĂ STATISTICELE secţiunii cinematografice a departamentului comercial al Statelor-Unite, s'au exportat, în 1927, **69.598.515 m.** de filme cinematografice. Acesta e cel mai mare export dela 1919 (81 mil. m.) încoa. Din cantitatea de mai sus 66.763.820 m. sunt filme pozitive, iar 2.834.695 m. filme negative. Cel mai bun client al Statelor-Unite e America latină, care a importat în 1926, 22.077.798 m., iar în 1927, 24.846.713 m. Urmează Europa (18.938.613 m. în 1926 şi 20.853837 în 1927); Extremul-Orient (16.622.105 m. în 1926 şi 17.644.784 în 1927); şi Africa (1.017.103 m. în 1926 şi 1.164.831 în 1927).

In legătură cu datele de mai sus mai dăm câteva amănunte procurate de **Buletin mensuel de la Chambre de commerce française de New-York.** După această publicaţie exportul de filme americane în Europa e în plină creştere, cu tot avântul pe care l-a luat producţia de filme în diferitele ţări europene. Insă şi popularitatea cinematografului creşte fără răgaz. Noi şi spaţioase săli, construite şi amenajate după sistemul american, se deschid în toate părţile. In timpul anului 1927 s'au edificat s'au reconstruit în toată Europa nu mai puţin de 733 cinematografe. Toate aceste săli au o capacitate de 400.000 locuri. Germania stă în frunte cu 280 săli şi 130.000 locuri; pe urmă Franţa cu 68 săli şi 50.000 locuri.

In toate ţările europene, industria naţională cinematografică, nu încetează să se desvolte. Chiar şi cele mai mici ţări, caută să-şi întemeieze o producţie de filme naţionale. Luându-ne după cifrele furnizate de d. Canty, comisar al comerţului american, s'au produs în Europa, în anul trecut, 460 de filme. Majoritate provine din Anglia, Franţa şi Germania.

DEPARTAMENTUL CINEMATOGRAFIC al Camerei de comerţ din Viena a dat publicărei următoarele date statistic. S'au importat în Austria în 1927, 396 filme de prima categorie şi 732 de categoria doua. Din prima categorie sunt 197 americane, 140 germanee, 28 franceze şi unul englez; iar din a doua categorie, 408 americane, 148 germane şi 119 franceze.

BERLIN

Simfonia marelui oraş

In „Simfonia marelui oraş", Walther Ruttman a căutat să redea viaţa de zi şi de noapte a Berlinului, cu sărăcia şi bogăţia lui.

Filmul, în marea majoritate compus din sur-impresiuni din cele mai îndrăzneţe şi care întrec chiar şi pe ale „Ultimului Om", are un ritm vertiginos, care nu reprezintă decât viaţa modernă a marelor metropole.

Acum de curând, s'a reprezentat şi la Paris, unde a atras elogiile cunoscătorilor. La noi nu credem să fie adus, nefiind un film de „cassă" care să tenteze pe editorii noştri.

Poşta Cinefilelor

V. Panaitescu. — Pentru ERNST VEREBEŞ, vezi Realitatea Ilustrată n.-r. 29, Paul Gerardy. Intr'un număr apropiat veţi găsi la „Figurile Ecranului" ceeace doriţi.

Marioara Vasiliu. Vezi mai sus. Nu-l cunosc nici personal şi nici din vedere pentru a putea da un răspuns precis întrebării d-tale.

Gh. Adărav-Tătărăşti. — 1. Până să faci trebue „să ai" talent şi noroc. (Se poate şi fără primul, dar să ai mult de al doilea. Sunt cazuri). 2. Nu ştiu. 3. E un film românesc realizat de dl. Ion Sahighian. 4. La Paris. 5. In Rusia, localitatea nu mi-o reamintesc. 6. A fost este şi cred că va fi o artistă de cinema. 7. Sunt chestii fără importanţă la care nu ştim să răspundem.

Dom.—Iată adresele, dar fi mai restrâns altădată: IGO SYM: Wien v. Liebensterngasse. 31; MARIA PAUDLER: vezi R. I.. 29. Lily A.; LEE PARY: Berlin Charlottenburg. Waitzstrasse 13; MARY KID: Berlin Charlottenburg. Kurfürstendamm. 33. Kurfürsteneck; BETTY BALFOUR: 41 Graven Parc. Willesden N. W. London; GEORG ALEXANDER: Berlin Friedenau, Wieshadenerstrasse. 5.

Nistor Ilca. — „*Mabuse*" e titlul unui film. al cărui rol principal. doctorul. era deţinut de artistul german RUDOLF KLEIN ROGGE, care continuă să joace încă. în studio. Se află actualmente la Berlin-Licht-West Hortensienstrasse 15.

Gh. Delaslatina. — 1. WERNER FUETTERER: Berlin-Halensee, Paulsbornerstrasse, 1. German. 21. 2. Numai de teatru aşa că nu vă pot satisface cererea. 3. Betty Balfour adresa mai sus. Englezoaică. 4. Nu cunosc numele acesta. Restul în numărul viitor.

Piverth-Galaţi. — RAMON NOVARRO: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood Boul., Hollywood City, U. S. A.; LIVIO PAVANELLI: Berlin W. 62, Kalkautherstrasse 16; LILIAN GISH: The Standhard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood Boul., Hollywood City, U. S. A.; LIA DE PUTTY: The Standard Casting Directory, 616 Taft Building Hollywood Boul. Hollywood City, U. S. A.

O. Novi. E interzis a da în vileag.

Dante Ceschina Wilanez. — Al doilea vă e compatriot (între R. N. şi H. L.) şi-l chiamă Livio Pavaneli. Primul, nu.

Grigorică Burdea. — 1) Acest artist n'a mai apărut de mult. Dealtfel, era egal ca joc în mai toate filmele. 2) Rog, comunică cine este acest Frantz Spira, căci n'am auzit de el.

Luzy Ionescu, Moreni. — Ben Lyon: c/o The Standard Casting Directory, 616, Taft Building, Hollywood Boul., Hollywood, Calif. U. S. A. 2. Intr'un număr apropiat vă voi satisface dorinţa.

Mira şi Fox. — 1. Vezi răsp. precedent. 2 Ivan Mosjoukine; vezi R. I., 28, C. Dumitrescu. 3. Nu cunosc adresa Nitei Naldi.

Sapho. — Am organizat un concurs de fotogenie în anul trecut. Trimiteţi o fotografie recentă precum înălţimea, taliei, greutatea, culoarea ochilor şi părului vârstei.

Elsa Glasberg. — Harry Halm: Berlin-Halensee. Westfälischestrasse 31.

Când râde publicul mai mult?

de HARRY LANGDON

Foarte puţin cunoscut la noi, comicul Harry Langdon, care a fost asemuit cu genialul Chaplin, spune următoarele:

„Când am fost invitat să răspund la această întrebare, m'am făcut astfel ca să fiu liber câte-va zile şi nu m'am ocupat cu nimic altceva decât cu osteneala de a mă gândi.

Pierdusem întrucâtva acest obicei, dar încetul cu încetul m'am deprins iar, şi am ajuns la un rezultat cu totul surprinzător: „La cari scene din film râde publicul mai mult?"... Păi... la cele hazlii!"

Şi în interesul colegilor mei, cari pun pe elementul tragic mai mult temei decât mine, trebue să mărturisesc că această constatare pare foarte îmbucurătoare.

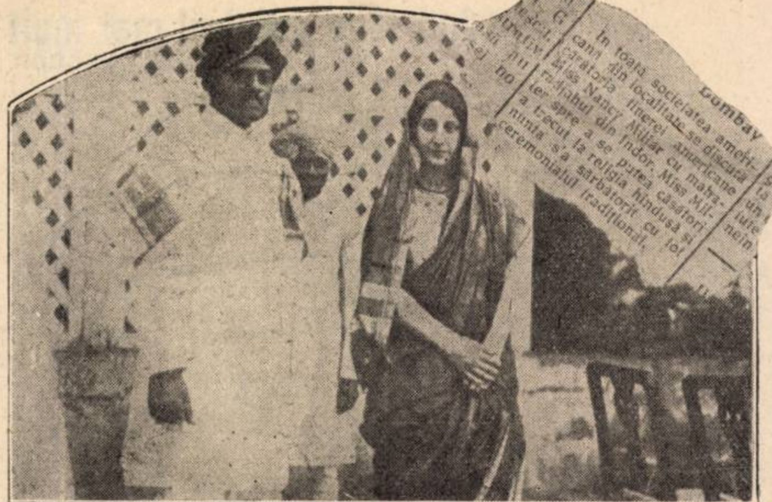
Mult mai dificil a fost să mă lămuresc ce este „hazliu". Dacă lucrul acesta ar fi atât de uşor, autorii mei de scenarii, şi nădăjduesc şi Dv., deci şi eu, am fi mult ajutaţi. Socotesc primejdios în tot cazul să inversez prima afirmaţie şi să cred că totul la ce se râde, este şi hazliu.

Când bunăoară, într'un film, m'am străduit să fiu serios, oamenii s'au prăpădit de râs. Or, dacă-mi este permis să vorbesc şi eu odată serios, fără ca Dv. să râdeţi de mine, apoi trebue să afirm că scenele cele mai hazlii şi mai stârnitoare de râs sunt acelea în care publicul îşi poate exprima bucuria de necazul altora.

„Doamne, ce prost e!" — zic spectatorii — „Când tună şi fulgeră, el vrea să telefoneze sau să se bărbierească; cu siguranţă că o să se taie!" îşi zice publicul (şi râde).

Impotriva unei furtuni marine, eroul lupta cu pietre, şi când acestea, au fost aruncate înapoi de vijelie, au căzut — cum e firesc pe interpret. Interpretul în cazuri de acestea, din păcate sunt totdeauna eu. Bineînţeles am plâns din cauza cucuiului ce mi s'a făcut căci acum pot destăinui că cele ce s'au întâmplat, în filmul respectiv, au fost contrarii celor pregătite: în scenariu era prevăzut că furtuna avea s'o ia la sănătoasă în faţa pietrelor mele, dar în studio, dintr'un motiv inexplicabil, pietrele au căzut de pe maşina de vânt, înapoi pe pământ. şi tocmai pe bucăţica de loc pe care mă aflam eu. Am băgat atunci de seamă că nu numai publicul, ci şi prietenii se bucură de nenorocirea altora. Colegii râdeau, maşiniştii zâmbiau, iar operatorul continua să învârtească manivela, de par'că nimic nu s'ar fi întâmplat.

Ei, bine, dacă pe baza acestor experienţe urmează să răspund la întrebarea ce mi s'a pus, trebue să constat că publicul, bucuros de nenorocirea aproapelui, râde cu mai multă poftă atunci când actorului nu-i vine de fel să râdă".

Femei despre care se vorbește

Din zi în zi autorii de filme sunt puși în încurcătură mai mare: nu mai găsesc subiecte. După ce-au epuizat toate romanele vechi și moderne, dramele clasicilor, operele și operetele, nesățiosul ecran rămâne fără temă. Astăzi e tot mai greu de găsit o carte bună care să nu fi fost încă adoptată filmului.

Cu toate acestea există un domeniu destul de bogat care n'a fost încă exploatat: viața adevărată, întâmplările de toată ziua, care de cele mai multe ori, fără intervenția fantaziei romancierului se prezintă mult mai palpitant decât toate subiectele imaginate.

Unde se găsesc aceste frânturi de viață? Sunt oglindite în reportagiile scurte ale gazetelor, adesea în câteva rânduri. Și, bine înțeles, cele mai interesante sunt acele în care tema e vecinica „femee". Căci femeea din totdeauna a interesat în mod deosebit pe imensa majoritate a omenirei și nu obosim să vedem în câte feluri se joacă soarta cu viața omului. Și e de un interes și mai mare să vedem chipurile femeilor despre care se vorbește. Am făcut aci o alegere a femeilor al căror nume s'a pronunțat în lunile trecute.

New-York

Astăzi s'a oficial căsătoria între drăgălașa dansatoare vieneză Maria Ley cu fiul directorului general al A. E. G.-ului, din Deutsch. Aceastä căsătorie e viu comentată atât în cercurile europene cât și în cele americane, date fiind lumile diferite din care fac parte cei doi soți. Singură dragostea a dictat această unire. Svonurile despre un divorț care-ar urma foarte iute între cei doi e cu totul neîntemeiată.

Iată mai întâi pe d-na Ehrlich, prima femee care a întovărășit pe un ucigaș la eșafod. Fără îndoială c'a dat dovadă în această împrejurare, de mult calm și sânge rece. Infățișarea ei este aceea a unei mari burgheze franceze în care nu se poate ceti energia.

Adorabilă apare însă micuța marea artistă de cinematograf Anna May Wong, care dela Berlin a plecat la Londra spre a turna câteva filme europene.

Merită toate felicitările dansatoarea Manu Ley din Viena care a izbutit să pătrundă în cercul celor mai mari forțe industriale: s'a căsătorit cu fiul directorului general al societății A. E. G. din Berlin. Să nădăjduim că această căsnicie de dragoste va dura mai mult decât celelalte de acelaș fel.

Dragostea tânărului prinț Lobkowitz, a avut un sfârșit tragic. El a făcut cunoștință la Viena cu frumoasa dansatoare Olga Kostrowna, unde dânsa apărea într'un sketch fantastic și s'a îndrăgostit de ea. Amândoi au plecat la Cannes, în călătorie de plăcere. Aci dansatoarea a găsit un prieten mai bătrân și în urma acestui fapt a încercat o presiune supra prințului îndrăgostit: „ori mă iei în căsătorie, ori te părăsesc, pentru vechiul meu amic".

Lobkowitz era gata să ia pe dansatoare de soție, dar familia s'a opus din toate puterile la această mesalianță și a amenințat

Anna May Wong, interesanta vedetă chineză, care a filmat la Berlin, — de unde ne-a trimis biografia pe care o publicăm — se află actualmente la Londra, fiind angajată pentru câteva filme de o Britisch International film". Fotografia noastră o înfățișează în plimbare cu barca pe Tamisa.

Sinuciderea tânărului Lobkowitz

Misterul care învăluì moartea tânărului Lobkorwitz, care s'a sinucis la Cannes, începe să se lămurească. După toate probabilitățile e vorba de epilogul unei dragoste nefericite. Lobkowitz era îndrăgostit de frumoasa dansatoare rusă **Olga Kostrowa** și a și avut relațiuni intime câtva timp cu dânsa. Ultimele zile le-a petrecut la Praga. Dar familia Lobkowitz, care a avut pe vremuri un titlu princiar, s'a opus la această legătură din răsputeri și l-a internat într'un sanatoriu austriac. Când a fost eliberat, a venit la Cannes unde s'a sinucis.

de 3300

Eri, la ora 3 jum. dimineața, d-ra Dorange, însoțită de sublt. Fotescu, care o întovărășește de la Sibiu și de un grup de ofițeri al reg. artilerie din Ploești, a plecat din Ploești, făcând ultima etapă Ploești-București a splendidului său raid Paris-București, de peste 3.300 km., călare pe calul ei „Le Mosné".

CUVANTAREA D... IANU...

La sfârșitul ... raid. Întâmplarea ... opriți în fața ... monumentului ... noștri căruia ... Franța, ...

Una dintre cele două Dolly Sisters am făcut să sară banca la jocul de ruletă. Ea a jucat de 17 ori la rând pe roșu și... a câștigat de toate dățile. Banca a trebuit să-și aducă rezerve în trei rânduri. Miss Dolly a câștigat înc'odată și înc'odată. S'a retras cu un câștig mare în sala de Trente-et-quarante, unde a luat prințului de Monaco, respectiv lui Basil Zaharoff, proprietarul băncii de joc Monte Carlo, ... 450.000 franci.

Paris

Eri a avut loc aci execuția criminalului Wladenk Zinczuk. Deoarece avocatul său nu se găsea în Paris, Pole a fost asistat de tovarășul aceluia d-na Ehrlich. D-na Ehrlich — femeie avocat este astfel prima reprezentantă a sexului ei care participă cu un rol de seamă la o execuție capitală. Mai înainte ca cuțitul să cadă, galantul bandit condamnat, a sărutat în semn de rămas bun mâna d-nei Ehrlich.

Jenny Golder, celebra stea de varieteu, și-a pus capăt zilelor, deoarece viața trăită fără prietenul ei, Alfred Loewenstein, i se părea insuportabilă.

pe prinț să-l închidă în casa de nebuni și să-l pue sub interdicție.

Desnădăjduit, tânărul prinț s'a sinucis.

Dar și femeile — mai rar poate — sunt capabile de dragoste adâncă și dezinteresată. Mult sărbătorita stea de varieteu Jenny Golder s'a sinucis de dezesperare c'a murit prietenul ei, bancherul Loewenstein. Și frumoasa artistă nu banii lui Loewenstein îi regreta, căci ușor și-ar fi putut găsi prieteni încă mai darnici

Insă nimic nu-i mai complex ca sufletul de femee și acțiunile acestora nu pot fi totdeauna explicate și motivate. Uneori sunt tot atât de îndrăznețe și energice, pe cât sunt de obiceiu de fricoase și lipsite de voință. Iată bunăoară pe Miss Nancy Millar, o tânără americană care se căsătorește cu maharadjahul din Indore. Acesta un om foarte conservator a pus ca primă condiție viitoarei lui soții să treacă la religia hindusa și Miss Millor și-a sărbătorit nunta după ritualul hindus. Partea gravă a acestei căsătorii neobicinuite, e că în cazul când s'ar întâmpla ca maharadjahul, — care e **cu 15 ani mai în vârstă decât soția sa, —** să moară înaintea acestuia, miss Millor ar fi pusă în tragica situație de a se lăsa arsă de vie, deodată cu **cadavrul bărbatului ei.**

Acțiunea dansatoarei indiene miss Coiatry, care a învins în raidul de călătorie Paris-Nissa (circa 800 km.), sau a d-șoarei d'Orange care-a venit călare dela Paris la București, sunt dovezi de energie și putere de voință care arată **sub încă** un aspect **„Femeea"** atât de **variată** și de **interesantă.**

Și astfel ca într'un film se perindă întâmplările vieții, oferind cele mai bune teme autorilor de cinematograf.

La munte sau la mare

Pe plaja dela Mamaia; dans ritmic în aer liber; pe vapor spre Sulina; mulaj făcut pe plaja dela Mangalia de căpitanul...; copil pe plaja dela Mangalia; în unda mării; băiat sau tată?

Dacă vi s'ar da posibilitatea alegerei, ce-ați prefera? In ce găsiți plăcere mai intensă; să vă cățărați pe piscurile ascuțite ale munților semeți, sau să vă cufundați trupul în valurile necontenite ale mării nesfârșite?

Veți răspunde desigur asemenea copiilor, cari sunt îndemnați să aleagă, între două lucruri deopotrivă de bune: „și dintr'unul și dintr'altul", — „și la mare și la munte".

„Atât muntele cât și marea au frumusețile lor, n'are rost să încerci o comparație între ele", ne spunea, în mod sentențios, un domn profesor. „Poți fi îndrăgostit de munte și să-ți placă tot atât de mult marea."

Un poet care asculta aceasta, n'a pierdut prilejul unei figuri stilistice contrazicând pe profesor: „muntele e un prieten rece, marea e o amantă pătimașă și geloasă: ea nu îngăduie împărțirea dragostei. Deaceea: ori marea ori muntele!".

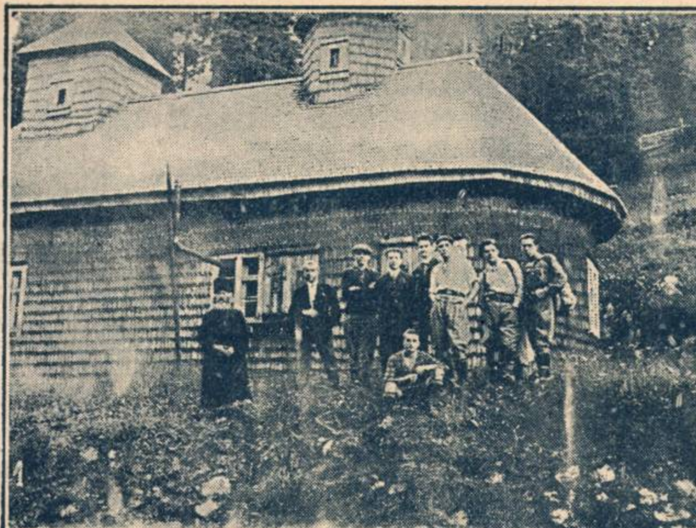
„Bine înțeles că preferata mea e marea. întinsul nesfârșit, valurile spumoase, culorile mereu variate, desfătarea pe care o ai când te cufunzi în brațele ei moi..."

„Nimic nu se compară cu muntele îngândurat, care-și pierde fruntea în nouri. La fiece cotitură un aspect nou, încă mai frumos ca precedentul, adâncimea spăimântătoare a prăpastiilor, sursurul pâraelor sau mugetul apei în profunzimi unde lumina nu pătrunde. stâncile ascuțite și lucii, codrii deși și tainici...

„Marea se oferă; muntele e nepăsător: trebuie să te obosești, să te cațări, să alergi spre a-i găsi frumusețea. Și apoi răsfoiește orice revistă ilustrată, vei găsi mult mai numeroase fotografii luate la mare, pe plajă, pe când dela munte..."

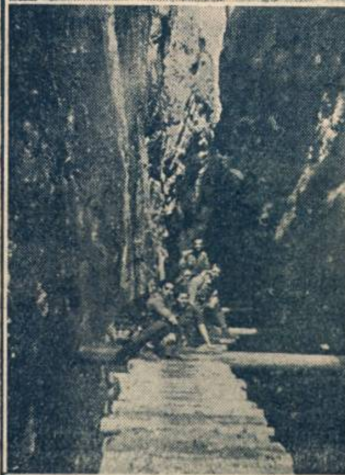
„Nu cumva vrei să spui că marea e mai „fotogenică".—Sunt mai numeroase fotografiile la mare, pentrucă se fotografiază oamenii, nu marea. Frumusețile muntelui nu sunt accesibile oricui și apoi, pe câtă vreme marea poate fi decor pentru oameni muntele e mai mândru, nu se pretează la aceasta. Rămâi trei săptămâni la mare și vei vedea că e vecinic aceeași, neschimbată. Muntele însă..."

„La munte, nu muntele propriu zis e atrăgător ci clima, aerul. Excursiunile vor fi având farmecul lor, dar admiri mai tot-

Fotografii făcute într'o excursie pe munţi de către d. Ghica Vasile: 1) la schitul Ialomicioara din Bucegi; 2) priveliște neasemuit de măreaţă pe care o înfăţişează cheile Orzei din Bucegi; 3) efect de lumină la intrarea în peştera Ialomicioara; 4) pe Valea Breia lemnele tăiate în pădurile munţilor sunt duse pe plute; 5) râul Breia din Valea Caprei (Făgăraş). Fotograful a izbutit să prindă o plută alunecând pe undele apei.

deauna cerul: apusul şi răsăritul soarelui, dar nu înălţimile şi văile.

Marea vorbeşte, pentru toţi câţi îi pricep graiul; prezintă un orizont larg, într'însa vezi infinitul."

„Dar muntele?! Te pierzi în el! Acea tăcere solemnă, care te cuprinde, arată cât de mic e omul în faţa firei măreţe. Muntele e neîntrecut!

Dar celălalt nu se dete bătut:

Ca să curmăm o discuţie ce ameninţă să nu sfârşească, vreau să atrag atenţia asupra unei observaţii, pe care am făcut-o:

Coasta Rivierei e locul care prezintă infinitul mărei, la poalele munţilor înalţi. Băncile prin parcuri, terasele cafenelelor, scaunele barurilor sunt îndreptate toate spre mare şi niciodată spre munte. Ce rezultă din aceasta?

Că majoritatea, că toţi oamenii, admiră de preferinţă marea, şi în faţa valurilor verzi pline de spumă albă, întorc spatele munţilor."'

Dar întrebarea noastră: „la munte sau la mare?" tot nelămurită a rămas.

Desigur că şi muntele şi marea îşi au îndrăgostiţii lor. Să ne bucurăm că firea oferă aceste comori de frumuseţe şi să le admirăm de câte ori avem posibilitatea s'o facem.

N. C.

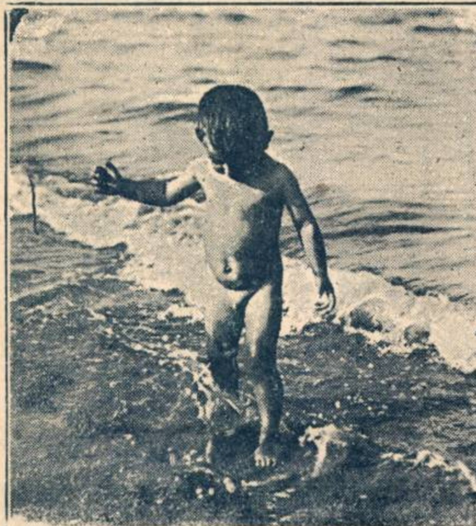

...în 1890 fotografia pe care o reproducem a produs scandal. Spre a putea prinde acest instantaneu, care înfăţişează pe cuconiţe în costum de plajă (!) fotograful a fost nevoit să facă găuri în gardul despărţitor.

Azi şi odinioară

La plajă la Mamaia, oricine poate admira, în voe siluetele adorabile ale vilegiaturistelor, în costum de bae.

Cum se scaldă azi copiii în mare şi...

Cum se scăldau acum douăzeci de ani

Cel mai tare om din lume

Figu:a inteligentă și atentă a lui Tunney

In tot timpul celor unsprezece rounduri ale match-ului dela New-York, Gene Tunney, și-a dominat cu totul adversarul, ceeace nici n'a surprins pe spectatori.

Tunney a fost încrezător în forțele sale și fără a-și neglija antrenamentul, el nu

Heeney în gardă

și-a modificat felul lui de a trăi în tot acest timp. Astfel l-am putut vedea pescuind și plimbându-se în barcă chiar câteva zile înainte de luptă. Și acum liniștit și prea bogat, Tunney va veni să se plimbe în Europa.

Își va atârna uneltele în cui...

Tunney, campionul mondial de box la greutate mare, după ce l-a învins și pe Heeney, e hotărît să-și încheie cariera de boxeur ca să vină la Londra spre a studia științele.

Raidul incomparabil

Nu Rachelle D'Orange, nu toți câți fac înconjurul lumii vânzând cărți poștale ilustrate, ci exploratorul René Caillie, numit cu multă dreptate „învingătorul dela Tombuctum", care a mers acum 100 de ani pe jos din Guinea până la Maroc, prin Tombuctu, străbătând o țară necunoscută, ostilă în care își risca în fiecare zi de zece ori viața, a făcut raidul cel mai îndrăzneț.

Fără nici un ajutor din partea publicului pe care insuccesul celor mai bogate expediții l-a descurajat, a plecat singur, în urma unei caravane de vânzători negri, fără a-i incomoda, fără bani, și întrebuințând neînsemnatele lui economii în această întreprindere.

Astfel a putut cumpăra mărfurile necesare spre a plăti ici și colo, ospitalitatea gazdelor sale.

Această călătorie care nu a fost decât un lung martiriu, a fost susținută numai grație puterei fizice și morale a lui René Caillie. Cu picioarele rănite, cu chipul desfigurat de scorbut, amenințat tot timpul de fiare el sosi în cele din urmă la Tombuctu, în Aprilie.

S'a rentors apoi prin Sahara, în perioada cea mai secetoasă a anului. Vântul Sirocco, nisip arzător, căldură insuportabilă, nici un pic de hrană și mai ales setea, setea îngrozitoare. Colac peste pupăză Caillie avea de îndurat cruzimea călăuzelor, era lovit cu pietre, era înțepat cu spini, au încercat chiar să-l vândă ca sclav. Iar dânsul în dura totul în tăcere.

Despre acest erou doi literați francezi au scris o carte, acum de curând: „Viața lui Rene Caillie", care înseamnă pentru fiecare o pildă de voință și energie.

— Te rog domnule să-ți astâmperi javra!
— Vă rog de-o mie de ori să mă iertați. mi-e imposibil să-l stăpânesc, când vede oase.

Un avion salvează dela moarte sigură, o turistă

După splendida operă de salvare, înfăptuită de aviatorul suedez Lundborg, iată că se anunță acum un original mod de salvare, datorit ingeniozității unui aviator francez, anume Thoret.

Acesta tocmai trecea în zbor Montblancul, când zări la o mare înălțime, pe o turistă care făcea semne disperate cu o batistă.

Thoret înțelese despre ce era vorba și înapoindu-se la aerodromul din Chamonix, puse să i-se picteze pe aripile avionului, următoarele cuvinte: „Rămâneți pe loc! Nu plecați mai departe. Vă vom salva!", apoi se urcă iarăș din nou în avion și sbură până de-asupra turistei, dându-i în acest mod de știre, că o echipă de călăuze, e în drum spre ea.

Intr'adevăr peste vre-o două ore, o echipă de alpiniști ajungeau la locul indicat, de unde au transportat apoi la spital atât pe turista, care avea un picior scrântit, cât și pe tovarășul ei, acesta foarte grav rănit.

Reclamă americană

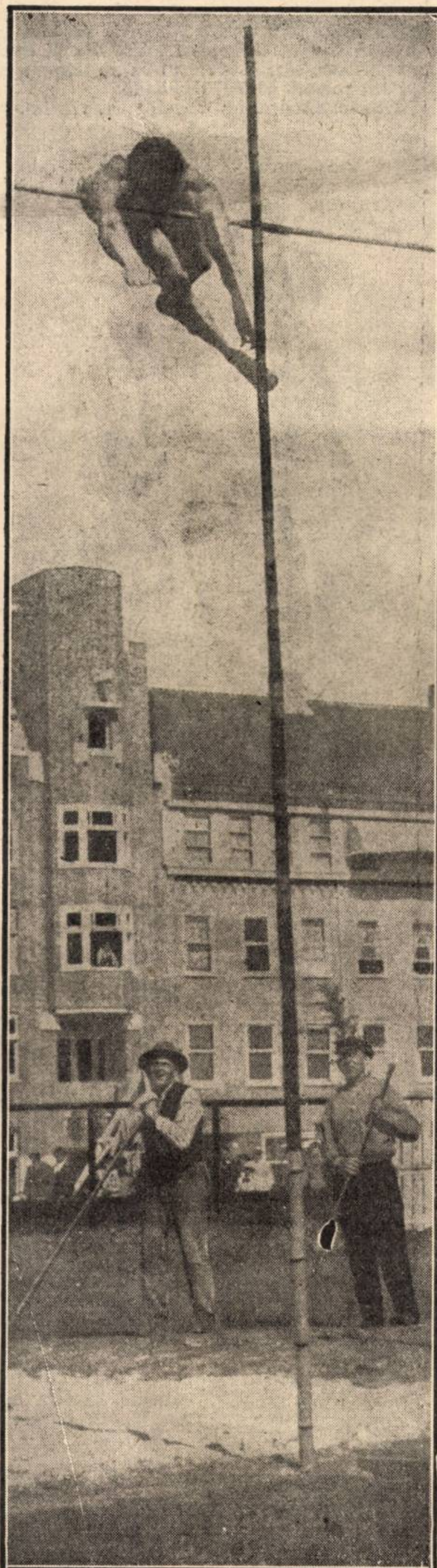
Trupurile svelte sunt atrăgătoare și ochii le caută. Americanii înțeleg să exploateze în folosul reclamei, toate slăbiciunile omenești. In lupta pentru alegerea de președinte, au pictat pe umerii și pe pieptul femeilor frumoase, chipurile candidaților, cărora li se face astfel o propagandă eficace.

Polițistul sportsman

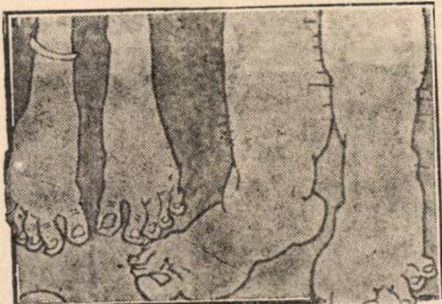
Un polițist belgian a observat într'o zi, pe celălalt mal al Escaut-ului, indivizi a căror „agilitate" dădeau de bănuit. El s'a înarmat cu un ochian și observă că cei doi indivizi țineau jocuri de noroc pentru publicul naiv. Agentul era încurcat, știind bine că dacă va încerca să se îndrepte către delicvenți, cu mijloace normale — rechiziționând de pildă o barcă-motor — după ce o va fi găsit — până să traverseze astfel largul fluviu, se expunea să piardă prada, înainte de a fi pus mâna pe ea. Deci, nici una, nici două, se desbrăcă; se aruncă în apă și ajungând la Tête-de-Flandre, se năpusti asupra vânatului. El nu putu aresta decât pe unul, ceilalți fugind care încotro. Dar mulțumită celui prins îi vor cădea în mână și ceilalți, astfel datorită spiritului sportiv al agenților, justiția va triumfa.

Un adevărat sbor prin aer

Pickard (Canada) a sărit cu prăjina la Olimpiada din Amsterdam 4 m. 10.

O reuşită fotografie a campionului şi campioanei de înnot, luată în libertate.

OLYMPIADA AMSTERDAM 1928

Dr. Peltzer a luat locul I la Olimpiadă în alergarea pe 800 m.

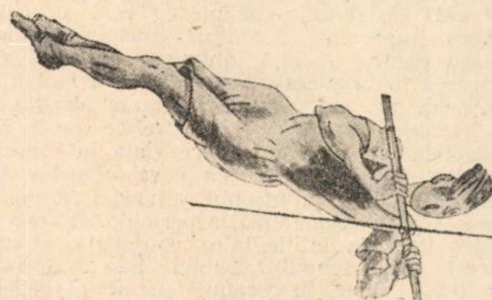
Ioan Tănase, după ce a participat la cea de-a 100 Olimpiadă ca... spectator.

Admirabila echipă de foot-ball a Uruguay-ului

Hirschfeld al treilea în aruncarea greutăţii.

DIFERITE PREGĂTIRI PENTRU RECORDUL MONDIAL

Femína

Vacanţa în căsnicie

E o propunere care se bucură de a deziuni frenetice din partea unor oameni de vază şi cari — ceiace e poate mai însemnat în această chestiune — duc o căsnicie foarte bună.

Vacanţa căsniciei e o reformă care propune, ca pentru un timp, o lună pe an. de pildă, soţii să se despartă, trăind fiecare cum îi place, pentru ca apoi să ducă iarăş mai departe viaţa în comun, însă oarecum reîmprospătaţi. având a-şi spune mai multe, dornici de a fi iarăş împreună, d a-şi împărtăşi reciproc bucuriile şi necazurile.

Bernard Shaw, care, după cum se ştie duce un trai ideal cu soţia lui şi Andr. Maurois, căsătorit pentru a doua oară, cu o femee superioară, excelentă mamă a copiilor săi vitregi, perfectă gospodină, descendentă dintr'o familie de literaţi, ca să nu numesc decât pe aceşti doi, spriijnă cu entuziasm noua idee.

Şi în adevăr: eu nu-mi pot închipui, ca doi soţi, cari trăesc veşnic laolaltă, cari se văd mereu de câteva ori pe zi, car împart ani de-a rândul acelaş pat, aceia masă să ducă o căsnicie bună. E imposibil să nu intervie plictiseala, acest mare duşman al convieţuirei, şi prin aceasta dorul după sensaţii noui.

„E uşor a scrie versuri când nu ai nimic de spus" a zis poetul, dar e nespus de greu să trăeşti cu cineva laolaltă, căruia nu mai ai nimic să-i spui, prin faptul că eşti mereu împreună cu el. Sunt atât d multe persoane, cu care poţi sta de vorbă şi atât de puţini oameni, cu cari să poţi tăcea împreună! Poate că tinerii, cari se leagă pentru o viaţă întreagă, ar trebui să încerce în prealabil, dacă pot tăcea laolaltă Aceasta ar evita multora multe deziluzii.

Vacanţa în căsnicie nu trebue pusă în practică la o epocă în care viaţa în comun începe să se resimtă ca ceva obositor şi plictisos. Când a început saturaţia, despărţirea, chiar vremelnică, e periculoasă: poate duce uşor la infidelitatea conjugală, şi nu acesta este scopul vacanţei. Ea ar trebui aplicată chiar în primul an al căsniciei şi urmată regulat.

După cum îţi iei concediu dela slujbă, dela şcoală, dela tribunal, tot aşa ar trebui să-ţi iei concediu dela bărbatul tău sau dela nevasta ta. Rezultatul ar fi excelent: In perioada despărţirei perechea ar cunoaşte nostalgia, dorul, voluptatea singurătăţii şi chinul ei şi s'ar regăsi după o lună de zile sau două prieteni mai strâns uniţi, soţi mai devotaţi, amanţi mai pasionaţi.

Dar până să se generalizeze sistemul profund etic, are să mai treacă timp, şi până una alta leacul plictiselei va fi găsit tot în adulter...

E. MARGHITA

— Ce crezi domnule! Am pozat ca model în faţa multor pictori mari.
— In ce fel, stimată domnişoară ?
— Uite, de exemplu în „Cleopatra şi şarpele".
— Aşa?! Şi cine era Cleopatra ?

Cele patru temperamente la băi de mare

SANGUINICUL

Aparenţă de hercule, vanitos de bicepsul său. Spune că nu se teme de nimic şi că nu i-e frică deloc de mare.

Când să intre în valuri, înaintează foarte prudent, chipul lui trandafiriu se face albăstrui. Stă două minute în apă şi ese tremurând tot.

Se îmbracă în doi timpi şi trei mişcări şi dă fuga să bea un ceai ferbinte...

FLEGMATICA

In viaţă, totul îi e egal. In faţa mării devine însă brusc cochetă şi frenetică.

Se aruncă în valuri cu un aer de profundă plăcere, dansează charleston pe nisipul plăjii.

Despre ea se spune:

— „Are sânge de peşte în vine; în apă se încălzeşte însă!"

COLERICUL

Egroaza vizitatorilor băilor de mare, niciodată nu-şi găseşte cabina, arobant, cade ca un sac în apă, când toată figura i-se destinde. Zâmbetul îi e numai dulceaţă şi blândeţe.

Innoată splendid şi se roagă de toată lumea să se ia la întrecere cu el.

E de o amabilitate şi de o bună dispoziţie ideală, atâta vreme cât nu e pe uscat.

După ce şi-a pus halatul peste tricoul de bae, devine din nou insuportabil, enervant şi enervat.

MELANCOLICUL

Stă ceasuri întregi pe plajă privind pierdut la marea imensă.

Preferă zilele fără soare, cât de cât înnourate.

Se lasă îngropat în nisip, de către copii. rămânându-i la suprafaţă numai capul.

Odată intrat în apă, nu ar mai ieşi însă deloc.

Cu mare greutate prietenii îl scot din valuri, ducându-l pe jumătate mort de oboseală la hotel. Aci, se îmbracă numai decât, şi dansează apoi o noapte întreagă.

Astfel schimbă apa temperamentele, toţi se simt ca noi născuţi, atunci când ies din răcoarea divină a mării.

Ce nu ştie orice gospodină

Cum să utilizezi ciorapii vechi

Ciorapii se rup deobicei în vârf şi la călcâe, rămânând buni în lungime. Se pot întrebuinţa în diverse chipuri, căci pe timpurile acestea de scumpete trebue să ne gândim să facem cât mai multe economii şi să nu aruncăm nimic.

Atârnătoarele pentru rochii, din lemn sau metal nu sunt practice pentru toaletele subtiri, căci lunecă usor de pe ele şi ţesătura lor fragilă se roade. Le vom îmbrăca aşa dar cu ciorapi vechi. Tăem partea inferioară, ruptă, strângem un capăt. băgăm atârnătoarea prin punga astfel obţinută. cârligul îl străpungem prin ciorap. dar avem grijă să festonăm gaura, şi coasem şi capul celălalt. Dacă ciorapul e prea lat, îl punem în două.

Deasemeni se pot face pungi pentru pantofi uşori :La un capăt facem un tiv, prin care petrecem o panglică, o etichetă pe care însemnăm ce fel de pantofi avem înăuntru (sandale beige, pantofi de fir, etc.) ne va ajuta mult în călătorie.

Din partea de sus a ciorapilor putem coase cu niţică îndemânare bonete de bae foarte nostime: un desen brodat în culori multicolore îi va da o notă mai originală.

Moda la Paris

Colaboratoarea noastră Laura, se află la Paris în oraşul celui mai mare lux şi celei mai rafinate eleganţe de unde ne trimete acest interesant articol de modă.

Atragem atenţia cititoarelor asupra lui.

* * *

S'ar crede că vara în toi, cu căldurile ei apăsătoare, ar fi gonit pe mai toate parizienele elegante, la munte sau la mare.

Lucrul nu e tocmai astfel. Lumea Parisului, lumea bună, aşteaptă sfârşitul lui Au-

gust luna „chic" pentru exodul de vară şi până atunci orice pariziană elegantă, umblă din magazin în magazin şi pe la marele case de modă spre a-şi complecta trusoul neapărat trebuincios unei sezoniste.

In primul plan stau rochiile de tricou.

Pentru plajele elegante, marii croitori parizieni au răspândit jerseul din fir de argint, amestecat cu fir de lână subţire ca mătasea.

Aceste jerseuri compuse adesea din trei bucăţi (trois pièces), cuprind cazaca, jachetuţa fără mâneci şi jupa făcută, de multe ori din crepe de chine plisat exact ca în modelul pe care-l reproducem.

Culoarea cazacei e gri argintiu, cu pastile şi bieuri în gri mai închis.

Pălărioara de fetru gri deschis e garnisită.

E inutil să adăogăm că domnia feutrului continuă.

D'abia pe ici colo se văd câteva paiuri de bankock sau manilla dar şi acelea adesea sunt combinate cu feutru.

Una din furorile modei e rochia de cretonne. Ea rivalizează cu cea de foulard imprimat, de voile georgette şi de voile de bumbac imprimat. Tonurile uni, fără flori, pastile sau alte desene imprimate se poartă mult mai puţin.

Deobiceiu aceste toalete se fac din crepe de chine ,cum e cel de al doilea model al nostru. Din nuanţa atât de favorită „beige rosé" ea e foarte simplu tarată. Panouri plisate în ambele părţi o centură de piele şi inevitabilul colier de cristal sau de margele „turquoise" foarte la modă, fac un ansamblu din cele mai deschise.

Nu sportul ci cochetăria întâi

Fotografia aceasta a fost luată în America — bine înțeles — unde la o cursă de cai, jocheii erau femei

Din avion pe măgar

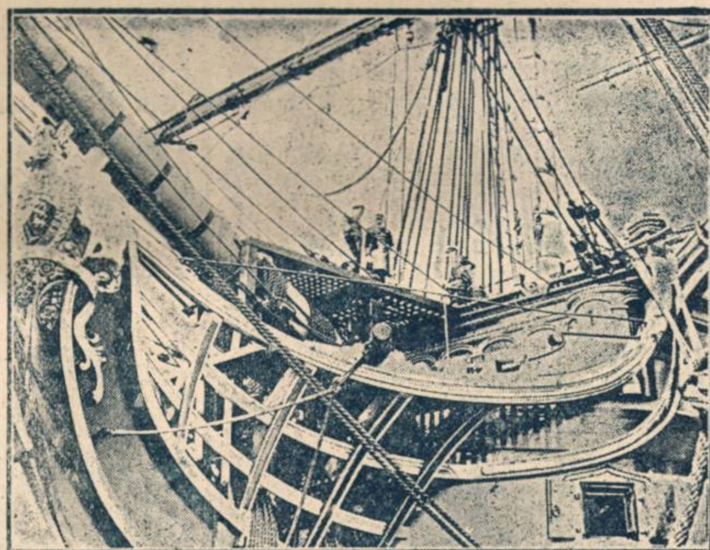
Intr'o Gymkhana engleză — sportul nou atât de gustat de poporul albionului — pilotul unui avion, complect echipat, era obligat să satisfacă cele mai comice îndatoriri.

Un raid original

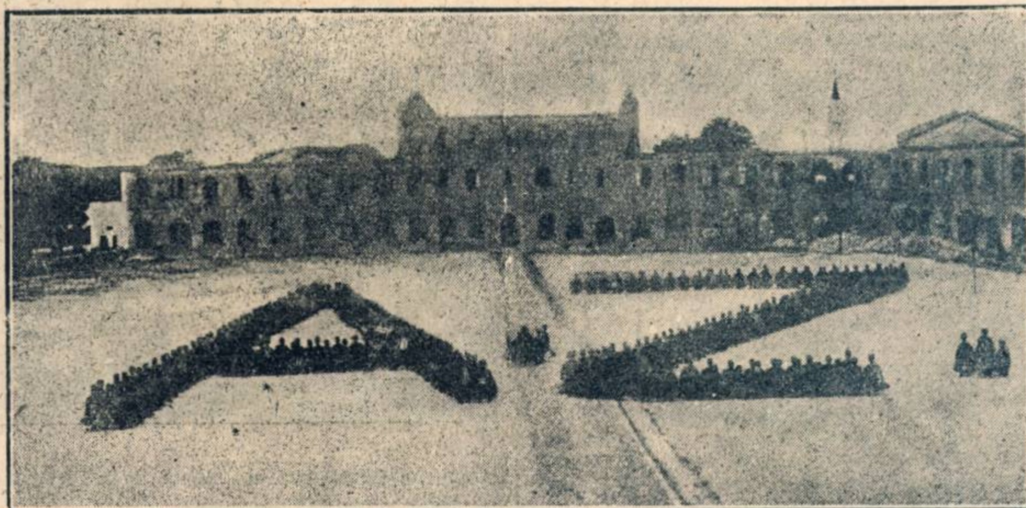
In primele zile ale lunei August, au trecut prin București italienii Ucceli Gaudenzio și Ioretti Elio, cari au întreprins înconjurul lumei cu automobilul lor primitiv. Au parcurs până acum 35.000 km.

Vizita Regelui Angliei le Portsmouth

Regele Angliei inspectând vasul de răsboiu „Victory", care a fost reparat și se găsește actualmente în starea în care era înainte de lupta navală dela Trafalgar.

Din țara lui Achmed Zogu

La o paradă a trupelor albaneze, în capitala Scutari, soldații s'au orânduit așa fel încât să alcătuiască inițialele numelui lui Achmed Zogu.

Expoziția de desemn de la Praga

La Praga s'a deschis cel de-al șaselea congres internațional de desemn. Cu acest prilej delegația japoneză dela acest congres a oferit d-lui Masaryk, președintele republicei Cehoslovace, vaporizatorul de parfum din porțelan (Satsum Kero) în formă de cască japoneză, pe care-l înfățișează ilustrația noastră.

O nouă plajă la Cluj

Baia este gratuită, în anul acesta. In consecinţă, vizitatorii sunt foarte numeroşi.

Vedere generală a băii, în faţa comunei Someşeni, la 5 km. depărtare de Cluj.
(Foto Borteş)

La Someşani, lângă Cluj, s'a descoperit un teren de nămol bogat în iod. Prin îngrijirea d-lui dr. Stancu, s'a amenajat aci un bazin, unde locuitorii din împrejurimi, câţi nu-şi pot permite luxul unei cure la Tekirghiol, se pot lecui de scrofuloză, reumatism, etc.

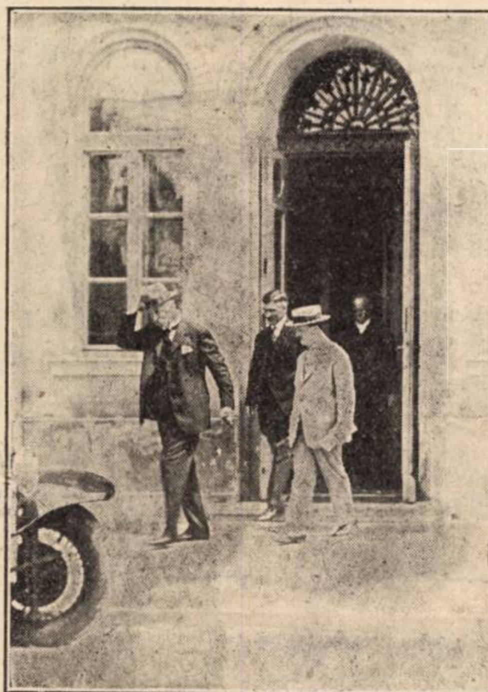

Mulţimea la bazin.
(Foto Borteş, Cluj)

Cât e de cald sub o pălărie?

La Londra s'a măsurat zilele trecute temperatura, aflată sub o pălărie, pusă pe cap. Afară erau 23⁰ căldură. După cinci minute, au fost scoase termometrele de sub o pălărie de panama termometrul înregistra 30⁰ Celsius, sub o pălărie de fetru, gris-deschis 88⁰ Fahrenheit, sub un joben gris 89⁰ Fahrenheit o pălărie de fetru marron 94⁰ Fahrenheit. Un clos de fetru albastru (pălărie de damă) a înregistrat 98⁰ Fahreneit, pe când un joben negru a înregistrat cea mai mare temperatură 103⁰ Fahrenheit sau 39⁰ Celsius.

Vizita d-lui Buzdugan la Cluj

D. Buzdugan din Inalta Regenţă, a vizitat Clujul.
Fotografia noastră a fost făcută în faţa muzeului etnografic. Regentul e întovărăşit de d-nii profesor T. Vasiliu şi dr. Vuia.

Ce face beţia

Intr'un sat X., în care se afla o judecătorie, se judeca mai demult un proces. Judecătorul având nevoie de depoziţia unui martor, care nu era de faţă, trimise un uşier să-l cheme.

Martorul fu găsit bând într'o cârciumă şi uşierul rămase la un pahar de vin cu el. Judecătorul trimise un al doilea uşier, dar şi acesta rămase la băutură.

In cele din urmă se duse şi el, dar cei trei beţivi îl convinseră şi pe el să rămână acolo şi aşa în ziua aceia nu s'au mai judecat procese în satul X.

Soarele binefăcător...

Intr'un dispensar de copii, micii sugaci fac baia cotidiană de seară.